

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ 466

ΤΟΣ 10^{ος}

1935

1ος έτος έκδοσης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΕΡΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΕΡΑΣ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΙΣΑΓΕΙΦΕΙ ΤΑΣ *Βαδείας Ρυτίδας*

Πρόσωπο καταρτυμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσας Ρυτίδας
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλή και εύθυμη συνάμα η ανακάλυψις του καθηγητού Dr Stejskal καθιστά δυνατόν εις κάθε γυναίκα να φαίνεται κατά πολλά χρόνια νεώτερα από ό,τι είναι. Αφού ανέκαλυψε, ότι αι ρυτίδες οφείλονται εις την απώλειαν ενός πολυτιμου στοιχείου του δέρματος, ονομαζομένου Biocei, ο έξοχος ούτος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Βιέννης κατόρθωσε να εύρη εν μέσον να επαναφέρει την νεότητα εις το δέρμα. Το επιτεύχθεν γνήσιον Biocei από όλως νέα ζώα, περιέχεται τώρα εντός κρέμας Τοκαλόν αποκλειστικώς χρώματος ρόδ. Έπιθέσθε ταύτην το θράδυ προτού κατακλιθήςτε. Απορροφάται κατά τόν ύπνον σας, εξαλείφει τας ρυτί-

δας και τώνει το δέρμα και το καθιστά βελούδιον. Οι χαλαροί μύς του προσώπου ου φίγγονται και αι πτυχαι κάτω από τα μάτια χάνονται. Το πρωί κάμετε χρῆσιν της Κρέμας Τοκαλόν λευκού χρώματος (όχι λιπαράν) προτού ποδραριοθήτε. Αυτή λευκαίνει, τώνει και στυφει, αφαιρεί τούς σταλμένους πόρους και τας μαύρας στίγματα. Έγγιγμένα δτι η διπλή αυτή θεραπεία (πρωί και βράδυ) προσδίδει εις την όμιν σας φρεσκάδα και νεανικήν χάριν, αν όχι, τα χρήματά σας επιστρέφονται. Προμηθευόμεναι από σήμερον Κρέμαν Τοκαλόν, δύνασθε να εξακριβώσητε άμέσως τ' αποτελέσματά της. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρευπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τήν έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τα Ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ - ΜΕΘΑΝΩΝ - ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ - ΥΠΑΤΗΣ, αναπληρούν τελείως τα Ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών.

Ίατρικαι συμβουλαί δωρεάν. Τελεία ανακαίνισις.

Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 μ. μ.

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ!

Γι' αυτό η μοντέρνες γυναίκες μεταχειρίζονται τα προϊόντα ΚΗΑΣΑΝΑ, τα όποια δέν θάφουν, αλλά δίδουν εις το πρόσωπον και εις τα χείλη ύγειά, φυσικά και χρώματα. Η ΚΗΑΣΑΝΑ εινε άχρωμος και μόνον όταν έλθη εις επαφήν με το δέρμα, δίδει εις το πρόσωπο και εις τα χείλη το χρώμα που ταιριάζει. Το καλοκαίρι όμως η ΚΗΑΣΑΝΑ εινε απαραίτημα που ταιριάζει. Το καλοκαίρι όμως η ΚΗΑΣΑΝΑ εινε απαραίτημα που ταιριάζει. Το καλοκαίρι όμως η ΚΗΑΣΑΝΑ εινε απαραίτημα που ταιριάζει.

KHASANA SUPERB
DR. M. ALBERSHEIM - FRANKFURT AM MAIN

ΥΠΑΡΧΑΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΗΛΙΑ ΛΟΥΜΑΚΗ
Τετράγ. 112. άμ. 12
Νέα Σμύρνη

Έκτελούνται παντός είδους έργασίαι.
Τοποθετούνται θεμαστάκια, θεμαστάκια, νες, άντλία, λουτήρες κλπ.

Με το **Persil**
έξαοφαιζετε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
Ξεμούραδην
απορρυμασμένην
απαθροισμένην
μαδαριόλην
Είναι ιδωδης δια χρίσμον
μοχλίνων, μεταξωτών, ημιών κλπ.

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΙΕ ΠΟ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΥΟΗΝΑΣ
ΠΑΝΓΑΣ ΚΑΠ. ΜΕ ΤΟ
ILON

Όχι σεις, αλλά
έκείνος βλέπει
τη μύτη σας
που γυαλίζει

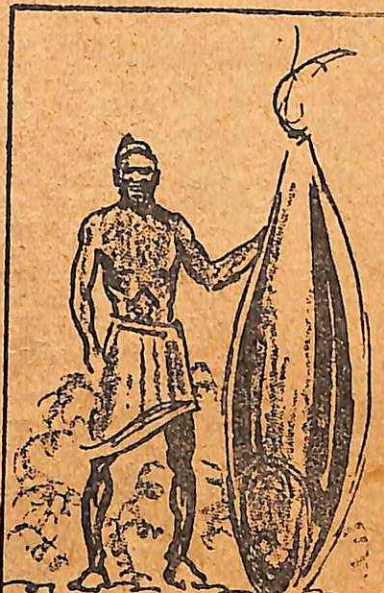
Πόσες γυναίκες, νέες και
ώριες, έν τούτοις άπελ-
πίζονται, γιατί οι άνδρες
τίς άποστρέφονται, χω-
ρίς να καταλαβαίνουν ότι
δέν μπορεί ποτέ να ύ-
πάρξη θέλητρο με μία
έπιδερμίδα γυαλιστερή.

ΜΑΤΙΤΕ

η πουδρα καλλονής χωρίς τάλκ, της Άρωματοποιίας **L. T. PIVER**, σας
άσφαλίζει εναντίον αυτού του κινδύνου και σας έγγυάται μίαν έπιδερμίδα
πάντοτε μιά, γιατί όλα της τα συστατικά είναι μιά και η διάρκειά της
άνευ προηγουμένου.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

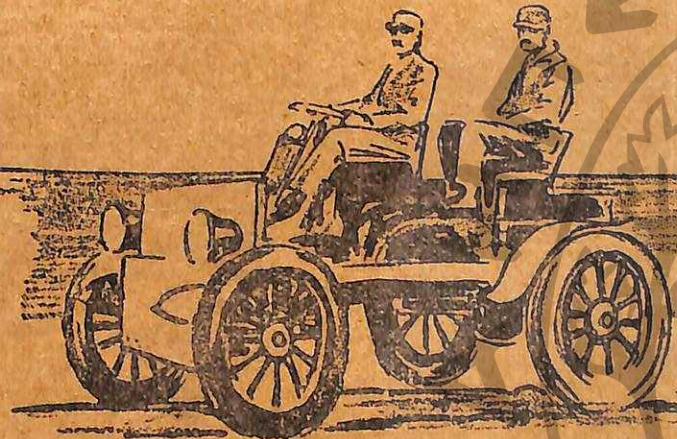
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σήμερα σας παρουσιάζουμε—
στο χαρτί όμως, δυστυχώς—
ένα πρωτοφανές σέ δοκο φάρι-
των γλυκών νερών 1... Λέγε-
ται «Πέρκα το Νείλου», ζυ-
γίζει 214 λίτρες και αλιεύ-
τηκε πρό όλγων μηνών στην
Αφρική.

Ίδου κι' ένα πολυτάξειδο παιδάκι.
Λέγεται Τσιπ Λυκάς, εινε ηλικίας τρι-
άμιου μόλις έτών κι' οι γονείς του
εινε πλανόδιοι ακροβάται. Υπολογί-
ζεται ότι το παιδι αυτό έχει διατρέ-
ξει ως τώρα — ταξιδεύοντας με τούς
γονείς του — άπάνω από πενήντα χι-
λιάδες χιλιόμετρα! Κιτάγεται δε
από το Ραγουαί της Νέας Υερσέης.

Αυτή η παμπάλαια «Καντιλάκ», ποί
βλέπετε στην εικόνα μας, εινε μοιικό-
λινοη και κατασκευάστηκε το 1903.
Όσοσο, τα μηχανήματά της εινε τό-
σο γερά, ώστε διέτρεξε έσχατως έ-
φτακόσια ολόκληρα μιλια συνεχώς, ά-
φου έμεινε πρώτα όχτώ χρόνια ρυτι-
σμένη μέσα στο βαθύκο κάποιου τέλ-
ματος!

Και τέλος σας παρουσιάζουμε
—έστω κι' άσπόμε!...—τόν
διάσημο ακροβάτη Λδρενς Γι-
μπετ. Μπορεί να στέκεται με
το κεφάλι κάτω, στη στάσι που
τόν βλέπετε άκριβώς, επί μι-
ση ώρα, δίχως να χαλάρει
καθόλου!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Η ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

Η παράδοση τρυφερότης των κακοποιών. Πώς συνηθίζουν οι δολοφόνοι στο έγκλημα. Η έμελολογία του "Αρθουρ Στάρκερ". Η καταπληκτική ψυχραιμία ενός έργατικού. Η ανατριχιαστική εκδίκησης μιας μητέρας. Το αναμνηστικό δώρο του σαδιστού Τζέις Βέλιφορ. Το εύριον του πάστορος. Η επαγγελματικές συμβουλές του αρχιγυμναστή Τούνου προς το δέμιό του. Η τελευταία παράκλησις του έμπεδοτου "Εμιλ Βάινερ, κλπ.

Οι άνθρωποι κ' οι δολοφόνοι έχουν μια παράδοση κι έντελως διηγή τους ενσυνείδητα, που δεν μοιάζει καθόλου με την ενσυνείδητα των άλλων ανθρώπων.

Σας μεταφράζουμε εδώ ένα σχετικό άρθρο του διάσημου εγκληματολόγου Τζών Μονταγκιόν, το οποίο είναι αρκετά ενδιαφέρον, όσο και περίεργο :

«Οι άνθρωποι του υποκόσμου, γράφει ο διάσημος Μονταγκιόν, κ' είναι οι εγκληματίες, έχουν μια παράδοση ενσυνείδητα. Ένας, π.χ., στραγγαλίζον έναν άνθρωπο χωρίς να διατάσσει καθόλου, ώστε τόσο μπορεί να μαζέψουν έναν περνασμένο σάβλο από το δρόμο κι να το δώσουν στέγη και τροφή. Οι συγγραφείς βέβαια των λαϊκών μυθιστορημάτων τους παρουσιάζουν έντελως διαφορετικά. Αυτά για... εντυπωσιασμούς λόγους τους θέλουν σκληρούς, κτηνώδεις και χωρίς ίχνος σκευής. Σωστά τέρατα, δηλαδή : Αυτά δεν είναι όμως η αλήθεια. Ο εγκληματίας έχει από τις ναρκωμένα όλα τα αισθήματα του μπορεί να ενσυνείδητα την καρδιά του. Είναι τουλάχιστον αναγκαίο να παρηγορηθεί, όπως και οι μαρτυρούμενες παρατηρήσεις. Κάθε κακοποιός, από τον απλό λωποδότη, τον επιληπτικό, ως τον έφιππο, τον σαρδιστή, κρύβει μέσα του μια απέραντη τρυφερότητα, ή οποία σπανιότατα εκδηλώνεται, γιατί είναι ναρκωμένη. Έτσι όλοι θεωρούν τους ανθρώπους του υποκόσμου αναισθητους. Και πράγματι, ποτέ δεν νοιώθουν οδυρό για το θάνατο τους. Το σκοτώνουν όπως θα έσχεζαν ένα κομμάτι χαρτί. Έπειτα χάνουν το συναίσθημα του φόβου. Δεν τους τραβάει το αίμα, ο επαγγελματίας οδύος, ούτε το πένθος του ανθρώπου, ο οποίος εκτελέσθηκε από τα χέρια τους. Έχουν συνήθειες, και μάλιστα κοροϊδεύουν τις άλλες και το θάνατο τους.

—Χθές, έλεγε 'όσο' από κάποιο άπαιστο έγκλημα του, ο τρομερός δολοφόνος "Αρθουρ Στάρκερ, έκανε τον Τζέιμς Θόμσον κ' ίδρωσε τόσο πολύ, ώστε χρυσόλογησε !...

Αυτό ξέρετε τι σημαίνει ; "Οτι κατακρουόγγησε τον άτιχο Θόμσον και βγήκε τόσο αίμα από τις πληγές του, ώστε πέθανε !

Κι' αλήθεια, εκείνο που ξεχωρίζει τους εγκληματίες από τους άλλους ανθρώπους κ' αποτελεί το κυριότερο χαρακτηριστικό τους, είναι η τρομαχτική αδιαφορία που έχουν μπροστά στα θύματά τους. Θα σας αναφέρω δυο-τρεις τέτοιες περιπτώσεις. Στο Σιάγκο, τον περασμένο Μάιο, ένας εργατικός, πάνω στο μενσίον του, είχε κόψει το λαιμό της γυναίκας του, επειδή η άτυχη σύζυγός του είχε κάνει την άνοση να του παραπονέθηκε. Στ. σπαταλούσε στα άπια, τα λεγτά του. Αυτός δ' εργατικός, όταν συνελήφθη από την αστυνομία, στην άρχη έκανε ότι δεν ήξερε τίποτα. Μά όταν άρχισαν να τον ερωτεύονται οι αστυνομικοί, θύμωσε, και παίρνοντας από τα χέρια των αστυνομικών τη φωτογραφία της γυναίκας του, με τρομαχτική ψυχραιμία, τους διηγήθηκε λεπτομερώς το έγκλημά του, κυττάζοντας διαρκώς τη φωτογραφία του θύματος του !

Κάποιος τότε αστυνομικός δεν κρατήθηκε και του παρατήρησε : —Δεν φοβάσαι πια καθόλου τη γυναίκα σου ; Δεν τρομάζεις όταν...

—Ναι, απάντησε, γιατί ήταν φιλία μου. Την μισούσα, γιατί ήταν...

θυμάσαι την ανατριχιαστική σκηνή της δολοφονίας της ;

—Ο εργατικός γέλασε με την καρδιά του.

—Οχι, τούς απάντησε άταραχος. Η γυναίκα μου είχε ένα λαιμό και της τον έκοψα. Δεν μπορεί να βρει κανονισμό για να τον αλλάξει...

Και συνέχισε ψύχραιμος την ομολογία του !...

Κι' όμως, αυτός ο άπαιστος εγκληματίας, όταν κλείστηκε στα κελιά, κάθε χειμώνα μοίραζε το λίγο έσπορ ψωμί που του έδιναν, με τους απορρίπτες, που κατέφταναν περνασμένοι στο σιδερένιο πατάκι του και πολλές φορές ξεχνούσαν κι' έμενε νηστικός !

Μια μέλαιρα επίσης, η Τζένι Λόουζερ, έδω και τρία χρόνια, είχε σκοτώσει η ίδια το παιδί της κ' ύστερα πήγε στην αστυνομία και κατήγγειλε μια φίλη της, ότι εκείνη είχε κάνει το έγκλημα. Οι αστυνομικοί φυσικά την πίστεψαν. Συνέλαβαν την φίλη της και την έκλεισαν στη φυλακή. Κατά την εκδίκαση όμως αυτής της υποθέσεως, απέδειξε ότι ήταν οδία κ' έτσι δεν είχε ίσως για το έγκλημα. Το δικαστήριο τότε αναγκάστηκε να διατάξει κανονιστικές αναρρώσεις, κι' έτσι απέδειξε η αλήθεια. Η τρομερή μέλαιρα, όταν συνελήφθη, δήλωσε μ' απάθεια τα εξής : —"Ηδεια να εκδικηθώ αυτή τη φίλη μου. Την μισούσα, γιατί ήταν...

ετυχιμένη, ενώ εγώ δυστυχούσα. Γι' αυτό σκότωσα το παιδί μου και την ένοχοποίησα. Ήξερα ότι κα-
νείς δεν θα με υποπεύονταν ! Μά, ως έχει χάρι στο δικηγόρο της, που την γλύτωσε από την εκδίκησή μου.

Ο πρόεδρος των δικαστηρίων έμεινε κατάπληκτος, ακούγοντάς αυτή την ομολογία.

—Μά δεν σκέφτηκες, της είπε, ότι για να πραγματοποιήσεις το σχέδιό σου θα έκανες ένα τρομα-
χτικό έγκλημα, θα σκότωγες το παιδί σου ;

—Ε, μην τ' αλές και τόσο τρα-
γικά !... τούς απάντησε η μέλαιρα. Παιδί μου ήταν, εγώ το είχα γεν-
νήσει, ήταν η σάρκα μου... Μπο-
ρούσα λοιπόν να το κάνω, ότι θέ-
λω !...

Η ίδια όμως φοιτητή γυναίκα, μέσα στις φυλακές, περιποιόταν σαν πραγματική μητέρα το παιδί μιας άρρωστης φυλακισμένης.

Ο Τζέις Βέλιφορ, ο τρομερός σαδιστής του Κάνσας Σίτι, ο οποίος είχε αναστατώσει την κοινή γνώμη της 'Αμερικής με τα φονικά έγκλημάτά του, όταν άκουσε τη θανατική καταδίκη του, γέλασε κι' είπε μ' απάθεια στον δικηγόρο του :

—Σ' ευχαριστώ που με υπερασπί-
σες, και για να με θυμάσαι, θα πω να σου δώσουν το πετάκι μου, για να δέσει μ' αυτό τα βιβλία σου !

Ο ίδιος εγκληματίας, όταν οδή-
γείτο στις φυλακές για να εκτελε-
σθεί, κύτταζε προκλητικά τις νεαρές 'Αμερικανίδες και τους φώναζε χα-
μογελώντας :

—Έχετε χάρι που μ' έχουν δε-
μένο αυτόι οι σταυρωτήδες ! "Αν ήμουν ελεύθερος, θα έχομαι να έπισκεφθώ το σπίτι σας τη νύχτα !

Πάνω δε στην ηλεκτρική καρέ-
κλα, την ώρα που ο εισαγγελέας τον ρώτησε ποιά ήταν η τελευταία θέλησή του, ο Βέλιφορ δήλωσε με θυμό, κυττάζοντας τον πάστορα που διάβαζε τη νεκρώσιμη ακολουθία :

—Πες σ' αυτόν τον κατεργάρη να μου φέρει άμέσως την μοτιλίτσα το σάβαν, που μου είχε υποσχεθεί δώ και μια βδομάδα.

Και πράγματι, όταν άδειασε την μοτιλίτσα, πέθανε εύχαριστημένος.

Ένας άλλος εγκληματίας, ο άρ-
χιγυμναστής Τούνου, ο οποίος ήταν και περίφημος μηχανικός, την ώρα που κάθισε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα κύτταζε το δέμιό του και τον ρώτησε :

—Κάνεις πολύ καιρό αυτό το έ-
παγγελμα ;

Όταν δέ εκείνος τούς απάντησε ότι πρώτη φορά θα εκτελούσε ά-
νθρωπο, ο Τούνου με άταραξία τον βοήθησε να του περάσει τα μετάλ-
λινα ελάσματα στο στήθος, στα χέ-
ρια και στο κορμί, και κατόπιν του φώναξε :

—Πάτησε τώρα το κορμικό κου-
πί, που εινε δεξιά σου. Πρόσεχε
(Η συνέχεια εις την σελ. 1471)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμε-
νου)

Και για ποιό λόγο ;
Γιατί, ο γαμβρός μου δεν περιφρόνησε την αδελφή μου, για να σταθί έκστατικός μπρός στη δική μου άμορφή !...

Θέε μου !... Πόσο τρομερή ή-
ταν η κατάπτωσίς μου !

"Απειρες σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό μου !... "Ήθελα να κατακτήσω τον κύριο Λιμ-
πέρτ, μόνο και μόνο, για να τον ταπεινώσω κατόπιν !... Κι' επειδή στα βάθη της ψυχής μου, ένοιωθα τύψεις για το τε-
ρατώδες αυτό σχέδιό μου, προ-
σπαθούσα να βρω μια πρόσφασι, για να μπορώ να το δικαιολο-
γήσω !

Και τί νομίζετε, ότι βρήκα ;...
Βρήκα την πρόσφασι, ότι δθθεν η Σοφία με είχε εξαπατήσει κα-
κολογήσει, στον 'μνηστήρα της !... Και γι' αυτόν το λόγο εκείνος, μούδειξε τόσο περι-
φρόνησι και αδιαφορία.

Η συνείδησή μου, καθησάχα-
σε κάπως απ' αυτούς τους συλ-
λογισμούς μου.

"Ετσι πού γαλήνισα, εξαπλώ-
θηκα σ' ένα ντιβάνι και μισό-
κλεισα τα μάτια μου... Η διε-
σφαρμένη ψυχή μου, άρχισε σι-
γα-σιγά να βριόκη θελκτικών
τόν κύριο Λιμπέρτ !... Τόν θυ-
μόμουν, ξανάφερα μ' επιμονή
στο μυαλό μου την ελκόντα του
και τόν ευρίσκα τέλειο κι' ως
άνδρα κι' ως χαρακτήρα...

"Ήταν ύψηλος, ώριμος, κομ-
ψός. Σαν μέσα σ' όνειρο, θυμύ-
μουν τώρα πόσο άρμονική ήταν
ή φωνή του και πόσο μεγάλες
ή γνώσεις του κ' η μόρφωσίς του...

Τό πρόσωπό του είχε μια ξε-
χωριστή άρμονία και μεγαλο-
πρέπεια. "Αλλά εκείνο που μ' έ-
κανε ν' ανατριχιάζω, καθώς τό
θυμούμουν, ήταν η θαθεία, ή
φωτεινή και σαγηνευτική έκ-
φράσις των ματιών του !

Θέε μου !... Μήπως λοιπόν τόν
ποθούσα τον άνθρωπο αυτόν,
απ' την πρώτη στιγμή που τόν
είδα ;...

Θέε μου !...

"Αραγε... άραγε αγαπούσε ο
κ. Λιμπέρτ, πραγματικά την α-
δελφή μου ;... "Η μια απλή, αλ-
λά θαθεία έκτιμησις, τόν έδενε
μόνο μαζί της ;... Την αγαπού-
σε άραγε με τό πάθος τού έ-
ρωτος, ή αισθανόταν γι' αυτή
ένα τρυφερό και γαλήνιο αίσθη-
μα ; Κι' αν συνέβαινε αυτό ;...

"Αν δηλαδή η αδελφή μου μι-
λούσε μόνον στην ψυχή του,

άλλά όχι και στις αισθήσεις του ;

Τότε, ώ !... Τότε ήμουν σίγου-
ρη για τόν θρίαμβό μου !... Θα
τόν κατακτούσα εγώ, με την ά-
καταγώνιστη γοητεία μου !

"Αποφάσισα λοιπόν να θρω
έναν τρόπο, ώστε ν' άρχισω τό
γρηγορότερο τη στενή πολιορ-
κία του...

Μά πώς ; "Επρεπε προπάντων
να δώ τόν ίδιο τόν κ. Λιμπέρτ
και μάλιστα μόνο του...

Τέλος, ύστερα από πολλές
σκέψεις κι' άμφιταλαντεύσεις,
βρήκα ένα σχέδιο, τό οποίο
μού φάνηκε έξάσιο και τό ό-
ποιο αποφάσισα να πραγματοποιή-
σω άμέσως... Και μια θρα-
ύδα, ξέροντας ότι ήταν ήμέρα
τακτική των έδδομαδιαίων δε-
ξιόσεων της αδελφής μου, πή-
γα να την έπισκεφθώ : "Ήμουν

συγχρόνως σίγουρη, ότι θα ευ-
ρίσκα εκεί τόν κύριο Λιμπέρτ...
Όταν πήγα, ήσαν ακόμη μό-
νοι οι δυό τους. "Αλλά σέ λίγο,
άρχισαν νάρχωνται και άλλοι
έπισκέπται. "Η Σοφία με υπο-
δέχτηκε με τη συνηθισμένη κα-
λόκαρδη διαχυτικότητα της.

"Αλλά ό μέλλον γαμβρός μου
έδειξε στάσι ακόμη πιο ψυχρή
κι' επιφυλακτική απέναντί μου !

Βλέποντας λοιπόν, ότι δεν κα-
τώρθωνα να τόν κάνω όμιλητι-
κόν, παρ' όλες τις προσπάθειές
μου, κι' αφού θεσπιάθηκα πεία
ότι θα εξακολουθούσε να μού
δείχνεται παγερά φιλόφρων, ά-
ποφάσισα να βάλω σ' ένέργεια
τό σχέδιό μου : Σηκώθηκα να
τούς άποχαιρετήσω και θαδί-
ζοντας προς τη Σοφία προ-
σποικήθηκα ότι «στραμπούλιζα»
τό πόδι μου !

"Αμέσως με ύπεροχη ήθοποιία
έπεσα στον παχύ τάπητα τού
σαλονιού, θυάζοντας μια κραυ-
γή πόνου. "Εμεινα εκεί, κατό-
πιν, κι' όλοι έτρεξαν κοντά μου
με ζωηρό ενδιαφέρον, για να
με περιποιηθούν και για να με
δοθηθούν να σηκωθώ...

"Εγώ, εξακολουθούσα να προ-
σποιούμαι ότι πονώ... Δεν μπο-
ρούσα δθθεν να πατήσω ελεύ-
θερα τό πόδι μου κάτω κι' αλ-
σθανόμουν τόν έσαυτό μου άνι-
κανο να θαδίσω και να κατεβώ
στό άμάξι μου !...

Κ' ύστερα, ποίος θα με δοη-
θούσε πάλι ν' άνεβώ τη σκάλα
τού σπιτιού μου, όταν θα έφτα-
να εκεί ;

"Όλα αυτά, τά πρόβλεψε φαί-
νεται η Σοφία. Και γι' αυτό
παρακάλεσε τόν μνηστήρα της,
να με στηρίξει τόν μπράτσο του
και να με συνοδεύσει ως τό σπι-
τι !

"Εγώ πάλι έκανα πώς άρνιό-
μουν, μη θέλοντας δθθεν να τόν
ένοχλήσω... Και παρ' όλο πού η
Σοφία επέμεινε στην ευγενική
πρότασί της, τούς ευχαρίστησα
και τούς δυό και θαδίσω μόνη
μου προς την πόρτα, με προσ-
ποιητή δυσκολία και προσπά-
θεια !

"Εκεί όμως, άφησα επίτηδες
και δεύτερη όδυνηρή κραυγή...
Τόσο καλά προσποιούμουν τη
μικρή κωμωδία μου, ώστε όλοι
οί έπισκέπται της αδελφής μου
διαμαρτυρήθηκαν για την έπι-
μονή μου και παρακίνησαν τόν
κύριο Λιμπέρτ να με συνοδεύσει,
έτσι κι' άθελά μου !

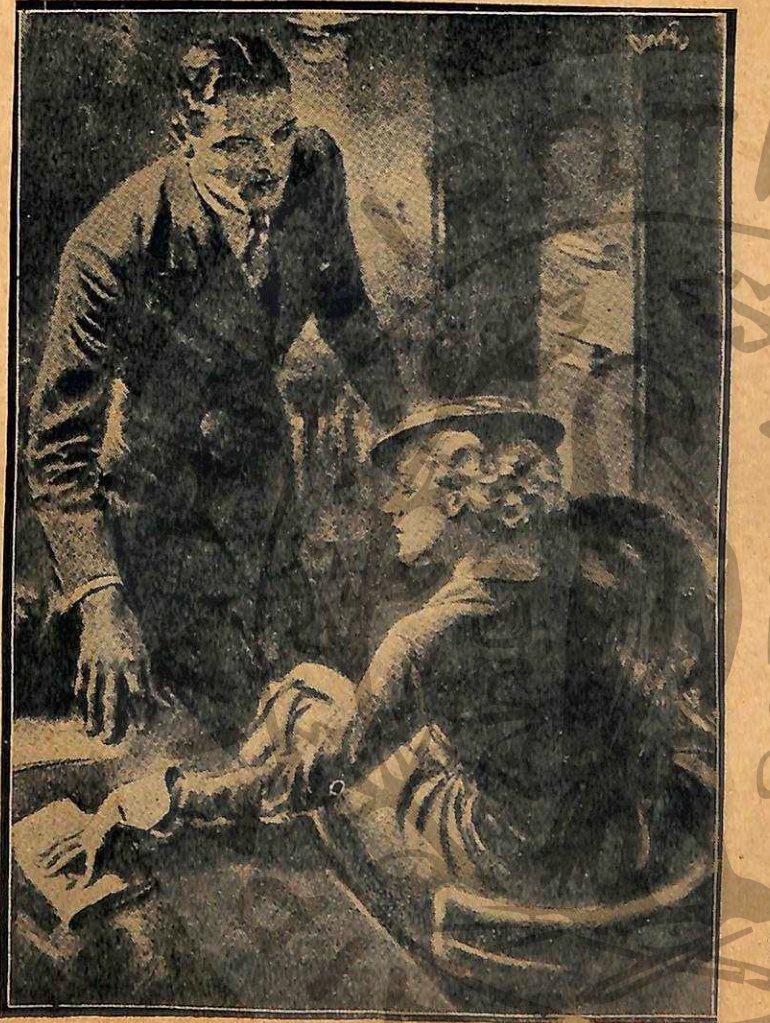
"Ετσι επέτυχα θαυμάσια τόν
σκοπό μου !

Βλέποντας δθθεν τό αδύνατο
κι' άσκοπο κάθε έπιμονής μου,
άποφάσισα να δεχθώ τό μπρά-
τσο τού κυρίου Λιμπέρτ, για να
με συνοδεύσει ως τό σπίτι μου !

Κι' ο νεαρός αρχιτέκτων με την
άρρενωπή του καλλονή, χωρίς
καμμία δυσπιστία πεία και πιο
φιλόφρων από πρίν, ήρθε μαζί
μου δίνοντας ύποσχεσι στη μνη-
στή του, ότι θα γύριζε γρήγο-
ρα να την πληροφορήσει περί
της όγείας μου !

"Ετσι, άνυποπτος ο έχθρος,
με όλη την καλή πίστι της γεν-
ναίας του καρδιάς, και με την
πεποίθησι ότι εξυμνητούσε ίπ-
ποτικά μια κυρία που έπαθε ένα
μικρό άτύχημα, ήρθε—καθισμέ-
νος πλάι μου στο άμάξι—ως τό
σπίτι μου !

"Εκεί, προσποικήθηκα και πάλι
ότι είχα εξαντληθή πεία απ'
τούς πόνους κι' έπεσα σέ μια
καρέκλα. "Ανίσχυος ο κ. Λι-

"Ανίσχυος ο κ. Λιμπέρτ, με ρώτησε τί έχω...

μπέρτ με ρώτησε τί έχω. Κατόπιν με βοηθήσε να πάω στην κρεβάτοκάμαρά μου, να πλαγιάσω κατ'ήσυχον το κουδούνι.

Καμιά δμιας απ' τις καμαριέρες μου ή απ' τούς υπηρέτες μου δεν φάνηκε: Σύμφωνα με το σχέδιό μου, είχα φροντίσει από πριν να δώσω σ' όλους άδεια έξόδου, γιά τού θέατρο!

Τέλος, ό νεαρός αρχιτέκτων, παρ' όλο τού σάστισμά του, κατώρθωσε να βρή ένα μπουκαλάκι με δυνατό άρωμα, εκεί στό τραπέζιό της «τουαλέττας» μου. Τράχοντες τότε με λαχτάρα, γονάτισε κοντά μου στό ντιβάνι κι άρχισε να με περιπιήται και να μου δίνει να μυρίζω τού άρωμα, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να με συνεφέρει!

Σέ λίγο, θεώρησα καλό ότ έπρεπε επιτέλους να...συνέλθω! "Ανοιξα λοιπόν σιγά-σιγά τά μάτια μου, σάν να ξυπνούσα από άριστο όνειρο, κύτταξα λίγη ώρα γύρω μου, σάν να προσπαθούσα να νιώσω πού θρισκόμουν και τί μου συνέβαινε, και τέλος μουμύρισα με γα διάρκη φωνή:

—Ω, σάς ευχαριστώ θερμά αγαπητέ μου κύριε!... Ή προστάθειές σας, με κατασυγκινούν και με υποχρεώνουν!...Δέν θρίσκω λόγια, να σάς εκφράσω τις ευχαριστίες μου!

Και στενάζοντας παθητικά πρόσθεσα:

—Αχ, είχα τόσο πονέσει, την ώρα πού άνεβαίναμε τη σκάλα ώστε μου ήρθε κάτι σάν σκοτό δίνη!... "Ω, τώρα αισθάνομαι τόν έαυτό μου πολύ καλύτερα! Κ' ή αδελφή μου...μπορεί ν' άνησυχή για την άπουσία σας!

"Εκανα δηθεν ότι τού ύποδεικνα με τρόπο ν' άποσυρθώ, έπειδή δέν ήθελα να τόν ένοχλώ περισσότερο... Και συγχρόνως, τού άπλωνα εγκάρδια τού χέρι μου...

—Κυρία μου, δέν αξίζει δά τόσες ευχαριστίες, ή μικρή εκδούλευσις πού σάς προσέφερα! μου είπε άθρόα ό κ. Λιμπέρτ. Είμαι πρόθυμος άκόμη να σάς έξυπηρετήσω, άν επιθυμήτε κάτι...

Και συγχρόνως μουσφιγγε τού χέρι, τού όποιο ένώ επίτηδες άφινι γιά λίγες στιγμές στό δικό του...

—Ω, σάς ευχαριστώ πολύ, κύριε! τόν διέκοιφα θερμά. Ή ευγενική και τρυφερή φιλοφροσύνη σας, είνε ίσα-ίσα άξία τής εύγνωμοσύνης μου κι' όχι άπλως τών ευχαριστιών μου!

Βεβαίως τού σημερινό μικρό έπεισόδιο, δέν βόηξε δυσάρεστες συνέπειες γιά τήν ύνεία μου!... Μού έδωσε όμως τήν ευκαιρία να νιώσω πόσο λεπτός κι' άθρόος είστε! Πράγμα, ότι ή αγαπητή μου αδελφούλα θά ζηση πολύ εύτυχημένη μαζί σας!... "Αλλά... ή Σοφία θ' άνησυχή, κύριε!...

—Μά, κυρία μου, πώς να φύγω και να σάς άφήσω μόνη, στην κατ'ασπασία πού βρίσκεστε; είπε διαταχτικά και δίχως ύστεροβουλία ό εκλεκτός εκείνος νέος. "Επιτρέψτε μου τούλάχιστον να μείνω, ώστόσο επιτρέψη καμιά απ' τις καμαριέρες σας!

—Ευχαριστήστέ μου, κύριε, να μείνετε έδω, όλο περισσότερα μπορείτε!... "Αλλά, θέλετε, κ' ή Σοφία θά άνησυχή κ' ή καμαριέρες μου μπορεί ν' άργήσουν πάρα πολύ!... Έχουν πάει στό θέατρο!

—Κι' άν, ό μη γένοιτο, λιπαθυμώσετε πάλι, ενώ θά είστε άκόμη μόνη; είπε ό κ. Λιμπέρτ.

—Εννοια σας! τού είπα καθυσταστικά. Τό πόδι μου άναπαύθηκε λίγο και δέν με πονεί πιά τόσο πολύ!... Μπορείτε ν' άποσυρθώ, χωρίς καμιά άνησυχία!

Και ή αν άποκριτικό στεναγμό, πρόσθεσα χαμηλόφωνα:

—Αλλωστε, έχω τόσο συνηθισεί να ύποφέρω μόνη!

—Εσείς, κύριε; έκανε τότε, με άθελι έκπληξη ό κ. Λιμπέρτ κ' είπε: Κι' όμως με θεβαίωσαν, ότι είστε ή πιό εύτυχη κι' εύθυμη κυρία, έδω στό Παρίσι!

"Αναστέναζε τότε θαθεία κι' έμεινα επίτηδες σκεπτική και σιωπηλή, έπ' άρκετη ώρα. Και τέλος, με φωνή άργή και πονεμένη, άρχισα να λέω:

—Ναί... Βέβαια... Τά σαλόνια τού μεγάρου μου, γεμίζουν κάθε μέρα σχεδόν, από πλήθος κλεκτό, σπουδαίο, κοσμικάτο... Ναί, είν' ή αλήθεια, ότι σ' ένα άπλό γνέμιό μου, μπορεί να δώ πλήθος κολάκων και θαυμαστών μου, να με τριγυρίζουν σάν θεά παραμυθιοί!... "Αλλά, σάς παρακαλώ, να με πιστέψετε, κύριε, ότι και κατά τις στιγμές άκόμη εκείνης, ψυχικής δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουσική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουστική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουστική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουστική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουστική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

"Αλλά, φρόνιμη και καταχθονία στό σχέδιό μου καθώς ήμουν, δέν παρασύρθηκα απ' τήν πρώτο αυτόν θρίαμβό μου... Παρ' όλη τή μουστική αγάλλιασί μου, είχα ώστόσο τού θάρρους και τί συνέσι να διακόψω ως έδω τις πρώτες μου επιτυχίες:

Δέν έπρεπε να έξαντλήσω μονομιάς τήν καλή διάθεσι και θέλησι τού θελκτικού εκείνου νεαρού άνδρος, ό όποιος με τόση εύπιστία κι' έμπιστοσύνη άφινόνταν να μπερδευτή στό καλοστημένο δίχτυα μου!

Γι' αυτό, διακόπτοντάς του σέ μία στιγμή, με προσποιητή λοχτήρα, τού είπα:

—Πιστεύω απόλυτα στίς δικαιολογίες σας, κύριε!... Τις θρίσκω μάλιστα και τελείως περιττές, γιάτί δέν άμφέβαλα

δέλφί μου κι' από μένα—ή όποια πρέπει να ζηλήψη, να επιθυμήσει δηλαδή, τήν εύτυχία της άλλης, αυτή...αυτή είμαι έγώ! Ναί, ή Σοφία είν' εύτυχισμένη! Κι' όχι έγώ!... "Αλλά, παρασύρθηκα, κύριε, καθώς θέλω, απ' τήν πικρία τής ψυχής μου!

Συγχωρείστε με λοιπόν, γιάτί ή λύπη μου γιά τή μοναξιά τήν ψυχική και γιά τήν εγκατάλειψή μου, σάς έκανε να λυπηθήτε κι' έσείς!... "Αποσυρθήτε, κύριε, γιάτί ή αδελφή μου θ' άνησυχή!... "Αφήστε με έμένα, στό κρυφά μου μαρτύριο, στην άπομώνωσί μου, στό μουστικό μου δάκρυα!... Σε τί άλλωστε, μπορούν αυτά να σάς ενδιαφέρουν;

Ό κ. Λιμπέρτ φανόνταν τώρα πιό συγκινημένος...Πρόσεξε τόν τόνο τής φωνής του, όταν προσπάθησε να μου άποκριθώ και να δικαιολογηθώ γιά τήν πρώτη έκελη δυσμενή γνώμη, τήν όποια τόν είχαν κάνει να σχηματίσει γιά μένα...

θά προκαλούσα τή δυστυχία μιας άθώας κι' άγνης ύπαρξης που ήταν κιόλας αδελφή μου!

Και γιά μόνη δικαιολογία τής άκατανόητης όσο κι' άχρείας ατυχίας στάσεώς μου, είχα τήν έξης ήλιθία σκέψι: "Ότι έπρεπε, ό κάθε άνδρας πού περιφρόνησε τήν καλλονή μου, να ύποστη σκληρές τις συνέπειες τής άνοησίας του αυτής!

Ναί! εύρλιαξα σάν τρελλή και με πυρετό, στις συχνές αιτέρες έξάψεις τής πληγωμένης φιλαρεσκίας μου. Ποτέ δέν θά έπιτρέψω και σέ κανέναν άνδρα να καυχήθώ ότ έμεινε άδιόφορος μπρός στην ώμορφιά μου!

Τήν έπομένη ήμέρα, κατά τού άπόγευμα, ό κύριος Λιμπέρτ ήρθε να μ' έπισκεφθώ, σύμφωνα με τή χθεσινή ύπόσχεσί του...

"Αποφασισμένη να παίξω μαζί του, σάν γάτα με ποντίκι, τόν δέχτηκα με προσποιητή ψυχρότητα κι' άδιαφορία!... Ή ά προσδόκητη αυτή άλλαγή τής στάσεώς μου άπέναντί του, τόν έκανε να πονέση και να έκπλαγί φανερά, αλλά και να πεισώση μουσικά...

Ρώτησε μ' ενδιαφέρον γιά τήν ύγεια μου, αλλά σαστισμένος απ' τήν έπιφυλακτικότητα μου δέν τόλμησε να φανή πιό φιλόφρονητικός. Τεχνικά, έρέθισα τήν περιέργειά του και τόν έκανα να αισθανθώ τόσο ενδιαφέρον γιά τού άνιγματοεικό άτομό μου, ώστε ό Ι. διος πεία δέν έπαυε να έπινοή διάφορες προφάσεις, γιά να μ' έπισκέπτεται συχνά!

Και τότε, τού άποφασιστικό παιχνίδι άρχισε ύπουλα. "Αλλοτε τούδινά θάρρος κι'άλλοτε τού άπογοήτεια!

"Αλλοτε τόν δεχόμουν μ' έκρήξεις ζωής γαράς κι' άλλοτε τόν ψύχαινα με τήν έπιφυλακτικότητά μου και τήν άδιαφορία μου.

Κι' όλα αυτά τά τεχνάσματά μου τά χαρακτήριζε μιά προσποιητή άφέλεια και μιά άθιαστη άθωότης: Στα φανερά, τόν περιποιόμουν με τήν άδολή έμπιστοσύνη τής στενής συγγενούς και σάν κρυφά τοξόσηνα ύπουλες παγίδες έρωμένων πού θέλει να ξετρελλάνει τόν άγαπημένο της!

"Ετσι, και παρ' όλο πού ή έπισκέψεις του άρχισαν να παίρνουν ύποπτο, ένοχο χαρακτήρα, ώστόσο—γιά να μην τόν φοβίσω και τού καταλάθω και φυσικά παρεξηγήση και τή δική μου άνεκτική στάσι—φρόνιζα έγώ ή ίδια να τις δικαιολογώ στό μάτια του!... Ναί, έγώ ή ίδια, εβρίσκα πάντα έναν τρόπο, ώστε να φαίνομαι πώς πιστεύω άφελώς τις προφάσεις τών έπισκεψέων του και να τις άποδίδω δηλαδή σφοδρούς πόνθους στόν κ. Λιμπέρτ, να κάνουν δικό μου, να τόν δώ γονατισμένο και ταπεινωμένο μπρός μου και να ίκανοποιηθώ στίς μου και να ίκανοποιηθώ στίς μου!

Τά έμπόδια πού έλεπα, φούντωναν περισσότερο τις ένοχες αυτές έπιθυμίες μου, αντί να τις πνίγουν... Βάδιζα κατευθείαν στόν άμαρτωλό σκοπό μου, χωρίς να μ' ενδιαφέρει, άν

πάνω μου μάτια λαχταρισμένα απ' τόν πόθο!... "Αν δέ ή ψυχή μου, δέν έλειπε πεία παρ' όμον μια μικρούλα ευκαιρία!... Κ' ή ευκαιρία αυτή, παρουσιάστηκε πού γρήγορα κ' ύπό περιστάσεις τελείως άπροσδόκητες...

Μιά ήμέρα, ό νεαρός αρχιτέκτων μου ζήτησε τήν άδεια να τόν καλέσω κι' αυτόν σέ μιά νυχτερινή δεξίωσι πού έτοιμάξα στό μεγάλο μου.

Φυσικά, με μεγάλη μου χαρά και προθυμία δέχτηκα να ρθώ. Συγχρόνως όμως, τήν ώρα πού έφευγε και μου φιλούσε τού χέρι με χε'λη τρεμάμενα, τού είπα με νωχέλεια και μ' άδιαφορία:

—Αν θέλετε, μάλιστα, κύριε Λιμπέρτ, έλατε και πιό νωρίς!... Έλάτε σεις απ' τού άπόγευμα!... Θά είμαι ολομόναχη και δέν θά ξέρω τί να κάνω ως τις έντεκα τή νύχτα, πού θά άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι μου!

"Ετσι, θά περάσουμε μαζί τις άπογευματινές ώρες, θά μου κάνετε συντροφιά και στό δείπνο κ' ή ώρα τής δεξιώσεως θά

ρόλο του και να πέφτη διωσμένος από πόθο στό πόδια μου, δέν έλειπε πεία παρ' όμον μια μικρούλα ευκαιρία!... Κ' ή ευκαιρία αυτή, παρουσιάστηκε πού γρήγορα κ' ύπό περιστάσεις τελείως άπροσδόκητες...

Μιά ήμέρα, ό νεαρός αρχιτέκτων μου ζήτησε τήν άδεια να τόν καλέσω κι' αυτόν σέ μιά νυχτερινή δεξίωσι πού έτοιμάξα στό μεγάλο μου.

Φυσικά, με μεγάλη μου χαρά και προθυμία δέχτηκα να ρθώ. Συγχρόνως όμως, τήν ώρα πού έφευγε και μου φιλούσε τού χέρι με χε'λη τρεμάμενα, τού είπα με νωχέλεια και μ' άδιαφορία:

—Αν θέλετε, μάλιστα, κύριε Λιμπέρτ, έλατε και πιό νωρίς!... Έλάτε σεις απ' τού άπόγευμα!... Θά είμαι ολομόναχη και δέν θά ξέρω τί να κάνω ως τις έντεκα τή νύχτα, πού θά άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι μου!

"Ετσι, θά περάσουμε μαζί τις άπογευματινές ώρες, θά μου κάνετε συντροφιά και στό δείπνο κ' ή ώρα τής δεξιώσεως θά

ρόλο του και να πέφτη διωσμένος από πόθο στό πόδια μου, δέν έλειπε πεία παρ' όμον μια μικρούλα ευκαιρία!... Κ' ή ευκαιρία αυτή, παρουσιάστηκε πού γρήγορα κ' ύπό περιστάσεις τελείως άπροσδόκητες...

Μιά ήμέρα, ό νεαρός αρχιτέκτων μου ζήτησε τήν άδεια να τόν καλέσω κι' αυτόν σέ μιά νυχτερινή δεξίωσι πού έτοιμάξα στό μεγάλο μου.

Φυσικά, με μεγάλη μου χαρά και προθυμία δέχτηκα να ρθώ. Συγχρόνως όμως, τήν ώρα πού έφευγε και μου φιλούσε τού χέρι με χε'λη τρεμάμενα, τού είπα με νωχέλεια και μ' άδιαφορία:

—Αν θέλετε, μάλιστα, κύριε Λιμπέρτ, έλατε και πιό νωρίς!... Έλάτε σεις απ' τού άπόγευμα!... Θά είμαι ολομόναχη και δέν θά ξέρω τί να κάνω ως τις έντεκα τή νύχτα, πού θά άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι μου!

"Ετσι, θά περάσουμε μαζί τις άπογευματινές ώρες, θά μου κάνετε συντροφιά και στό δείπνο κ' ή ώρα τής δεξιώσεως θά

ρόλο του και να πέφτη διωσμένος από πόθο στό πόδια μου, δέν έλειπε πεία παρ' όμον μια μικρούλα ευκαιρία!... Κ' ή ευκαιρία αυτή, παρουσιάστηκε πού γρήγορα κ' ύπό περιστάσεις τελείως άπροσδόκητες...

Μιά ήμέρα, ό νεαρός αρχιτέκτων μου ζήτησε τήν άδεια να τόν καλέσω κι' αυτόν σέ μιά νυχτερινή δεξίωσι πού έτοιμάξα στό μεγάλο μου.

Φυσικά, με μεγάλη μου χαρά και προθυμία δέχτηκα να ρθώ. Συγχρόνως όμως, τήν ώρα πού έφευγε και μου φιλούσε τού χέρι με χε'λη τρεμάμενα, τού είπα με νωχέλεια και μ' άδιαφορία:

—Αν θέλετε, μάλιστα, κύριε Λιμπέρτ, έλατε και πιό νωρίς!... Έλάτε σεις απ' τού άπόγευμα!... Θά είμαι ολομόναχη και δέν θά ξέρω τί να κάνω ως τις έντεκα τή νύχτα, πού θά άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι μου!

"Ετσι, θά περάσουμε μαζί τις άπογευματινές ώρες, θά μου κάνετε συντροφιά και στό δείπνο κ' ή ώρα τής δεξιώσεως θά

ρόλο του και να πέφτη διωσμένος από πόθο στό πόδια μου, δέν έλειπε πεία παρ' όμον μια μικρούλα ευκαιρία!... Κ' ή ευκαιρία αυτή, παρουσιάστηκε πού γρήγορα κ' ύπό περιστάσεις τελείως άπροσδόκητες...

Μιά ήμέρα, ό νεαρός αρχιτέκτων μου ζήτησε τήν άδεια να τόν καλέσω κι' αυτόν σέ μιά νυχτερινή δεξίωσι πού έτοιμάξα στό μεγάλο μου.

Φυσικά, με μεγάλη μου χαρά και προθυμία δέχτηκα να ρθώ. Συγχρόνως όμως, τήν ώρα πού έφευγε και μου φιλούσε τού χέρι με χε'λη τρεμάμενα, τού είπα με νωχέλεια και μ' άδιαφορία:

—Αν θέλετε, μάλιστα, κύριε Λιμπέρτ, έλατε και πιό νωρίς!... Έλάτε σεις απ' τού άπόγευμα!... Θά είμαι ολομόναχη και δέν θά ξέρω τί να κάνω ως τις έντεκα τή νύχτα, πού θά άρχίσουν νάρχωνται οι καλεσμένοι μου!

TOY H. C. RAILLY

— Τὰ παιδιά, πῶς εἶνε τὰ παι-
δάκια μου ; φώναξε ἡ μητέρα μό-

Pravda, 1955, Chinese, 400000

νοικαρισσά μας, μιὰ ἡλικιωμένη γυναικα, ἡ ὁποία ὅπως ὅλες ἡ γονίς, εἶνε καχύποπτη καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ θυμώνει. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πιστεῖν τίς μωροὶ εἰναι.

πέθαναν. Θάταν καλύτερα και γι' α
μένα και για την Μπέσση. Τώρα
αυτή ή φρίκη πιά έξασπασε την δ

...τάς τας καλῶς, γὰρ νὰ μὴν πάη κα-
τάς τας τὴν κόλασιν... "ὦ, εἶνε φοβε-
ρὴ ἡ κόλασις, ἔχει σχολήρια ποί-
εἶνε γὰρ...

Βγαίνοντας από τὸ νοσοκομεῖο
ὁ Φόρτιον συνάντησε τὸν Μπέλλο
ὁ ὁποῖος ἐρχόταν βιαστικὸς νὰ τὸν
συναντήσει.

ταί πῶς, τὸ πρῶτὸ μόνάχα οἱ Μπαρ
ἱτμον ἀντελήφθηκαν τὴν ἀπουσί
της καὶ ἀνταρτίσαν

... και τῆς ἔδινε ἕνα ὑφ
κωμικό, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσε μι
ἀπαισία ἀντίθεσι μετὰ τὰ ἀλλοιωμ

— ἤθελα νά τὴν πνίξω, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κλέφτρα.

ἦσαν ἀδέκαρος. Πιθανὸν γὰρ φανείσθαι χρήματα ἀπὸ τῆ νοικα- νε

ἀνόταν καθαρό, ἐκεῖ ποὺ εἶχε μεί-
νῃ τὸ σῶμα καὶ οἱ σάβιαγκοι εἶχαν

ἐνὶ μ' ἐτοιμότητα.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴν πρωτότυπὴ αὐτὴ σχολὴ οἱ μαθηταὶ ἐδιδάσκοντο ὅλα τὰ ἐκείνην τῇ-ἐπιτηδεύσει. Ἦλθε δὲ καὶ ἡ δ.

Στὸ Μπουτὸν Ράιθρος, ἓνα μ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τεσσάρων
αὐτῶν αἰώνων ἡ ἐκκλησιὰ αὐτὴ ἤ-
ταν δίχως ρολοῖ. Τὸ 1911 ὅμως οἱ

σουν ένα ρολόι καὶ νὰ τὸ τοποθετή-
σουν στὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλη-
σίας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν

ποιος τούς δήλωσε ότι μπορούσε
κάλλιστα να τούς κατασκευάσει ένα
μεγάλο ρολόι άρκει να τού προμή-
θουν υλικά· άλλά...

λάτου, μα σκουπα και διαφορά αλ-
λα κομμάτια από μολύβι, χαλκό και
σίδηρο. Τò μόνο εργαλείο πού είχε
ήταν ένα τρένο. Τò έπείσε να

"Επειτα ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδας ὁ
πρωτότυπος καὶ περίεργος ἐκεῖνος

Μιὰ Ἀγγλίδα, ἡ μὲς Ἑλέν

— Ἡ ἀπαγωγὴ ἐγένετο μὲν οὖν τὴν

Λονδίνοι, τίς μεταμεσσηνικίτις ὥ-
ρες, ἐνῶ οἱ τρομαγμένοι πόλισμιν
σφύριζαν δαμονισμένα, νομίζοντάς

μένη κυρία σε μία κοιμητήρα τῆς
'Αγγλίας εἶχε ἐνεχυράσει ἓνα κοι-
νὸ ποικίλμισο καὶ ἓνα ξυγγάρι πα-

λόγῳ κυρία ἔφυγε σὲ λίγες μέρες
γιὰ τὴ Γαλλία, ὥστος οὐ ἐξασκοῦ-
νται ἀκόμα νὰ στέλνῃ ἀπὸ ἐκεῖ σὺν

τοὺν νοσηματοῦντων γὰρ τὰ τῆς ἀ-
ποστολλῆς πρὸς τὴν ἀποδοξίαν τῆς
ἐκκλησίας.

άνουν... ως προς περιποίησιν από
όδο μήτως καταστραφούν από την
ολοκαύση.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΥΣΥΝΕΙΑΗΣΙΑ ΚΡΙΣΕΩΣ

— Μὰ σὲ τέτοιες περιστάσεις,
φίλε μου, καὶ ὁ ὕπνος εἶνε ἡ πιὸ εὐ-

συνείδητη κρίσις !... αποκρίθηκε ο
Ρενέ μ' έτοιμότητα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ

Πήγε τη γυναίκα του στο κανονόριό της. Τό σπiti αυτό βρισκόταν σ' έναν από τους καλύτερους δρόμους και ο Μπίλ το είχε πλώσει με την τελευταία λέξη του μοντερνισμού. Τα έπιπλα του ήταν στερεά και αναταντικά, είχε ηλεκτρική κουζίνα και ψυγείο, τις τελευταίες εγκαταστάσεις ζεστού και κρύου νερού, κεντρική θέρμανση και ότι τέλος μπορούσε να διεισδυθεί μια σύγχρονη οικολογία.

Φαντάζεται λοιπόν κανείς με πόσο καυκάρι ο Μπίλ διότι η γυναίκα του στο σπίτι αυτό και την περιέφερε από κάποια σε κάποια, από το ύψος ως την ταράτσα.

—Λοιπόν, αγαπημένη μου, είσαι ευχαριστημένη; την ρώτησε κατόπιν με λαχτάρα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να σ' ευχαριστήσω. Ούτε χρήματα λογάριασα, ούτε κόπους... Συμβουλευτήκα τους καλύτερους ειδικούς για να επλωσω το σπίτι μας έτσι τέλεια. Σ' αρέσει;

Η Μάριγκολντ, αν κι' εβρίσκει κάπως υπερβολικούς τους μοντερνισμούς αυτούς, του απάντησε:

—Ω, Μπίλ, είμαι πολύ ευχαριστημένη και σ' ευχαριστώ πολύ για τους κόπους σου. Σ' αγαπώ, γιατί είσαι πολύ καλός και χαριτωμένος.

Αίγες μέρες κατόπιν, η Λούσυ Ντρινόν, μια παιδική φίλη της Μάριγκολντ, πήγε για να την επισκεφθεί.

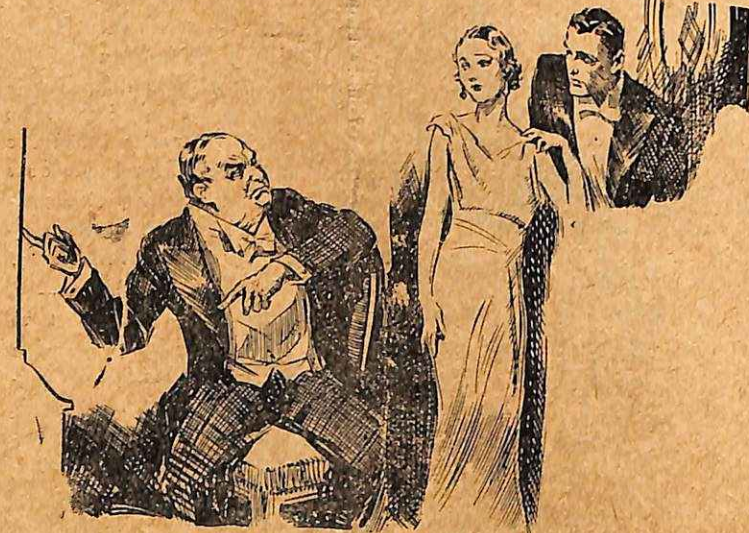
—Ξέρεις, Λούσυ, είπα η νεαρή γυναίκα. Όταν κιντάζω γύρω μου την επίπλωσι του σπιτιού μου, θαρρώ πως βρισκόμαι σε κανένα ξενοδοχείο ή σε κανένα διοικητικό αναρρωτήριο. Μου έρχεται η διάθεσις καμιά φορά ν' αναποδογυρίσω με τις κλωτσιές μερικές καρέκλες, για να δημιουργήσω λίγη ακαταστασία, να νοιώσω πως βρισκόμαι σπiti μου. Δεν υπάρχει έδωμάς ούτε ένα πράγμα περιττό, μα όραίο... Δεν υπάρχει ένα κομψότερο χνῆμα...

—Κι' όμως, νάξερεις πόσα όρασις κομψοτεχνήματα βρίσκεις στις δημοσιεύσεις, πόσα πράγματα αξίας με ελάχιστα χρήματα... Έγώ η γαλίνου συχνά και παρακολουθώ τακτικά τις εκπομπές επίπλων και έργων τέχνης. Κι' αν δεν μπορώ ν' αγοράσω θα μ' αρέσουν, τουλάχιστον μορφόνομα καλλιτεχνικό. Έχω εφ' θαυμάσιες συλλογές. Κι' νάξερεις πόσα καλλιτεχνήματα, περιλήψεις 'Ανατολικούς τάπητες,

παλαιά κεντήματα και άρχαία αγεία. Άξίμα προχθές πουλήθηκε ένα παλιό σανίον, εξαιρετικής τέχνης για εκατό ούλρια, ενώ πριν από τρία χρόνια το ίδιο είχε πουληθεί για δύομισι χιλιάδες δολάρια. Έσύ, μάλιστα, που έχεις χρήματα δικά σου, γιατί δεν είχες αμείνωμά μου; Στην αθούσα Ντάνσευ γίνετα μια πόλησις επίπλων.

—Θάρω ευχαριστώ, αν όχι για ν' αγοράσω, γι' το πάρο μιά ιδέα. Έκείνο το βράδυ, όταν ο Μπίλ επέστρεψε στο σπίτι του, ανήγγελε στη γυναίκα του ότι είχε προσκαλέσει τον μιστερ Σάμις σε δείπνο για το εορτασμό.

—Ξέρεις, τίπτε, αυτός είναι ο διευθυντής των μεγάλων καταστημάτων Χάρντγουο - Στόρς. Ως τώρα δεν έβριζε να προμηθευθεί τίποτε από το εργοστάσιό μας. Αν τον κάνω πελάτη μου, θα εξασφαλίσω τουλάχιστον εκατό χιλιάδες δολάρια το χρόνο.

—Πού το βρήκατε αυτό;

—Ναί, χρυσέ μου, απάντησε η νέα μ' αδιαφορία, γιατί βαριόταν να μιλή για δουλειές. Ξέρεις, σήμερα ήθελε η Λούσυ. Πότε θα πάμε κι' εμείς στο σπίτι της;

—Χμ... καλά. Πηγαίνουμε, αν θέλεις. Είναι αμείνω το σπίτι της, μ' όλα εκείνα τα σαροκαρναγμένα έπιπλα, μ' εκείνες τις καρέκλες, στις οποίες όταν κάθεται κανείς, τρέμει μήπως τσακιστεί... Φαντάζομαι πόσο θα θαύμασε την τελεία επίπλωσι του δικού μας σπιτιού, ε; Τι να σου πω, δεν πρόσεξα ποτέ μου να καταλάβω αυτό το πάθος μερικών ανθρώπων για τις παλημάτσες...

Την επομένη, η Μάριγκολντ κι' η Λούσυ πήγαν στην αθούσα Ντάνσευ. Αγόρασαν έναν κατάλογο και περιεργές κιντάζαν τα έπιπλα, τα οποία επρόκειτο να θυγούν σε πλειστηριασμό. Η Μάριγκολντ ξετορλάθηκε μ' ένα παλιό μουρφέ εξασίας τέχνης και θέλησε να τον αγοράσει. Έγινε άγριος ανταγωνισμός με κάποια άλλη νέα, αλλά στο τέλος η Μάριγκολντ το πήρε για τριακόσια δέκα δολάρια. Έδωσε την διεύθυνσί της για να της στείλουν το έπιπλο, κι' ευχαριστημένη, επέστρεψε στο σπίτι της.

Όταν την επομένη έφεραν τον μουρφέ και τον τοποθέτησαν σε μιά γωνιά της τραπεζαρίας, η Μάριγκολντ στάθηκε άρκετη ώρα και συλλογισμένη το κιντάζε. Το έπιπλο ήταν όραίο και μεγάλης αξίας, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, αλλά ήταν τόσο αταίριαστο στο μοντέρνο αυτό περιβάλλον, ώστε μετανοίανε τώρα πικρά γιατί το αγόρασε. Ωστόσο, τοποθέτησε στα ράφια του διάφορα άσημα και κομψοτεχνήματα, δώρα του γάμου της, και με κρυφό χτυποκάρδι περιμενε τον άνδρα της...

—Μπίλ, τον ρώτησε η νεαρή γυναίκα, όταν ξαναγύρισε. Μ' αγαπάς πολύ;

—Αλλά φυσικά, λατρεύω τη μου! Το ξέρεις καλά...

—Ό,τι κι' αν συμβεί, όποιαδήποτε τρέλλα κι' αν κάνω, θα μού την συχωρέσεις;

—Μάριγκολντ, τί έπαθες; Ξέρω ότι εσύ δεν μπορείς να κάνεις τιπο-

να έπιπλο αξίας, γνήσιο... Το όμιό του το έχει, όπως έμαθα, κάποιος εξασίας τέχνης. Άξίζει πραγματικώς δυό χιλιάδες δολάρια.

—Εγώ δεν θα έδινά ούτε δέκα... Άς είναι, μην κακοκαρδίζεσαι, χροστή μου. Θα στείλω δυό ανθρώπους το απόγευμα για να το καταλάβουν στην αποθήκη.

Ο Μπίλ μίλησε για άλλα ζητήματα και σε λίγο έφυγε βιαστικός. Άλλά άπάντω στις πολλές ασχολίες του, έξχασε να στείλει τους ανθρώπους για να μεταφέρουν το περιφραγμένο έπιπλο κι' έτσι, όταν το βράδυ έφτασε στο σπίτι του μαζί με τον μιστερ Σάμις, ο μουρφές βρισκόταν ακόμα στη θέση του.

Ο μιστερ Σάμις ήταν ένας παλιν, μεσόκοπος άνδρας. Φαινόταν πολύ δίσταμος και άπαντούσε με μονοσύλλαβα στις κουβέντες των οικοδεσποτών, οι όποιοι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον διασκεδάσουν. Με απόγνωσις ο κακότης Μπίλ συλλογιόταν ότι ασφαλώς θα ματαιωνόταν η δουλειά του. Ήθελε τέλος η ώρα του δείπνου. Η Μάριγκολντ είχε την κρυφή έλπίδα ότι τα έλκετα φαγητά και το καλό κρασί θα άνοιγαν την όρεξι και το κέφι του καλεσμένου τους. Άλλά ο Σάμις μόλις άγγιξε τα φαγητά στο πάτο του. Τέλος δεν βόσταζε, και έλεγε:

—Μη με παρεξηγήτε, σάς παρακαλώ, αλλά είμαι τρομερά συνημένος από χθές. Έκείνη η ήλθια ή γραμματεύς μου μού κατάφερε μιά δουλειά, η όποια μ' έκανε να χάσω κάτι δυσάρεστο... Θα πλήρωσα ευχαριστώ δέκα χιλιάδες δολάρια για να το βρω!...

—Άλλά, ίσως αν ψάξετε, θα το βρείτε αυτό που χάσατε, είπε η Μάριγκολντ.

—Τώρα πειά! Πάει, το έχασα οριστικώς. Και να σκεφθείτε ότι από χθόνια τώρα περιμένα αυτή την ευκαιρία. Αλλά συμβαίνουν, όταν δεν κάνεις κανείς μόνος του τη δουλειά του. Άλλά είχα συμβουλί με τους μετόχους της επιχείρησής μας κι' ήταν άδύνατο να λείψω και εστέλι τη γραμματέα μου...

—Ένα καλό γεμάτο κουτό, γελοίο πλάσμα, αξιο μονάχα της βάρης τη χείλη της και τα νύχια της. Πάει τώρα, την έπαθα! Να σκεφθείτε, κυρία μου, ότι πριν από δυό χρόνια πλήρωσα δυό χιλιάδες δολάρια για το ταίρι του. Τ' άνοιγό μου ήταν να έχω το ζευγάρι...

—Α... είμαι σάν τρελλός από το κακό μου!...

Έκείνη τη στιγμή ο μιστερ Σάμις έκανε μιά στροφή, για να σηκωθεί από το τραπέζι, και μονομάς στάθηκε ακίνητος στη θέση του, με μάτια δοθάνοιχα, κιντάζοντας κατάπληκτος τον παλιό μουρφέ.

—Θέ μου!... τραύλισε. Πού το βρήκατε αυτό;

—Το αγόρασα χθές στον πλειστηριασμό της αθούσας Ντάνσευ, απάντησε η Μάριγκολντ.

—Άλλά αυτό είναι το ταίρι που ήτάν όντω χθόνια! φώναξε. Έξαλλος τώρα ο Σάμις. Όρατα δουλειά, μ' την αλήθεια! Και φαντάστηκες, μιστερ Τζόνς, ότι θα πε-

(Η συνέχεια εις την σελ. 1471)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο «Αμπερντην» είχε ξεκινήσει από το Βαλπαρέζο με καλό καιρό. Μά ο στερ' από δυό μέρες, στη μέση του ώκεανού, έπεσε μέσα σ' ένα τυ-

φώνα από εκείνους που τρομοκρατούν τους ναυτικούς. Θάλαγε κανείς πώς το καράβι είχε κουρασμένη πιά από τ' ατελείωτα ταξίδια του κι' είχε πάρει την απόφασις να φουτάρη, ε- πως αυτοκτονεί ένας άπλεπ-οιμένος άνθρωπος.

Στο «Αμπερντην» τότε ήμουν δεύτερος μηχανικός. Το ζωράδου λοιπόν, όταν ήρθε η ώρα ν' ανεβώ στη γέφυρα για τη βάρδια μου, άκουσα σε μία στιγμή έναν υπόκοφο θόρυβο πάνω απ' το κεφάλι μου. Στην όργη δεν έδωσα καμιά σημασία σ' αυτό το περιστατικό. Έκανα τη σκέψη πως κάποιο θαρρύ πράγμα θα κυλούσε πάνω-κάτω στη γέφυρα, όπως κοινοίονταν το καράβι. Έπειτα όμως, κατάλαβα ξαφνικά τί συνέβαινε.

Είχαμε φορτωθεί από το Βαλπαρέζο τρία από εκείνα τα μεγάλα σιδερένια θαρρέλια, γεμάτα από ένα φιλό και πανάκριβο φυτικό λάδι για τις φάμπρικες του Σουόσερ. Μά δεν είχαμε άρκετο χώρο στο καράβι, κι' έτσι για να τα προφυλάξουμε και καλύτερα, θάλαμε το καβένα από αυτά τα θαρρέλια σιδερένια θαρρέλια στην κάθε μιά καρβουναποθήκη και μαζέμαμε γύρω τους ένα σωρό κάρβουνα για να κρατιούνται στη θέση τους. Κάποιο λοιπόν από αυτά, είχε περάσει πάνω από τα κάρβουνα με το κούνημα του πλοίου και κυλούσε δώ και κεί χτυπώντας με δύναμι στους ξύλινους τοίχους της καρβουναποθήκης.

—Άσκημη δουλειά! είπα τότε μόνος μου. Πρέπει να το δέσουμε αυτό το πελώριο θαρρέλι, γιατί με τη δύναμι που χτυπάει έδω και εκεί μπορεί να σπάσει και θάχω γκρινιές απ' τον καπετάνιο.

Δεν έχασα λοιπόν τον καιρό μου για να θρω βοήθεια. Ο πρώτος που συνάντησα μπροστά μου, ήταν ο Λίντσαϊ, ο θερμαστής.

—Γρήγορα! του φώναξα. Πάρε ένα φανάρι, ένα χοντρό σκοινί κι' ένα μοχλό κι' έλα μαζί μου. Ένα από τα σιδερένια θαρρέλια χαλάει τον κόσμο στην καρβουναποθήκη.

Ο Λίντσαϊ έφυγε και σε λίγο ξαναγύρισε μ' ό,τι τοίχα ζητήσις. Τραβούσε μπροστά για να φωτίξη το δρόμο και σε δυό λεπτά της ώρας θρισκόμαστε μέσα στην αποθήκη. Το θαρρέλι θρισκόταν τώρα σε μιά γωνιά κι' ήταν ακίνητο, σάν ένας μαύρος λιποπόταμος, που έτοιμά-

ζεται να χυμύξη. Τίποτε δεν μπορούσε ν' ανακόψη το δρόμο του, γιατί τα λίγα κάρβουνα της αποθήκης είχαν γίνει σκόνη, σάν να είχε περάσει από πάνω τους κανένας οδοστρωτήρας.

—Πρόσεχε, Λίντσαϊ! του φώναξα. Όταν θα φτάσουμε κοντά στο θαρρέλι, πήδηξε από την άλλη μεριά. Έγώ θα προσπαθήσω να δέσω το σκοινί σε καμμία προεξοχή... Κατάλαβες, ε; Το νού σου!...

Κ' οι δυό τότε προχωρήσαμε αργά-αργά, κρατώντας εκείνος το φανάρι και το μοχλό κι' έγώ έτοιμο το σκοινί, σάν ένας μάγος που θέλει να πνίξη κάποιον. Μά πριν προφτάσουμε να κάνουμε μερικά βήματα, το καράβι έγειρε από την άλλη μεριά και το μεγάλο θαρρέλι κύλισε κατ' άπάνω μας.

—Πρόσεχε! φώναξα του Λίν-

τσαϊ, με τη φαντασία μου το αί-

μόφυρο σώμα του Λίντσαϊ, που θα είχε γίνει πειά λυώμα! "Άξαφνα άκουσα το σιδερένιο θαρρέλι να κυλάει ξυστά στον ξύλινο τοίχο προς το μέρος μου. Θεέ μου! Είχε φτάσει κι' έμένα η τελευταία μου στιγμή. Έρριξα μιά κραυγή τρόμου κι' έτοιμάζομουν να πηδήξω μακριά από τη γωνιά μου, όταν απότομα το καράβι έγειρε από την άλλη μεριά και πάλι έθετα το θαρρέλι. Έπρεπε να φύγω από εκεί πέρα, να γλυτώσω. Μά θα εύρισκα τη σκάλα μέσα στο σκοτάδι; Άπλωσα το πόδι μου κι' έκανα να πηδήξω, μά την ίδια στιγμή ένοιωσα το σιδερένιο θαρρέλι κοντά μου και κόλλησα πάλι με φρίκη στη γωνιά μου...

Ο νους μου γύριζε διαρκώς στον τραγικό θερμαστή. Μου φαινόταν πως τον έβλεπα μπροστά μου καταγής, πάνω στην καρβουνοσκόνη, λυώμα από εκείνον τον άπαισιον «οδοστρωτήρα».

Κι' ο άτυχος Λίντσαϊ είχε γυναίκα και παιδιά!... Αυτές η μαύρες σκέψεις μ' έκαναν να χάσω το ήθικό μου, όταν ξαφνικά φάνηκε ένα φως στην είσοδο της καρβουναποθήκης.

—Ε, Φόκερ, ζήσ άκόμη; μού φώναζε κάποιος.

Αυτή η φωνή μ' έκανε να παγώσω από τον τρόμο μου. Ήταν ο Λίντσαϊ, ο θερμαστής! Ο Λίντσαϊ!...

Η συγκίνησίς μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κυλίστηκα καταγής λιπόθυμος.

Όταν συνήλθα, θρισκόμουν στην καμπίνα μου. Κι' εκεί πέρα τότε έμαθα, ότι ο Λίντσαϊ με το πήδημα που έκανε για ν' αποφυγή το θαρρέλι έπεσε τυχαία στην άρχη της σκάλας, με μιά κραυγή τρόμου. Ελέποντας ότι είχε σήσει το φανάρι του.

Έπειτα, πανικόβλητος, είχε δει από την καρβουναποθήκη, δίχως να με συλλογιστή. Μά όταν θρόθηκε άπάνω, πήρε ένα άλλο φανάρι και κατέβηκε πάλι σ' εκείνη τη μαύρη κολασί για να με σώσει.

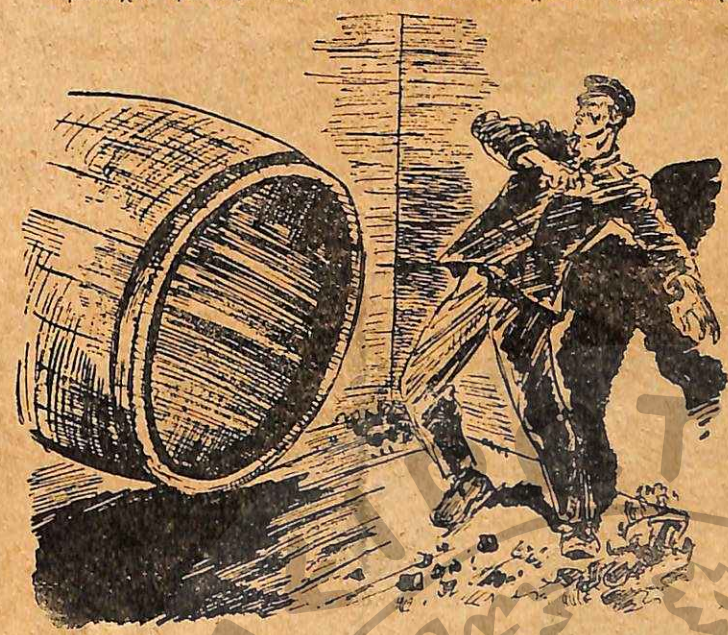
Και το ζεστό ύγρο που σπύνησαν τα δάχτυλά σου, ήταν το λάδι του φαναριού! μού ξήγνησε γελώντας.

—Μά πόση ώρα έμεινα εκεί κάτω; απόρησα. Μιά ώρα δυό; —Μόνο δέκα λεπτά! μού άπάντησε ο Λίντσαϊ και με κιντάζε λοξά, σάν να είχε μπροστά του κανένα τρελλό.

Κι' άλήθεια, λίγη ώρα αν έμεινα άκόμη εκεί κάτω, θα τρελαινόμουν από το φόβο του θανάτου.

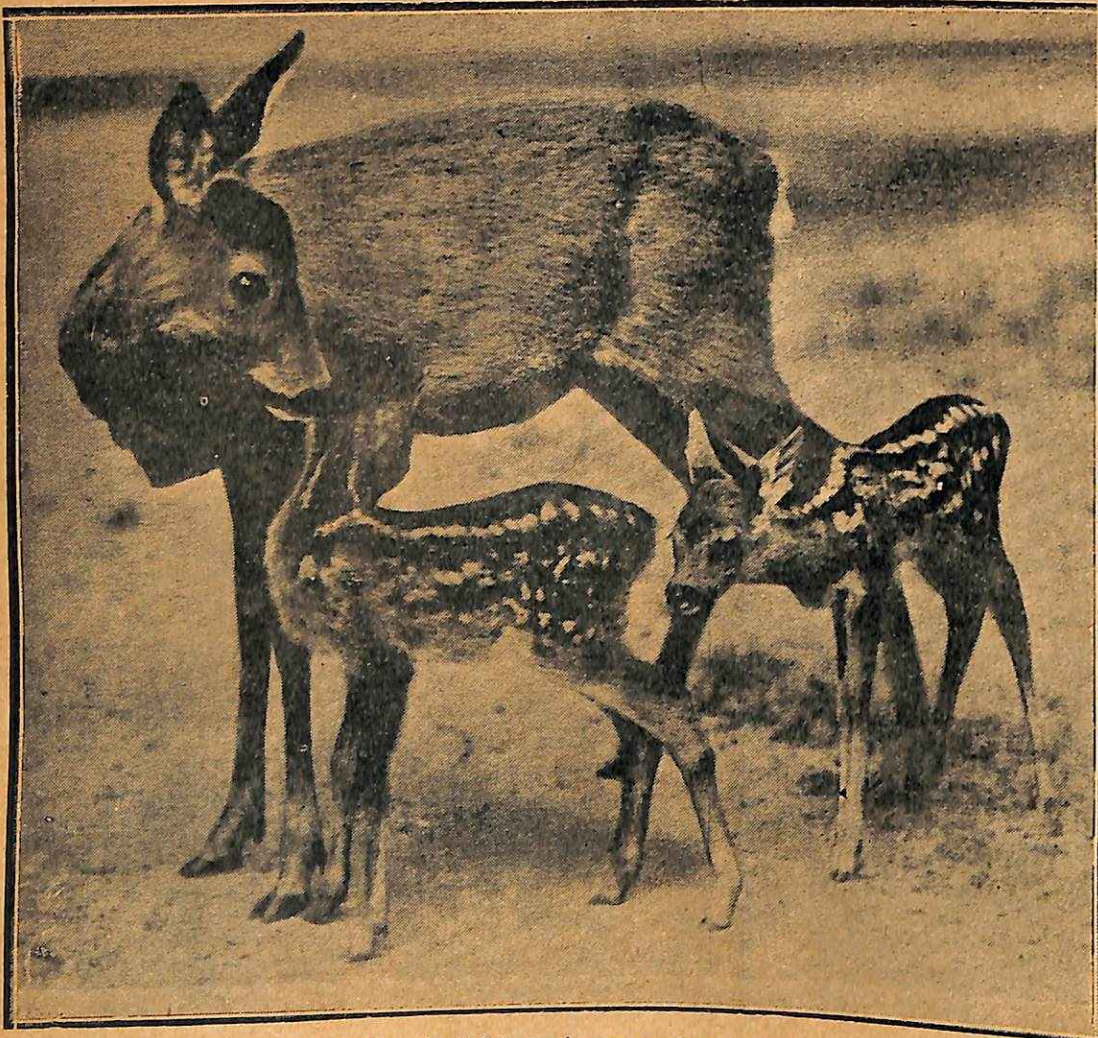
ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τα όπ' άριθμούν 1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου». Το γράσειό μας πληρώνει τα τεύχη αυτά—άρκει να εδριόσκωνται εις καλήν όπωσδήποτε κατάσταση—προς 30 δραχμάς έκαστον. Πληροφορία τάς γραφείας μας.

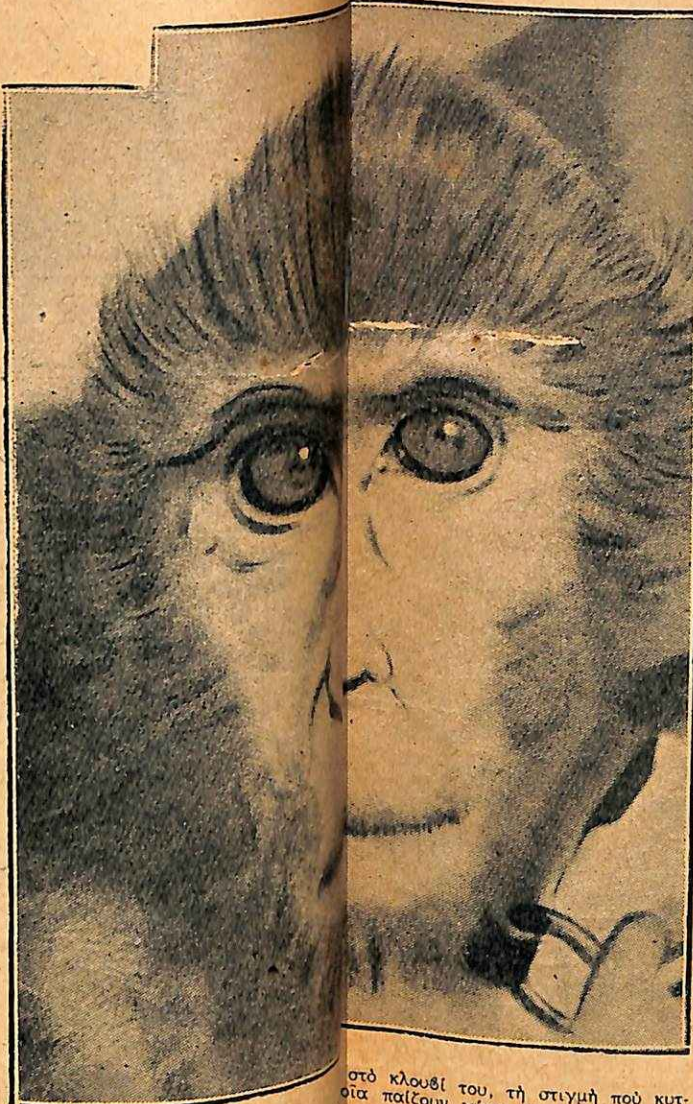

“Άπλωσα το πόδι μου κι' έκανα να πηδήσω, μά την ίδια στιγμή...”

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

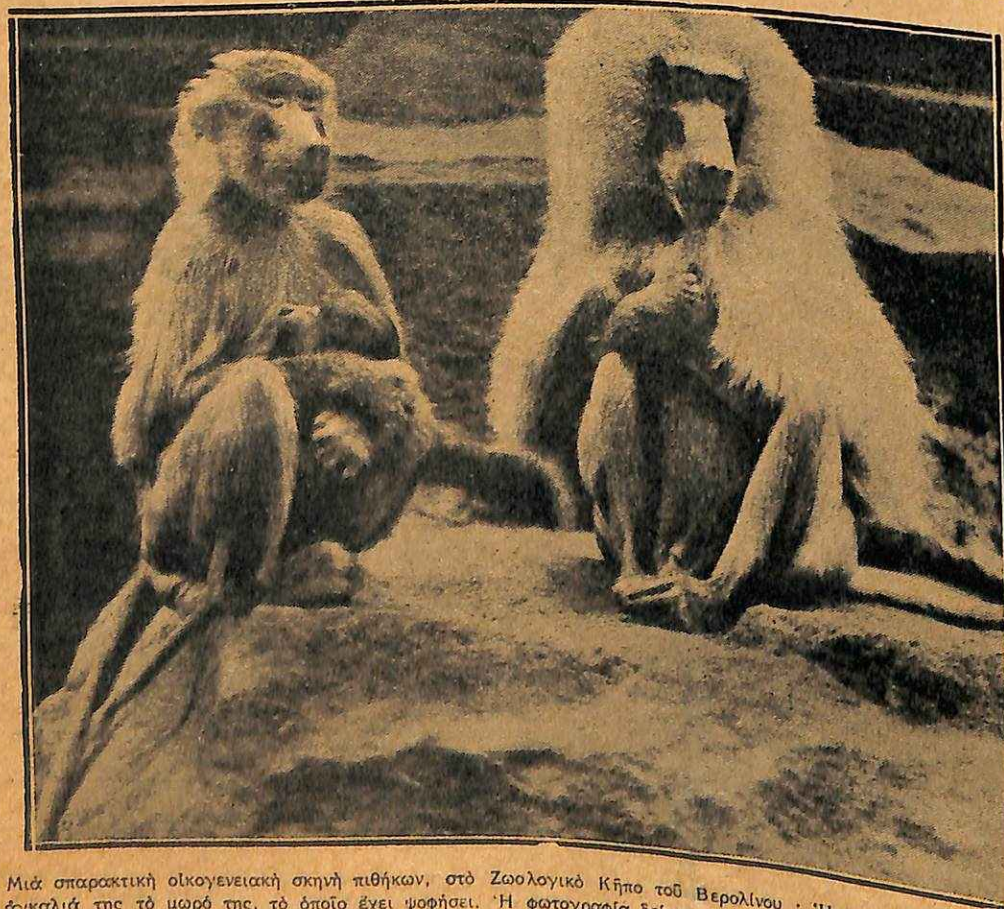

Ένα κοιφτότατο και συμπαθές ζαρκάδι, με τὰ δύο νεογέννητα μικρά του, τὴν ὥρα ποὺ βόσκουν σ' ἕνα γρασίδι...

Μία ἐκφραστικωτάτη φωτογραφία τὰζει τὰ μικρά του...

στο κλουδί του, τὴ στιγμή ποὺ κυτ-
οία παίζουν γύρω του.

Μία σπαρακτική οικογενειακή σκηνή πιθήκων, στὸ Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Βερολίνου : Ἡ ἀγκαλιά της τὸ μωρό της, τὸ ὅποιο ἔχει φορήσει. Ἡ φωτογραφία δείχνει ὅλον τὸν βαθμὸ τῆς μητέρας, ὅσο καὶ στὴν ὄψι τοῦ πατέρα τοῦ νεκροῦ ζώου.

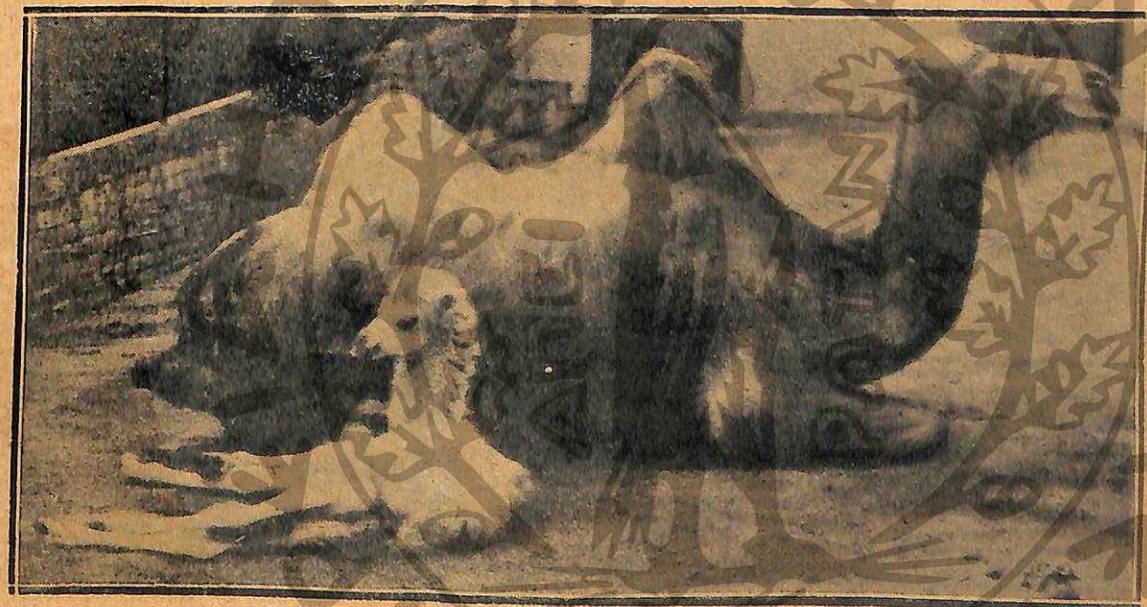

Μία θαλασσία λέαινα διδάσκει στὸ νεο-
εἶνε ἀγριεμένη καὶ μαλώνει τὸ μικρὸ ζώον...

ὀλμπι. Στὴ σκηνὴ ποὺ βλέπουμε ἡ μητέρα
ο, ὅπως θὰ τὰ μικρά ἀλλωστε, εἶνε πολὺ
ἀκούο.

Ένα χαριτωμένο νεογνὸ τίγρως, καθισμένο με ἀσφάλεια ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς μητέρας του, περιεργάζεται παι-
χυδιάρικα τὸ τρομερὸ στόμα της καὶ τὰ πιο τρομερὰ ἀκόμη δόντια της !

Μία γκαμήλα, ποὺ ἀναπαύεται ὕστερα ἀπὸ ἕνα κουραστικὸ ταξεῖδι, ἐνῶ πλάι της τὸ χαριτωμένο μικρὸ της περιμένει
τὴν ποθητὴ στιγμή νὰ θηλάσῃ τὸ μητρικὸ γάλα...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΠΑΟΥΛΟ

ΤΟΥ Η. Τ. W. ROUSFIELD

Ο ΠΩΣ όλος ο κόσμος, έτσι κι' εγώ δεν μπορούσα να εξηγήσω ποιά λόγια είχαν στρώσει τον Ράντολφ Σμιθ ν' αυτοκτονήσει. Μόλις πέφτα, έμαθα από τον αδελφό του Τζων Σμιθ την αιτία της αυτοκτονίας του.

Οι δυο αδελφοί είχαν κληρονομήσει μια μεγάλη περιουσία από τον πατέρα τους, αλλά ο Ράντολφ, ο μικρότερος, μόλις πήρε το μερίδιό του, άρχισε να τριγυρίζει σ' όλο τον κόσμο, γλεντώντας κι' όργιζοντας κι' έτσι δεν άργησε να σπαταλήσει τα χρήματά του. Τότε ξαναγύρισε στο Λονδίνο. Ήταν όμως έξι μισθός και έπληθυσσε και πολλά γοήτιστα δημόσια με νέα περιουσία με διάφορα χρηματιστικά κώδικα. Είχε γίνει γνωστός τύπος στο Σίτυ, τ' αλλού του έτρεχαν και έκεριζαν στις λιποδρομίες και ο κόσμος μιλούσε γι' αυτόν, και τα πλούτη του, όταν ξαφνικά αυτοκτονήσε.

Τον πήγαν ετοιμόθνατο στο νοσοκομείο και κάλεσαν τον αδελφό του. Ο Ράντολφ διατήρησε τις αισθήσεις του ως την τελευταία στιγμή και πέθανε στην άρραλιά του αδελφού του.

Ίδωι λοιπόν, η παράξενη ιστορία της αυτοκτονίας του, όπως μου την διηγήθηκε ο αδελφός του Τζων.

Το 1930, ένας μεσόκοπος άνδρας βγήκε από το νοσοκομείο του Μπρόντγουϊκ, όπου είχε μείνει έξη χρόνια. Προτού κλεισθή με τους φρενοβλαβείς ο Τζωρτζ Άρνολντ ήταν συνέταγος του αδελφού μου Ράντολφ. Άλλα σπάθηκε άτυχος. Κατά το 1924, σε μια σπουδαία δική, κατά την οποία οι δυο συνέταγοι είχαν κατηγορηθή επί άπάτης, ο Ράντολφ έπείραξε όλο το βάρος της εδύνης στον Τζωρτζ Άρνολντ. Έτσι τον καταδίκασαν σε πέντε χρόνια φυλάκιση. Καί τον έβλεπαν στη φυλάκη. Τις πρώτες μέρες της φυλάκισής του φώναζε τόσο πολύ,

διαμαρτυριόταν, χτυπούσαν και έβουξε, ώστε τον πήραν για τρελλό και τον έβλεπαν με τους φρενοβλαβείς. Κι' έτσι αντί να μείνει πέντε χρόνια στη φυλάκη, έμεινε έξη στο φρενοκομείο.

Φαίνεται πως ο αδελφός μου Ράντολφ είχε σχηματίσει την ιδέα ότι όποιος μπαίνει σε φρενοκομείο δεν ξαναθαγαίνει πια από εκεί μέσα. Γι' αυτό φαντάζεται κανείς την κατάσταση του, όταν μια μέρα ο άλλοτε συνέταγος του παρουσιάστηκε μπροστά του στο τραπεζιτικό του γραφείο.

— Δεν ήρθα, φίλε μου, για να σε σκοτώσω, του είπε ο Άρνολντ, με απάθεια, αλλά μονάχα για να σ' εκβιάσω. Είνε ένας μήνας τώρα που βγήκα από το φρενοκομείο και στο διάστημα αυτό συγκέντρωσα τα στοιχεία που μου χρειάζονται για ν' αποδείξω ότι εσύ, και όχι εγώ, ήσουν ο καταραμένος της υποθέσεως Κόπτινγκ... Δεν λέγω πως ήμουν έντελώς άμετοχος στην όλη υπόθεση, αλλά εσύ βαραίνεις ή μεγαλείτεσθαι εδύνη. Επομένως, αν εγώ έμεινα φυλακισμένος πέντε χρόνια ή μάλλον έξη, εσύ θα φυλακισθής για δέκα...

«Εκτός από την άτυχη πράξη σου, σε βαραίνει βλέπει και η παλινδρομική σου έρευνας όλες τις εδύνης στον φίλο σου και συνέταγό σου για να γλυτώσης εσύ. Μπορούσα να σε σκοτώσω και έτσι να εκδικηθώ, αλλά προτιμώ να τραβά χρήματα...». «Ω, μη φοβάσαι! Δεν ζητώ πολλά, καμιά χιλιάδα λίρες κάθε τόσο. Δεν πιστεύω να τα βρεις ποτέ, έ; Βλέπεις έ; και ανάγκη να ταξιδέψω λίγο για να συνέλθω από τα τελευταία αυτά μαρτυρικά χρόνια. Σήμερα λοιπόν θα μου δώσεις χίλιες λίρες για την καλή άσχη. Να... αττάζε αυτές τις φωτογραφίες για να πεισθής... Είνε τα αντίτυπα των έγγραφών, τα οποία κρατώ στα χέρια μου. Φυσικά εσύ τα έγραψες, γιατί αν τα παρο-

οίσεις ήσουν χαμένος... Τα είδες έ;... Λαμπρά! Τώρα ιπόγραφε μου ένα τετράχιλιων λιρών και δώσε μου ένα συστατικό γράμμα για τον Διευθυντή της Τραπεζής σου. Και έσείς, περνώντας να γράψης το πραγματικό όνομά μου, ονομάζομαι τώρα Τόμ Μπράουν...»

...Ευχαριστώ, φίλε μου. Μόνο σε παρακαλώ, όταν ξαναβθώ, φρόντισε να έχης έτοιμες χίλιες λίρες σε τραπεζογραμμάτια χωρίς εικόνας. Καλημέρα!...

Μετά μια δομάδα, ο Άρνολντ έπείραξε. Άλλα αυτή τη φορά ο Ράντολφ διςτράφησε. Τι διάβολο, ούτε κινηματογραφικός άστρας να τον ο Άρνολντ δεν θα είχε τέτοιες αξιώσεις! Οστός πλήρωσε πάλι τις χίλιες λίρες.

Επί τρεις μήνες ο εκβιαστής δεν ξαναφάνηκε. Ένα βράδυ όμως, την στιγμή που ο Ράντολφ έτοιμαζόταν να κλείσει το γραφείο κι' έλοι οι υπάλληλοι είχαν φύγει, ο Άρνολντ παρουσιάστηκε πάλι. Αυτή τη φορά ο Σμιθ τον διάταξε δεξιά-αριστερά να φύγει άμέσως, γιατί αλλιώς θα τον σκοτώνε. Συγχρόνως, τράβηξε το περιστόφορο, το οποίο είχε έτοιμο για κάθε ένδεχόμενο και με σταθερό χέρι τον σημάδεψε.

— Δεν θα τολμήσης να με σκοτώσης, τραύισε ο Άρνολντ ανήσυχος, γιατί θα πιάς φυλάκη! Πως θα κρύψης το πτώμα μου.

— Θα φύγης ή θα πυροβολήσω; έκανε ο Ράντολφ ψυχρά.

— Ράντολφ!... Μιλές σοβαρά; Κρύψε αυτό το δαίλο, σε παρακαλώ, και έλα να μιλήσουμε φιλικά...

— Όστε φαντάστηκες, ήλθες, έ; θα εξακολουθώσες όλη τη ζωή σου να μου τραβάς χρήματα; Έκανες λάθος και θα σου το αποδείξω. Κανείς δεν σε είδε, όταν μπήκες στο γραφείο μου, δεν είνε έ; τοι; Λοιπόν, κανείς δεν θα σε δει να βγαίνεις. Κάνε τον σταγό σου! Είσα έτοιμος;...

—Μή... Μή, Ράντολφ... μη πυροβολή...

Ο Άρνολντ δεν πρόλαβε να τελειώσει. Ένας πυροβολισμός ακούστηκε και ο εκβιαστής σωριάστηκε νεκρός, με μια σφαίρα στο μέτωπο.

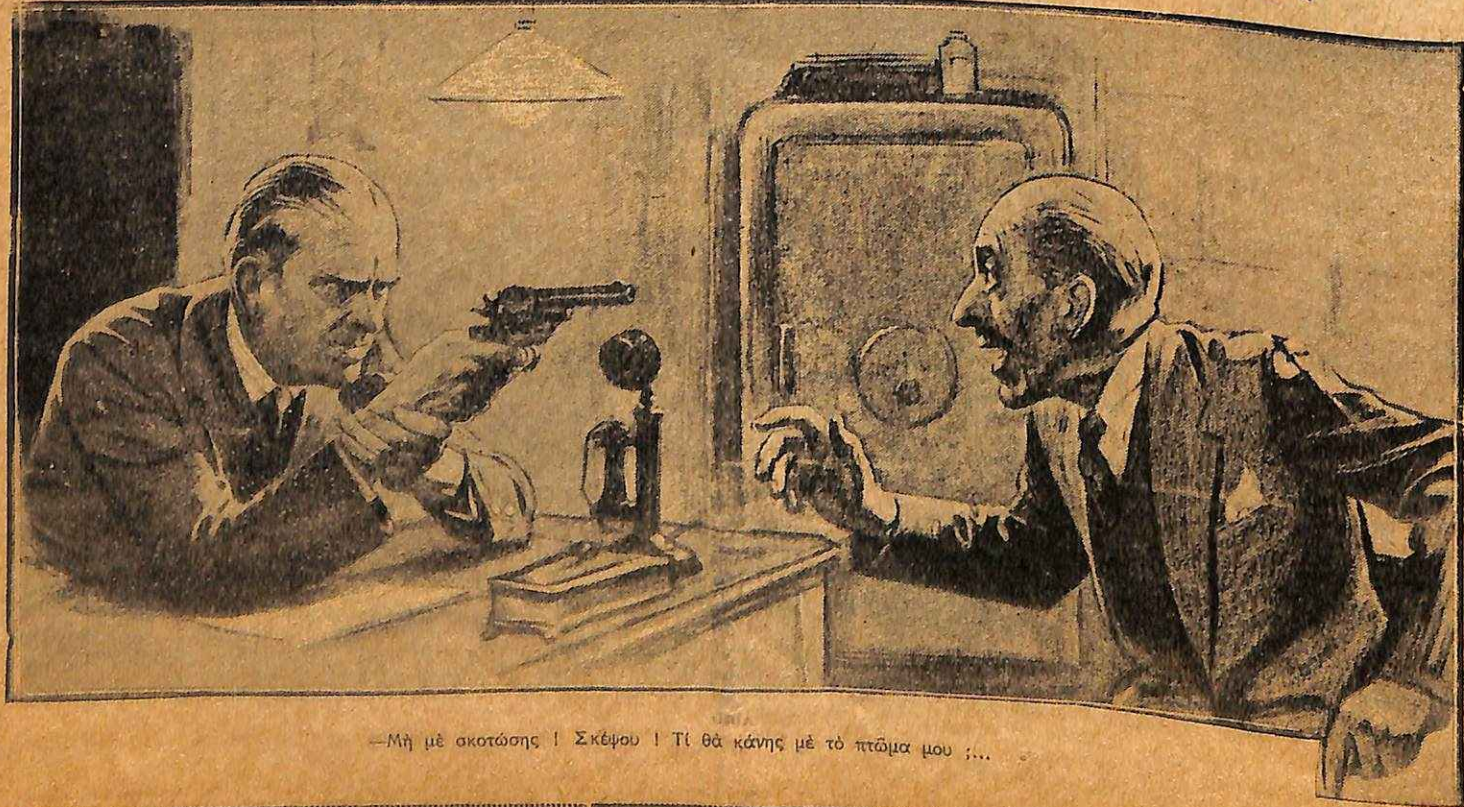
Ήρεμος πάντοτε, ο Ράντολφ σηκώθηκε, άνοιξε το πελώριο χρηματοκιβώτιό του και στράμψε το πτώμα εκεί μέσα, μαζί με το καπέλλο και τα γάντια του θύματος. Κατόπιν έβαλε το περιστόφορο στην τσέπη του, βεβαιώθηκε πως το χρηματοκιβώτιο ήταν καλά κλειδωμένο, έβλεψε το γραφείο και έφυγε.

— Τι θα κάνω το πτώμα σου, έ; Τώρα θα δεις! κάγχας καθώς έπείραξε στο σπίτι του.

Έπειτα το βράδυ, ο Ράντολφ έπαιε μια δολοφονία με τοίχους ούστου. Άλλα όταν πλάγιασε, δεν μπόρεσε να ησυχάσει. «Ως το πρωί, στριφογύριζε στο κρεβάτι του. Όταν σηκώθηκε την επομένη, διάταξε τον υπηρέτη του ν' ανεβάσει από την άποθήκη ένα πελώριο μπαούλο της μητέρας του, το οποίο ήταν στεγανό, κατασκευασμένο έπιτηδες για να προφυλάξη τα ρούχα από τον σκόρο και την ύγρασία.

— Ρόμπερτ! έλεε ο Σμιθ στον υπηρέτη του. Πιθανόν να φύγω αυτές τις μέρες για την Βραζιλία για υποθέσεις μου. Το μπαούλο αυτό να το στείλεις στο γραφείο μου, γιατί έχω να βάλω μέσα ένα σωρό πράγματα. Τις βαλίτσες μου θα σου τις πότε θα πρέτει να τις έτοιμάσεις.

Κατόπιν ο Ράντολφ πήγε στο γραφείο του και μίλησε στην γραμματέα του για το ταξίδι το οποίο σκόπευε να κάνει στη Βραζιλία, για κάποια μεγάλη εκδήλωση. Της είπε ότι μόλις φέρουν το μπαούλο να το ανεβάσουν στο γραφείο του, γιατί ήθελε να βάλει σ' αυτό διάφορα βιβλία. Έπειτα της είπε να τηλεφωνήσει στα γραφεία μιας αεροπολικής εταιρείας για να του κρατήσουν μια καμπίνα.

—Μή με σκοτώσης! Σκέψου! Τι θα κάνης με το πτώμα μου;...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

«Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους αναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα οποία διανέμονται ήδη στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είναι το υπέροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης συνεχίζεται η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ:

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

«Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τα άριστουργημάτα μας, πρέπει ν' αποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του εξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το εν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, αποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, αποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ονομάσθησαν τα έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι εν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Ύποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Επίσης συνεχίζεται η διανομή του άριστουργήματος του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ:

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Το άριστούργημα αυτό του Λαμαρτίνου εστάλη και στις έπαρχίαις. Η διανομή του συνεχίζεται.

Από της 20ης τρέχοντος (26ης δια τας Έπαρχίας) άρχίζει και η διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

Προσεχώς θα κυκλοφορήσῃ

«Ο ΕΡΩΣ ΘΟΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Η εδκαίρια δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι εν τῷ Έξωτερικῷ αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα αποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπισημία διά το Γραφείον μας μια τιαστή επόδωσις. Είς τας πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρωτορείου Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλαμβάνουν τα βιβλία των από τούς κ. κ. υποπράκτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του εξωφύλλου.

«Όλα έγιναν, έπως ήθελε. Καί το μεσημέρι, την ώρα που οι υπάλληλοι πήγαν να γευματίσουν, εκείνος μένοντας μόνος του, άνοιξε το χρηματοκιβώτιο, έβγαλε από μέσα το πτώμα και με άρκετό κόπο κατώρθωσε να το στρώσει μέσα στο μπαούλο.

Όταν μετά λίγη ώρα, οι υπάλληλοι έπέστρεψαν, διάταξε να φωνάξουν ένα άμαξι και να φερτώσουν άπάνω το μπαούλο. Ο ίδιος το πήγε στην άποθήκη του σταθμού και το παρέδωσε με νεύσιμο όνομα. Ο υπάλληλος ο όποιος του έδωσε την άπόδειξη, του είπε γελώντας.

— Που διάβολο ξεφύτρωσαν αυτά τα παλιά μπαούλα; Είνε το δεύτερο, που μου φέρνουν σήμερα, άπαράλλαχτο με το πρώτο.

Την επομένη, όταν ο Ράντολφ πήγε στο γραφείο του φώναξε την γραμματέα του.

— Μις Μάθιους! της είπε. Έλπίσω να κατορθώσω να φύγω για το ταξίδι μου, μολονότι έχω πολλές υποθέσεις να τακτοποιήσω άκόμα. Θα λείπω ένα μισόν, ίσως δυο μήνες. Στο διάστημα της άπουσίας μου, σεις και ο Μίστερ Τζέιμς θα φροντίσετε για τις δουλειές του γραφείου. Εγώ τώρα, πρέπει να βγώ για μερικάς υποθέσεις...

Ο Ράντολφ είχε λάβει κάποτε μέρας σε θεατρικές παραστάσεις κατά το διάστημα της περιτετιώδους ζωής του και έτσι δεν δυσκολεύτηκε να μεταμφιεσθή. Με την νέα περιβολή του, άγνωστος έντελώς, πήγε στον σταθμό, πήρε το μπαούλό του, το φόρτωσε στην σκευοφόρο, κατόπιν μπήκε ο ίδιος σ' ένα δαγόνι πρώτης θέσεως. Έδωσε ένα καλό κουμπιόνα στην υπάλληλο για να μην άφήση άλλον έπαθτη να μπη στο διαμέρισμά του. Έτσι, με την ήσυχία του, μόλις ξεκίνησε το τραίνο έλλαξε την μεταμφίεσή του, κατόπιν βγήκε στον διάδρομο του δαγόνιού και προχώρησε ως την άσση. Στον πρώτο σταθμό κατέβηκε και πήγε στο κασόνι διήεν ν' άγοράσει τσιγάρα. Άφησε τότε το τραίνο να φύγει και τότε έφυγε κι' αυτός. Άπομακρύνθηκε από τον σταθμό και τότε πήρε ένα ταξι και κατέβηκε σ' έναν ήσυχον, παράμερο δρόμο. Έξακολουθούσε τον δρόμο του πεζός και με τρόπο άφίρσεσε το πρόσθετο μυστάκι του, τα σκούρα ματωμάτια και το χοντρό κασόνι του, διόρθωσε το σχήμα του καπέλλου του και ήσυχος πια, βέβαιος ότι το κόλο του είχε πετύχει, έπείραξε στο γραφείο του. Εκεί φώναξε την γραμματέα του και της είπε.

— Μις Μάθιους, είνε αδύνατον να προσφύσω να φύγω μ' αυτό το άτυμόλοιο. Πρέπει να τηλεφωνήσετε στην Έταιρεία ότι θα ταξιδέψω την προσεχή εβδομάδα.

— Άλλά σέο, η Έταιρεία αυτή δεν έχει άλλη αναχώρησι πλόν παρὰ μονάχα μετά δεκαέντε μέρες.

— Τότε να τούς πητε να διαθέσουν το εισιτήριό μου και όταν θα είμαι έτοιμος, μπορώ να φύγω με κανένα πλόνιο άλλης Έταιρείας.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο Ράντολφ είχε γελώσει όλο τον κόσμο και άσφαλώς, όταν μετά καιρό θ' ανακαλύπταν το πτώμα στο ξεχασμένο εκείνο μπαούλο, στην άποθήκη ενός άπομακρυνμένου σταθμού, ή άνεδουσε εις πτώματος μέσα σ' ένα άζητητο μπαούλο, δεν θα παρουσί-αζε τίποτε το έξαρετικό. Θα πρόσθετε απλώς ένα άόμοιο άτυπο μυστήριο στα χρονικά της Σκότλαντ Γουόρντ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!

ΕΛΕΙΣ να μάθω πώς κέρδισα τη γυναίκα μου; μου είπε μία μέρα ο φίλος μου δόκτωρ Δ. "Ακούσε με προσεχτικά. Θα φροντίσω να είσαι σύντομος κι' ελκρινής. Πρώτον, δεν ήμουν βέβαια ο σημερινός βαδύπλοτος και λαμπρός επαγγελματίας, κι' ένας απ' τους πιο διάσημους ιατρούς του Λονδίνου. "Οχι! "Ήμουν ένας απλός ανθυπίατρος του "Εμπορικού Ναυτικού κι' υπηρετούσα ως ιατρός στο επάγγελμα ατμόπλοιο "Νακουρού", της "Αγγλο-Αφρικανικής" Ατμοπλοϊκής "Εταιρείας". "Ο πενήντος μισθός μου ήταν μόλις δεκαπέντε λίρες το μήνα κι' είχα ως ποσοστά άλλα πέντε σελίνια, για κάθε άρρωστο επιβάτη, τον οποίο θα τύχαινε να περιποιηθώ κατά το διάστημα του ταξιδιού...

"Αν σκεφθής λοιπόν ότι είχα πολλές οικογενειακές υποχρεώσεις κι' ότι στην ιεραρχία του πλοίου έχομαι πρώτος μετά τον τρίτο πλοίαρχο, θα καταλάβεις ότι το στάδιό μου δεν ήταν από τα πιο αξιοζήλευτα!...

Μία μέρα το ατμόπλοιο "Νακουρού", στο οποίο υπηρετούσα, ξεκίνησε από την "Αγγλία για το Ντουμπάι της "Αφρικής, μέσον Σουέζ... "Αφήσαμε το λιμάνι του Τίμπουρου, με βορρές και καταιγίδες... "Αλλά μόλις κυκλοφορήσαμε και μαθήκαμε στη θείκη Μεσόγειο Θάλασσα, συναντήσαμε τον πιο ύπεροχο καιρό και το πιο μαγευτικό δρόμο φεγγαριού...

"Ε, ανάσταν τότε, ο φτωχός!... "Επί δυο μερόνυχτα πόνει, δεν έκανα άλλη δουλειά, παρά να παραστένω και να γιατρέψω αρδιακές περιπτώσεις ναυτίας. "Επίσης παραγορούσα και μερικές υπεριώδεις γυναικες, ή όποιες έσκουζαν απελπιστικά την ώρα της τραυμάδας...

Μία λοιπόν από αυτές τις ώρες νύχτες, καθώς ξυγνώναμε πειά προς τα νερά της Κρήτης, καθόμουν στο κατάστρωμα — ξαπλωμένος σε μία σαλ — λόγκ — και φροσιζόμουν... "Ήσαν μεσάνυχτα περασμένα. "Ερημο το κατάστρωμα από επιβάτες. "Άλλοι κοιμόντουσαν στις καμπίνες τους κι' άλλοι έπαιζαν χαρτιά κάτω στο σαλόνι...

"Ωστόσο, δεν αγρυπνούσα μόνος. Πιο πέρα λίγα βήματα, σε μία διακριτική γωνία του καταστρώματος, ένα χαριτωμένο ανθρώπινο ζευγάρι ήταν ξαπλωμένο σε δυο σαλ-λόγκ. Ρέμβαν...

"Η λαίδη με δέχτηκε μ' ευγένεια...

σκανδαλίζομαι. "Αλλά ούτε και τους φθονούσα, για την ευτυχία τους!... "Η άσημαντη προσωπικότητά μου, καθώς κι' η ήδονη πονοεισθής στο ξεκούρασμά μου, επιμόδιζαν τη ψυχή μου να ζηλέψη τις τέρατες των ευτυχισμένων εκείνων θνητών. "Ξαφνικά, σε μία στιγμή, έννοιση κλάι μου τον καμιασώτο. "Στεκόταν όρθος και κύτταζε με περιέργεια το ρομαντικό ζευγάρι... "Δεν τους αφήνεις στην ευτυχία τους, Τζάκ; του ψιθύρισα χαμογελώντας. —Κοίμα!... Κοίμα!... μουμούρισε ο Τζάκ, κουνώντας το κεφάλι του, δίχως ν' αποκριθώ στην άστειότητα μου. Τού ζήτησα εξηγήσεις, παραξενεμένος. Κι' ο Τζάκ, που ήταν ένας φίλος, μου είπε τα εξής: —Κοίμα, γιατί;... Κοίμα στην κοπέλα!... Ξέρεις ποιά είναι;... Είπε η κόμισσα "Εβελιν Κλούν, πρωτότοκη κόρη του λόρδου μισρησίου Κλούν. "Ενώ ο σύντροφός της είναι αυτός ο πασίγνωστος τυχοδιώκτης, ο Τζών Μπάγκλαϊ!

"Η "Εβελιν Κλούν!... "Ο Τζών Μπάγκλαϊ!... Τ' άχτηκα απ' τη σαιξ — λόγκ όρθος και κατάπληκτος. Δεν τους ήξερα προσωπικώς. "Αλλά η έφημε...

ριδες όλης της "Αγγλίας — κατ' τα τελευταία δυο-τρία χρόνια — δεν έπαιναν ποτέ να μιλούν κι' αυτούς, ποτέ για τον ένα κι' ποτέ για τον άλλον!

Θεέ μου, ήταν δυνατόν;... "Ήταν δυνατόν ν' αγαπάς ή πεντάμορφη αυτή νέα της ανωτάτης αγγλικής αριστοκρατίας αυτόν τον άχρηστο τυχοδιώκτη Μπάγκλαϊ, τον επανδρώνον αυτόν και διεθνή απατεώνα;

"Η κόμισσα "Εβελιν Κλούν, η πρωτότοκη κόρη του πολυτελούς και λαμπροτάτου λόρδου — μισρησίου Κλούν — Πόνου!... "Η "Εβελιν!... "Η βασίλισσα της χάριτος, της όμορφιάς, του πλούτου και της κομψότητας σ' όλη την "Αγγλία!... "Η πρώτη από τις λίγες εκείνες προνομιούχες αριστοκρατίδες της Μεγάλης Βρετανίας, ή όποιες είχαν το δικαίωμα να παρενοχλούνται στους έπισήμους χορούς των ανακτόρων!...

Και πάλι της ο Τζών Μπάγκλαϊ, ο απατεώνας και τυχοδιώκτης... Τό πιο άσφαχτικό απ' όλα τα διεθνή λαποδυνάμικα και χαρτοπαϊκικά όργανα!...

Κι' αυτός να της μιλάει τραγουδά!... Κι' εκείνη να τον άκουει χαμογελάει, ευχαριστημένη άσφαλώς...

—Σε τί όφελω την τιμήν της έπιστολής σου, κύριε; μου απορίθηκε, ενώ θα ούρανα μάτια της με περιεργαζόντουσαν προσεχτικά. —Εκλαμπροτάτη, διατρέχετε ένα σοβαρώτατο κίνδυνο! Εύαρεστηθήτε λοιπόν να με συγχωρήσετε για το διάβημά μου αυτό και ν' απαντήσετε ειλικρινώς στις ερωτήσεις μου!... "Ασφαλώς τότε θα σ' σώσω!...

—Με τρομάζετε αληθινά, κύριε! "Η ιδιότης σας κι' ή εμφάνισή σας με πείθουν ότι πρόκειται περί τέλειου τέντεντμαν. "Αλλοιώς... —Θα με νομίζατε για τρελλό; συμπλήρωσα, δίχως να τ' άσσω. —Κύριε, είμαι στη διάθεσή σας! αποκρίθηκε με άβροχτη ή νέα. Ρωτήστε με!... Σας άκούω κι' έλπίζω ότι θα μπορέσω να άπαντώ σ' όλες τις ερωτήσεις σας!

"Εκλαμπροτάτη, ξέρετε ποιος είναι ο ρ α γ μ α τ ι κ ό ς ο κύριος, με τον όποιον βρισκόσαστε τη νύχτα στο κατάστρωμα; —Μά, κύριε... Τί θέλετε να πείτε;... "Εστω όμως!... Σας άπληροφωδ ότι είνε ο κύριος Λάντ Στρίκλανδ, ο διάσημος έξερευνητής, κτηνός άγριων θηρίων κι' διοκτής μεταλλείων χρυσού στο Βούμα της Νοτίου "Αφρικής! "Αναστένάξα τότε με άνέκφραστη άνακούφισή και χαμόγενο, είπα άρχα και σταθερά...

"Ήμουν βέβαιος γι' αυτό, εκλαμπροτάτη!... Προασηθάνουν ότι δεν ήταν δυνατόν να ξεραται ποιος είναι πραγματικώς αυτός ο διέβεν "Αλάν Στρίκλανδ!... "Η μυλαδη χλόμασε. Με φωνή ταραγμένη, είπε: —Προς Θεού, εξηγήθηκε!... "Εκλαμπροτάτη, ξέρετε ποιος είναι πραγματικά ο κύριος αυτός; Είνε ένας άνθρωπος δίχως πατέρι, ο οποίος έχει για πατέρα ένα τ' όθνη της γής... Ξέρει όλα τ' ύποπτα καμπαρέ των λιμανιών πέντε ήπτεριών του κόσμου κι' είναι άτακτοκτητής των διασημοτήτων κι'...

(Η συνέχεια εις την σελ. 1471)

(Άληθινή Ιστορία)

από τα λόγια της λατρείας του... Κι' ίσως... ίσως να τον αγαπάει... "Εμεινα άβυσσος όλη τη νύχτα, από την ταραχή μου. Και την επομένη, πρωί-πρωί, πήγα και χόρησα διακριτικά την καμπίνα πολυτελείας την όποια κατείχε ή Αδής Χαριτοδότη "Εκλαμπροτής, ή μυλαδη κόμισσα "Εβελιν Κλούν! "Ήμουν νέος, άρχετα έλκυστικού παρουσιαστικού, στιβαρός, λυγρόκορμος, λίγο τρελλός στις ιδέες μου... "Επίσης ήμουν τολμηρός στις αποφάσεις μου κι' είχα αποφασίσει να βγάλω πέρα το άλλόλογο σχέδιο που σκέφτηκα όλονυχτίς. "Εδωσα στην καμιαρία της κομψότητας την άρχα μου, ζητώντας της μία λιγότερη άκράση. "Εκείνη με δέχτηκε μ' ευγένεια, άν κι' άπορούσε πολύ για την έπιστολή μου. —Εκλαμπροτάτη, της είπα, επτρέψτε μου να συστηθώ: δόκτωρ Μ. Δ., ανθυπίατρος του "Εμπορικού Ναυτικού. —Σε τί όφελω την τιμήν της έπιστολής σου, κύριε; μου απορίθηκε, ενώ θα ούρανα μάτια της με περιεργαζόντουσαν προσεχτικά. —Εκλαμπροτάτη, διατρέχετε ένα σοβαρώτατο κίνδυνο! Εύαρεστηθήτε λοιπόν να με συγχωρήσετε για το διάβημά μου αυτό και ν' απαντήσετε ειλικρινώς στις ερωτήσεις μου!... "Ασφαλώς τότε θα σ' σώσω!...

—Με τρομάζετε αληθινά, κύριε! "Η ιδιότης σας κι' ή εμφάνισή σας με πείθουν ότι πρόκειται περί τέλειου τέντεντμαν. "Αλλοιώς... —Θα με νομίζατε για τρελλό; συμπλήρωσα, δίχως να τ' άσσω. —Κύριε, είμαι στη διάθεσή σας! αποκρίθηκε με άβροχτη ή νέα. Ρωτήστε με!... Σας άκούω κι' έλπίζω ότι θα μπορέσω να άπαντώ σ' όλες τις ερωτήσεις σας!

"Εκλαμπροτάτη, ξέρετε ποιος είναι ο ρ α γ μ α τ ι κ ό ς ο κύριος, με τον όποιον βρισκόσαστε τη νύχτα στο κατάστρωμα; —Μά, κύριε... Τί θέλετε να πείτε;... "Εστω όμως!... Σας άπληροφωδ ότι είνε ο κύριος Λάντ Στρίκλανδ, ο διάσημος έξερευνητής, κτηνός άγριων θηρίων κι' διοκτής μεταλλείων χρυσού στο Βούμα της Νοτίου "Αφρικής! "Αναστένάξα τότε με άνέκφραστη άνακούφισή και χαμόγενο, είπα άρχα και σταθερά...

"Ήμουν βέβαιος γι' αυτό, εκλαμπροτάτη!... Προασηθάνουν ότι δεν ήταν δυνατόν να ξεραται ποιος είναι πραγματικώς αυτός ο διέβεν "Αλάν Στρίκλανδ!... "Η μυλαδη χλόμασε. Με φωνή ταραγμένη, είπε: —Προς Θεού, εξηγήθηκε!... "Εκλαμπροτάτη, ξέρετε ποιος είναι πραγματικά ο κύριος αυτός; Είνε ένας άνθρωπος δίχως πατέρι, ο οποίος έχει για πατέρα ένα τ' όθνη της γής... Ξέρει όλα τ' ύποπτα καμπαρέ των λιμανιών πέντε ήπτεριών του κόσμου κι' είναι άτακτοκτητής των διασημοτήτων κι'...

(Η συνέχεια εις την σελ. 1471)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΔΕΙΔΟΣ"

ΤΟΥ FRANK CONDON

ΛΑ ήσαν ζευγάρι για το γύρισμα της ταινίας κι' η διεύθυνση του στούντιο είχε λάβει τα μέτρα της, ώστε να υπάρχη ένα συνεχές νουσοκομείο με όλα τα έφόδια σε περίπτωση άτυχηματος. "Ο Τζέιμν Ουέστ, για να κερδίσει διακόσια δολάρια, είχε δεχθί να κάνει ένα επανδρωμένο αεροπλανικό παιχνίδι με το αεροπλάνο του. Σ' έναν άπεραντο άνοιχτό χώρο, είχαν στήσει ένα όμοιομα σπιτιού κι' άπέναν στή τ' έγγι μια καπνοδόχο κομμένη από ξύλινα τοξίδια. "Ο Τζέιμν έπρόκειτο, ενώ θα πετούσε, να γκρεμίσει την ψευδοκαπνοδόχο και να πασarı τις ρόδες του αεροπλάνου του. Εσκόπιν θα προσγειωνόταν όπως μισορούσε. "Αν έσπαζε ή όχι τα καλά του, αυτό ήταν ζήτημα τύχης. "Όσοδήποτε έπληχε το φορτίο, ένας γιατρός και δυο νοσοκόμοι. "Ο Τζέιμν ήταν συνηθισμένος να γκρεμίζει καπνοδόχους και άλλα έφοδια κατά τις πτήσεις του, για τη λήψη ταινιών, και το σημεινδόν τέλμημά του τον άφηνε άδιάφορο. Τό μόνο που λογάριζε, ήταν να τοσπώση το διακόσια δολάρια του.

Μ' άπαθεια ο Τζέιμν μπήκε στο αεροπλάνο του, έκανε μερικους γύρους στον αέρα, ώρησε σαν ακρότητο θηρίο εναντίον της καμινάδας και την έκανε χλίια κομμάτια, ενώ ταυτοχρόνως έπαιρταν ή ρόδες του αεροπλάνου του και άμέσως προσγειώθηκε στο άκρίδες σημείο, όπου έπερε, ώστε να τον πάρη το μηχανημα του όπερατέρ. Κατά την προσγειώση τσάκισε το ένα φτερό του, το αεροπλάνο έκανε μερικες τομπίες, σαν να το είχε συναντήσει κανέναν άνεμοστρόβιλο, και τέλος έμεινε άκίνητο. Οι παριστάμενοι έσπευσαν ν' άνασύρουν τον Τζέιμν από τα συντρίμια κι' άνήσυχος ο γιατρός τον εξέτασε. Μονάχα το μάγουλο του νέου βρέθηκε πλησμένο.

—Είσαι έντελώς καλά; ρώτησε ο γιατρός. —Περίφημα. Σας εύχαριστώ. —Τό μάγουλό σας είνε πλησμένο, έχει χτυπήσατε; —Οχι, δεν χτύπησα. "Εχα πονόδοτο, είνε είνε τίποτε. Εύχαριστώ.

"Ο Τζέιμν πήρε την άμοιδή του, και άδιόφορος, σιγοτραγουδώντας κάποιο σκοπό, σαν να μην είχε κινδυνέψη ή ζωή του, γύρισε στο διαμáτιό του, έκανε το μπάνιο του και ντύθηκε για την άπογευματινή δείωση, την όποια έδινε κάποιος μιστερ Κόλλινς, για τους έκτάκτους ήθοποιους του Κόλλινγνυν.

"Ο Τζέιμν δεν γνώριζε κανέναν εκεί. Κάθισε λοιπόν στην άκρη ένας καναπέ και κύτταζε τα ζεύγη που χόρευαν, έπαιναν και γλεντούσαν. Στην άλλη άκρη του καμπαρέ καθόταν μία χαριτωμένη νέα.

—Δεν μου φαίνεται να διασκεδάζετε πολύ, είτε ή νέα, μ' ένα γλυκό χαμόγελο. —Ξέρετε, εγώ δεν πίνω, κι' άια δεν πίνει κανείς δεν κάνει κέφι, άπάντησε ο Τζέιμν. —Κι' εγώ δεν πίνω. Είσατε και σεις ένας από τους έκτάκτους; —Νοί. Και σεις; —Κι' εγώ. Εργάζομαι στα στούντιο όταν μου τύχει καμιά δουλειά. Οι δυο νέοι πέρασαν μαζί το άπογευμα τους. Χόρεψαν, σουπάρισαν, και σε λίγο είχαν γίνει καλοί φίλοι. —Τί έχει το μάγουλό σου; ρώτησε μία σ' αυτή ή νέα. Φαίνεται πλησμένο. —Με πονεί ένα δόντι. —Γιατί είνε πώς στον όδοντογιατρό; —Α, όχι. Τους φοβόμια τους όδοντογιατρούς. Άνοιγουν δουλειές. —Ω, έκανε ή νέα με κατάπληξη. Φοβάσαι να πές στον όδοντογιατρό; —Αηλαδή, τό άποφεύγω όσο μπορώ... —Να σου συστήσω το δικό μου

γιατρό. Είνε πολύ καλός, έχει έλαφρό χέρι και είνε εύσυνεϊδής! Δεν πρέπει να παραμελή κανείς τα δόντια του!... —Θα το σκεφθώ, άπάντησε ο Τζέιμν. Κι' άρχισε να μιλάει για άλλα πράγματα.

Τό βράδυ ο νέος συνάδελφός της Μάιρη "Εβας — έτοιμάς όσον ή νέα — ως το σπίτι της. Προτού χωρισθούν, ή Μάιρη τον ρώτησε σε τί είδους ρόλους έπαιζε συνήθως. —Μά, καμιά φορά, πετώ. —Πώς είπες; —Είπα ότι πετώ. —Με...αεροπλάνο; —Φυσικά. Με βαρέλι ή ήδρες να πετάξω; —"Αφού με κοροϊδεύεις, δεν σ' έρωτώ πια τίποτε, είτε ή Μάιρη πεισμένη.

—Δεν σε κοροϊδεύω. Μ' έρωτάς και σ' άπαντώ. —Φοβάσαι να πές σε όδοντογιατρό και δεν φοβάσαι να πετάξεις με αεροπλάνο; "Α, όχι, φίλε μου, αυτά δεν περνούν σε μένα...

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

Τζέιμν. "Αλλά πώς θα τό πληρώσεις; "Εσύ δεν είσαι παρά ένας ένοικιος ήθοποιός του κινηματογράφου. "Θάταν μία σωστή τρέλλα να πετάξεις τόσα χρήματα. —Καθόλου. "Εχω συνεννοηθί με τον καταστηματαρχή. Θα του πληρώσω μία πρώτη δόση από διακόσια πενήντα δολάρια, κατόπιν θα του δίνω πενήντα δολάρια το μήνα, όσπου ξεπληρώσω τό χρέος μου. —"Αλλά, Τζέιμν, έχεις διακόσια πενήντα δολάρια, αν ύποθεθί ότι αποφασίω να δεχθώ τό δώρο σου; —Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει, Μάιρη. "Ενα ξέρω να πώ, ότι μετά τρεις μέρες, τό αυτοκίνητά μου θάταν δικό σου. "Η νέα δεν επέμενε περισσότερο. "Επαυσε τις κουβέντες του Τζέιμν για φιλανθρωπίες, χωρίς να τους δίνη μεγάλη προσοχή. "Αλλά ή Μάιρη δεν ήξερε, ή μάλλον δεν πίστευε, ότι αλήθεια ο Τζέιμν ήταν αεροπόρος. Πώς μπορούσε να πιστέψη ότι ορηνόκινδυνε κάθε τόσο τη ζωή του ο νέος αυτός, ό όποιος φιλιόταν με ένα δειλό όδοντογιατρό ή να μη πεί σε αυτοκίνητο; "Φαντάζεται λοιπόν κανείς την κατ'άληξή της, όταν την έπομένη, εκεί που μαζί μ' άλλους συναδέλφους της παρακολουθούσε στο στούντιο του Φρέντ Χάρντι την προβολή μερικών άποσπασμάτων ταινιών, είδε ξαφνικά την τελευταία τομήρη προσγειώση του Τζέιμν. Σαστισμένη, ρώτησε τον διπλανό της: —"Ο Τζέιμν Ουέστ ήταν αυτός; Τον γνωρίζατε μήπως; —Βέβαια, ήταν ο Τζέιμν! "Α! είνε ένας σωστός διαβολάνθρωπος. "Αφροδός! Τολμηρός! "Ασφαλώς μία από τις μέρες αυτές θα σκοτωθί! Τί νομίζετε ότι θα κάνει σήμερα το άπογευμα; Μία σωστή τρέλλα. Πρόκειται να πετάξει ανάμεσα σε μία δεινροστοχία, να σπάσει στα δένδρα τις ρόδες και τα φτερά του αεροπλάνου του και να προσγειωθί με το κολοβαμένο αεροπλάνο του. Κι' αυτό θα τό κάνει για διακόσια πενήντα δολάρια... Πήγε τον, σ' έπαιζα, αν δεν είνε τρελλός για δέσιμο;... —Πού πρόκειται να πετάξω;... ρώτησε ή Μάιρη, τρυφερά χλωμή τώρα. —Στο άεροδρόμιο της Σάντα Σουζάννα. "Ισως μάλιστα να πετά τώρα κι' ος.

"Η Μάιρη έσπευσε να φύγη. "Ενοιασε τα πόδια της να λυγίσουν, κάτω από τό βάρος του σώματός της. Μάχη σ' ένα ταξί και διέταξε τον σωφέρι: —"Όσο γρήγορα μπορείς στο αεροδρόμιο της Σάντα Σουζάννα!... "Όταν έφτασε εκεί, ή Μάιρη είδε ότι πραγματικά κάποιο αεροπλάνο έφανε γύρους πάνω από το αεροδρόμιο. Ψεύτικα δένδρα είχαν στηθί σε κανονικές απόστάσεις τό ένα από τ' άλλο, όπως ώστε ν' αποτελούν μία δεινροστοχία. Λίγο παύει το κτύπο αυτοκινήτου του νοσοκομείου περίμενε. "Ο γιατρός κι' οι νοσοκόμοι χάζευαν με τους άλλους περιεργες. Κάτω τό έδαφος...

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

—"Ακόμα δεν αποφάσισα αν θα σε παντρευτώ, Τζέιμν. Για να είμαι ειλικρινής, μοιόνοι σε συμπαθώ πολύ, όστόσο δεν μ' εύχαριστεί ή σκέψη ότι θα γίνω ή σύζυγος ενός δειλού ανθρώπου, γιατί είσαι δειλός, αγαπητέ μου, ότι κι' αν πής... "Ο Τζέιμν γέλασε, πέρασε τρυφερά το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της νέας και την πήγε σ' ένα μεγάλο κατάστημα αυτοκινήτων. —Κύτταξε, αγαπημένη μου, της είπε. Αυτό το χαριτωμένο αυτοκίνητο τό διλέξα ή νέα. Πές μου μονάχα αν σ' άρέσει. —Μ' άρέσει, και πολύ μάλλον.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ
ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

...Αν όμως δεν δοῦμε τὸ σταυρὸ, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας ἔστω καὶ φέροι ἀπὸ τὴν κοῦρασι... Ἡ τοῦλάχιστον νὰ μποῦμε στὸ πανδοχεῖο, ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια μας ὁρῶντο καὶ δίχως νὰ κοιμηθούμε!

— Πολὺ σωστὰ μιλὰς! παραδέχτηκε ἐπίσης σκεπτικῶς ὁ πῶδ ἡλικιωμένος. Ὑστερὰ ἀπὸ τόσες δολοφονικὲς ἀποπειρὲς ἐναντίον μας — ἀπὸ τίς ὁποῖες ἠλυθῶσαμε σάν ἀπὸ θαῦμα — πρέπει νὰ προφυλαγῶμαστε!

Ὁ νεώτερος χαμογέλασε, τότε. Τέντωσε τὸ ψυλὸ καὶ ἀδελφικώτατο κορμὶ του, τὸ ὁποῖο ἦταν τόσο κομψὸ, ὅσο καὶ στιβαρὸ καὶ εἶπε:

— Δόξα στὸ Θεό, τὴ μάθημα καλὰ τὴν τέχνη τῆς μεταμψεῖσος!... Μ' αὐτὰ τὰ πούλησες σάν κοινὸν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα μοῖζω σάν κοινὸν τοῦ Καναδά, στοιχηματίζω τὸ ἔλθῃ: «Ὅτι κανένας δὲν θὰ μὲ καταλάβῃ ὅτι εἶμαι Γάλλος, κ'» ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσουν οὔτε οἱ οἱ «Μαῦροι Διάβολοι» ἢ Κολάσες... Ἀλλ' ἔπειτα ὅμως, ἔχοντας τὰ φευδονικά μας!... Πὺς διάβολο μὲ λένε ἐμένα;

— Σὲ λένε Πέτρο Βόνι!

— Α, ναι! Καλὰ λές!... Καὶ ἐμένα, πῶς, διάβολο, θὰ σὲ φωνάξω;

— Ἐμένα θὰ μὲ φωνάξῃς Πέτρο Ντίκ! ἀποκρίθηκε ὁ πῶδ ἡλικιωμένος.

— Ὡσαύτως! Πέτρος Βόνι ἐγώ, Πέτρος Ντίκ ἐσύ, εἰκόλο ἐνὶ νύκτι νὰ ξαναεἰσέλθω πειὰ!... Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμε, ὅτι πισιστάνουμε διὰ τῶν ὁποίων ἐννοεῖται ἐμπόρους τῆς Καρλίνης!... Διάβολο!... Ζητοῦμε νὰ κερδίσουμε οἱ καὶ μὲν οἱ φρονίμοι μας, πωλῶντας πολλὰ καὶ διάφορα μικροπραγματάκια!... Καλὴ δουλειὰ κ' αὐτὴ, ἀγαπητέ μου, ἀν καὶ δὲν ξαναῖα ποτὲ καταπιστῇ μὲ τέτοιον ἐπαγγέλμα.

— Σὺν! τὸν δέχομαι βιστικὰ, ὁ ἡλικιωμένος. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπαιτῶμεν πειὰ στὴ «Μαῖση Πέτρος»!... Βλέπω καὶ αὐτὸν, στὴν ἐξώπορτα του, τὸν ὁρῶντο δανλὸ πῶδ φρετίζει τὸ δρόμο!... Αὐτὸ ἐνὶ σιμαδὶ πανδοχεῖο, καὶ τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ ἢ «Μαῖση Πέτρος»!... Ὑπομονὴ λοιπὸν καὶ φράσμε!

— Τὴ νὰ τὴν κάνω τὴν ὑπομονή; ξεφώνισε ὁ θεοτέλειος νέος. Ἡ αὐσία ἐνὶ νύκτι, νὰ δοῦμε στὸ μιστὸ λιθὸν τὸ σημεῖο τοῦ ἀστέρου στῆν οὐρανὸν!... Δίχως αὐτὸ, ἡ ὑπομονὴ δὲν θὰ μᾶς ἀφελῇ, γιὰ τὴν ἀναγκασιότατον ἀπὸ φρόνησιν νὰ ξεναγήσουμε στὸ βυθὸν!

Τάχυναν τὸ βῆμα τους καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν μπρὸς τὴν φωτισμένην

νὴν εἰσοδο τοῦ πανδοχεῖο. Ἐορῶσαν τότε ἓνα βλέμμα ἐξαιρετικὸν στὸ κάτω μέρος τῆς πελώριας μαύρης πέτρας, ἡ ὁποία βρισκόταν πλάι στὴν ἐξώπορτα.

— Ὁ σταυρὸς ὑπάρχει! φημί- ρισε ὁ νέος στὸν σύντροφό του. Τὸ «Μῦρο τῶν Δασῶν», τὸν χάραξε ἐδῶ στὴ συμφωνημένη θέσι!

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του ἔδειχνε ἓναν μικροσκοπικὸν σταυρὸ, χαράχ- μένον μὲ κλωκία στὴ βάσι τοῦ μαύρου λιθάρου.

— Σωστὰ! ἐπιβεβαιώσε καὶ ὁ ἄλλος, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸν σταυρὸ. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ μποῦ- με στὸ πανδοχεῖο, ἀφρα!... Ὅχι μόνον, βρισκόμαστε στὸν καλὸ δρόμο, ἀλλὰ θὰ βροῦμε ἐδῶ καὶ γενναίους ἄνδρες νὰ μᾶς βοηθή- σουν!

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ μυστηριώδεις ξένοι, χτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ παν- δοχεῖο. Ὁ φρενοπαθὴς βγήκε καὶ τοὺς ἀνοίξε μ' ἓνα δαδὶ στὸ χέρι.

XVIII ΤΟ «ΜΥΡΟ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ»

Τὸ πρωτὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἡμέ- ρας — γιὰ τὰ ὅσα διηγήσαμε ὡς τώρα, συνέβησαν κατὰ τὸ βρά- δι — ὁ ζωντανὸς ἀκόμη πανδο- χεὺς μαστρο-Μαρκῶν, βρισκόταν στὴν πόρτα τοῦ πανδοχεῖο του...

Πρόθυμος καὶ σοβαρὸς, βοηθοῦ- σε ἓναν γιγαντοσκόμο Ἐρυθρόδε- ρμον — τῆς φυλῆς τῶν Ἰροκέζων — ν' ἀνεβῇ στὸ ἄλογό του. Ὁ Ἰροκέ- ζος αὐτὸς, σοβαρὸς σάν πρόεδρος δικαστηρίου καὶ τυλιγμένος μὲ μα- κρὴν μανδύα ἀπὸ δερμάτα καστο- ρος, δέχτηκε σιωπηλὸς τίς ὑπηρε-

Κάλεσε τότε ὁ Τανεγκῶ τὸν Μπουργκινιὸν του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, ἀπὸψε κινῶς ἐγώ, ὁ Ζάν Πῶλ, κ' ἐσύ, ξενιτεύμε γιὰ τὰξιδι!... Ἡδὲ ἐπὶ τέλους ἡ ὁ- ρα νὰ φύγουμε...

— Γιὰ τὴ Γαλλία μας; φάνησε μὲ εὐκολοφρόνητον λαχτάρῳ ὁ δι- στικχὸς Μπουργκινιὸν, ὁ ὁποῖος β-

— Ὁ σταυρὸς ὑπάρχει!... φημί- ρισε ὁ νέος στὸ σύντροφό του.

κίεζ τοῦ πρόθυμου πανδοχεῖο. Ἐπειτα, μόλις βρέθηκε ξανά πά- νο στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, στή- ριξε ὁρῶντο ἀπάνω τῆς τὸ μακρὸ του δόλο, χαρτίσε μὲ εὐγενεῖα χειρονομία τὸν χαμογελαστὸ μα- στρο-Μαρκῶν, καὶ σπυρῶνσε τὸ ἄλογό του...

Λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀργότερα κινῶσε μὲ ταχύτητα πρὸς τὸν πο- ταμὸ Οὐδσὸν, τοῦ ὁποῖο τὰ νερά κυλοῦσαν ἀρετὰ χιλιόμετρα πῶ μακρὰ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τῆς «Μαῖ- ρης Πέτρος».

Ὁ σοβαρὸς αὐτὸς Ἰροκέζος Ἐ- ρυθρόδερμος, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν παλιὸν μας γνώριμο... Μπου- ργκινιὸν!... Πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν μυστικῶν σχεδίων τοῦ κυρίου του ὁ Μπουργκινιὸν, ξανάρρηξε τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτου — μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μοντιάν — καὶ ντύθηκε ξα- νὰ τὴ στολὴ τοῦ Ἐρυθρόδερμου ἀρ- χηγού!

Τὴ εἶχε συμβῇ λοιπὸν; Ἰδοὺ: Ἐνα πρωτὶ, μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μοντιάν, ὁ ἱππότης Ἀρθέσι, ὁ Ζάν Πῶλ, καὶ ὁ Μπουργκινιὸν, ἦσαν κανονικὴ ἀδεία ἀπουσίας ἀ- πὸ τὸν Βάσιλτον... Ἐπρεπε νὰ φροντίσουν, γιὰ λίγον καιρὸ τοῦλά- ρου καὶ γιὰ τίς δικές τους ὑπο- θέσεις, ἀπὸ τόσον καλὰ εἶχαν φρον- τίσει γιὰ τίς ὑποθέσεις τῆς Ἀμερι- κῆς!

Κάλεσε τότε ὁ Τανεγκῶ τὸν Μπουργκινιὸν του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, ἀπὸψε κινῶς ἐγώ, ὁ Ζάν Πῶλ, κ' ἐσύ, ξενιτεύμε γιὰ τὰξιδι!... Ἡδὲ ἐπὶ τέλους ἡ ὁ- ρα νὰ φύγουμε...

— Γιὰ τὴ Γαλλία μας; φάνησε μὲ εὐκολοφρόνητον λαχτάρῳ ὁ δι- στικχὸς Μπουργκινιὸν, ὁ ὁποῖος β-

στερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες ὑπὸν ἄλλῃ ἄσπρῃ τοῦ κόσμου, εἶχε νο- σταλήσει βαθεῖα τὸ χωριὸν του

— Γιὰ τὴ Γαλλία μας, ὅχι! ξανάτε ὁ Τανεγκῶ. Ὅχι ἀκόμη, φίλατέ μου!... Πρόκειται ἱσα-σα, νὰ προχωρήσουμε καὶ πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀμερικῆς!... Θὰ διασχίσουμε τὴ Βιργινία, κ' ἄλλες πολιτεῖς ἀκόμη... Καὶ θὰ διατρέ- ξουμε καινούργιους κινδύνους πάλι!

— Μπορὸ νὰ ρωτήσω τὸν κύ- ριο ἱππότη, ποῖος ἐνὶ αὐτῶς ὁ κα- τελεγειὸν λόγος, ὁ ὁποῖος μὲς ἐπρό- χεϊ στὴν καινούργια αὐτὴ... περιο- δεῖα τοῦ κόσμου; ρώτησε ὁ Μπου- ργκινιὸν.

— Θυμᾶσαι τὴν Καίτη - Λόβ; ῥώτησε χαμογελῶντα ὁ Τανεγκῶ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ αὐτὴ εὐθείας στὴν ἐρώτησιν τοῦ Μπουργκινιὸν.

— Μάλιστα!... Ἦταν μὰ θελ- κτικὴ μικρούλα, ἡ ὁποία...

— Ἐ, καθὼς ξέρεις, κάποιοι ἐχ- θροὶ ἄρπαξαν τὴν ἐλεγκτικὴ μικρού- λα!... Καὶ πρέπει νὰ τὴ βροῦμε! Ὁ Μπουργκινιὸν στέναξε καὶ ἀ- ποκρίθηκε ὑπότακτος:

— Ἐννοῶ. Καὶ εἶμαι ἱτοιμὸς νὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου θέλετε.

— Εὐχαριστῶ, φίλατε Μπου- ργκινιὸν!... Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὰ αἰσθηματά σου καὶ γιὰ τὴν προθυμία σου!... Λοιπὸν, θὰ ἐπι- χειρήσουμε καὶ οἱ τρεῖς μας τὴν ἀνέγερσιν τῆς Καίτης - Λόβ!... Πρό- ς νὰ μεταμειστοῦμε ὅμως, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴν καταδίωξιν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρῶν μας!... Καταλα- βάνεις;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότη;

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μπου- ργκινιὸν, ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, παύεις πειὰ νὰ εἶσαι ὁ καραβινοφόρος ιερατῆς τοῦ τρίτου λόγου, τοῦ δευτέρου τάγματος τῶν Γάλλων ἐ- θελοντῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρα- τοῦ!

— Μάλιστα, κύριε ἱππότη!... Καὶ θὰ ξαναγίνῃς πάλι Ἐ- ρυθρόδερμος, μεγιστάν Ἰροκέζος, μὲ φτερά στὸ κεφάλι μὲ τοιαύτα καστροφῶν στὴ ράχι καὶ μὲ πολὺ- χρομες μπογιὲς στὸ πρόσωπό καὶ στὸ κορμὶ σου!... Πιστεύω δὲ, ὅτι δὲν θὰ ξέχασες κινῶς τὴν διαβολο- γλώσσα τους!

— Ἰσα-σα, τελειοποιήθηκα σ' αὐτὴ, κύριε ἱππότη!... Ἐκὼς συ- χνὲς παρῆες μ' Ἐρυθρόδερμον νε- σσυλλέκτους καὶ μιλῶ τὴ διαλεκτὴ τους σάν τρεχούμενο νεράκι!

— Τὰ θερά μου συγκαταστήματα, λοιπὸν, γλισσοκομῆσται κύριε Μπουργκινιὸν!... Εἶσαι ἀνεκτίμη- τος!... Καὶ τώρα, δὲν σοῦ λείπει τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ὄνομα ἀνάλογο μὲ τὴν καινούργια ἐθνικότη- τὰ σου!... Μπορεῖς νὰ θυμηθῇς κανένα, εὐκολοφρόνητο προσά-

των κ' ἐνδοκοιμημένοντο; — Ἐὰν ὁ κύριος ἱππότης μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ ξαναπαρῶ πάλι τὸ παλιὸ μου ὄνομα, τὸ ὁποῖο εἶχα τὴν προηγουμένη φορὰ μεταξὺ τῶν Ἐ- ρυθρόδερων!...

— Δηλαδή;

— Ναι, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ὀνομα- σθῶ καὶ πάλι «Μῦρο τῶν Δασῶν»!

— «Μῦρο τῶν Δασῶν»; ξεφώνι- σε ὁ Τανεγκῶ.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότη! Ἐταί- θέλωσε τότε νὰ ὀνομασθῶ ἡ χαρι- τώμενη ἐκείνη Ἰροκέζα, τὴν ὁποία παντρεύτηκα γιὰ λίγες ἐβδομάδες! Κ' ὁμολογῶ ὅτι διατηρῶ ἀκόμη τὴν εὐχάριστη ἀνάμνησιν, τόσο ἀπὸ ἐ- κείνη, ὅσο κ' ἀπ' τὸ ὄνομα ποῦ μοῦ χάρισε!

Ὁ ἱππότης ντ' Ἀρθέσι ἔσκαψε στὰ γέλια. Κ' ἀναπολῶντας ὅλα τὰ περασμένα, ἀπάντησε εὐθυμῶς:

— Μὰ ἐκείνη, καθὼς θυμῶμαι, σ' ἐγδερνε συχνὰ μὲ τὰ γατήσια νύχια τῆς!... Ἦταν πολὺ γριωνί- αρα ὡς σὺνδρος, φτωχὴ μου Μπου- ργκινιὸν!

— Ὁ κύριος ἱππότης δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ ὅμως ὅτι ἦταν ἐπίσης καὶ πολὺ θελκτικὴ! εἶπε σοβαρὰ ὁ Μπουργκινιὸν.

— Μὰ, ἀν θυμῶμαι καλά, σούφ- γε ἐπίσης λίγες ἐβδομάδες μετὰ τὸ γάμο σας!... Τὴν ἔκλεψε μάλιστα κάποιος νεαρὸς Ἐρυθρόδερμος, τὸν ὁποῖο ἀγαπᾶσε πρὶν σὲ πάσῃ!

— Δυστυχῶς, ὁ κύριος ἱππότης ἔ- χει λαμπρὰ μνήμη! φημίρισε φιλο- σοφικὰ ὁ Μπουργκινιὸν.

— Τελοςπάντων, ἀγαπητέ Μπου- ργκινιὸν, τὰ περασμένα - ξεχάσμε- να!... Ἀπὸ σήμερα ξαναρχίζε πάλι τὸ παλιὸ σου στάδιο, ὡς Ἐρυ- θρόδερμος, στὸ ὁποῖο σοῦ εὐχνομαι καινούριες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες, πῶ σίγουρες ὅμως τὴ φορὰ αὕτη! Ἐ- πίσης ἐγκρίνω νὰ ὀνομασθῇς «Μῦ- ρο τῶν Δασῶν», γιὰτὶ τὸ βροῖκα πολὺ ρομαντικὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ σοῦ ταιριάζει θαυμάσια!... Καὶ τῶ- ρα, χονδρο - Μπουργκινιὸν μου, ἡ μάλλον λεπτειλεπτό μου «Μῦρο τῶν Δασῶν», πῆγαινε νὰ ντυθῇς, ὅπως εἶπαμε. Ἐτοιμάσου γρήγορα, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ ξεκινήσου- με μόλις βασιλέψῃ ὁ ἥλιος!

— Περὶ ἢ ἐμπίτοι, κύριε ἱππότη;

— Ἐμπίτοι, πρώτα, κ' ὕστερα βλέπουμε!

Πραγματικὰ, τὴν ὁρισμένη ὥρα ὁ Ζάν - Πῶλ, ὁ Τανεγκῶ κ' ὁ Μπουργκινιὸν ξεκίνησαν. Θὰ πῆ- γαιναν πρῶτα στὸ Μάουντ - Βερ- νόν, θέλοντας νὰ μάθουν προσωπι- κῶς ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κυρίας Μάρ- θας Βάσιλτον ὅλες τίς λεπτομέ- ρειες τῆς ἀρπαγῆς τῆς Καίτης Λόβ.

Ντυμένος μὲ τὰ πολυχρώμα φτε- ρὰ του, τυλιγμένος σ' ἓνα μακρὸ μανδύα ἀπὸ δερμα κασίφρον, στο- λισμένος μὲ κογχύλια καὶ μὲ δόντια ἀλεπούς κ' ἔχοντας γκέτες στὰ πόδια του, ἀπὸ δερμα σκληρὸ σκλη- λῶν, ὁ Μπουργκινιὸν ξμοιάζε πάλι μὲ πανίσχυρον ἱερεὰ τῶν Ἐρυθρο- δερμων!

Κ' ἦσαν φαίνεται τόσο ἐπιβλη- τικὰ τὰ σιμβόλια τοῦ βαθμοῦ του, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν χάρισε τότε οἱ Ἐρυθρόδεροι ἐκείνοι, ὥστε ὅποιος ἰθαγενὴς συναντοῦσε τὴν τριάδα αὕτη στὸ δρόμο, κυττάζε μὲ περι- φρόνησιν τοὺς ἄλλους δύο καὶ χαί- ρετοῦσε εὐλαδικῶτα τὸν καμαρω- τὸ καὶ σιωπηλὸ Μπουργκινιὸν!

Ἐφθασαν τέλος στὸ Μάουντ - Βερνόν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν φωτί-

στηκαν περισσότερα. Ἡ σεβαστὴ ἐ- κείνη δέσποινα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀ- μερικανοῦ ἀρχιστρατήγου, δὲν ἤξε- ρε περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχε γρά- ψει στὸν σύζυγό της: Ὁ πιστὸς Νάιμτ βρέθηκε δολοφονημένος κ' ἡ μικρούλα Καίτη Λόβ τὴν ὁποία συνόδευε, εἶχε γίνῃ ἀφαντὴ!

Τίποτα περισσότερον ἀπὸ αὐτὰ!...

Τόσο ὅμως ὁ Ζάν Πῶλ, ὅσο κ' ὁ Τανεγκῶ, δὲν ἀπογοητεύτηκαν. Εἶχαν φλογερὴ ἐπιθυμίαν νὰ ξανα- βροῦν τὴν ἀγαπημένην τους μικρή... Ὁ πρῶτος τὴν ἀγαπᾶσε μὲ ἐξαι- ρετικὴ πατρικὴ στοργή. Κ' ὁ δεύ- τερος τὴν ἀγαπᾶσε πῶ τρυφερὰ κ' ἀπὸ ἀδελφῆ ἀκόμη!... Ναι, ἦ- ταν ἡ πρώτη γυναίκα ὑπαρξῆς στὸ κόσμο, ἡ ὁποία ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ θεοτέλειου ἱππότην νὰ χτυπήσῃ πραγματικὰ ἀπὸ ἔρωτα!

Ἀλλὰ κ' οἱ δύο τοὺς ἐλπίδες εἶ- χαν τὴν ἐξῆς μυστικὴ ἐλπίδα: ὅτι βρισκόντας τὰ ἔχνη τῆς Καίτης Λόβ, θὰ βροῖσαν συγχρόνως καὶ τὰ ἔχνη τῆς σατανικῆς ἐκείνης Μεγίλ, τὴν ὁποία τόσο μισοῦσαν κ' οἱ δύο τους!

Φεύγοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ Μάουντ - Βερνόν, ἀρχισαν νὰ ψάχνουν παν- τῶν γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἔχνη τῆς Καί- τῆς Λόβ. Οὔτε οἱ κόποι τοὺς τρώ- μαζαν, οὔτε οἱ κινδύνοι, οὔτε ἡ δυσ- κολίες... Ἐπιτήδειοι κ' ἀκούρα- στοι, σάν τέλειοι ἱζηλάτες, διέτρε- ξαν βῆμα πρὸς βῆμα ὅλες ἐκείνες

τίς ἀφιλόθενες ἐπαρχίες, τίς ἐρη- μομένους ἀπὸ τὸν πόλεμο...

Τέλος, μερικὲς ἀόριστες ἐνδεί- ξεις, τοὺς ἔδωσαν καινούριον θάρ- ρος καὶ διπλασίασαν τίς προσπά-θειές τους. Καὶ μὰ ἡμέρα, ἡ ἐν- δειξὴς ἐκείνης ἐγιναν πῶ φανερές: Ἐμῶν ὅτι κάποια συμμορία κα- κοποιῶν, ἀπ' τίς πολλὰς ποὺ ὑπῆρ- χαν στὰ μέρη ἐκείνα, πέρασε ἐνὰ βράδυ ἀπὸ κάποιο ἀγρόκτημα. Ἐ- νας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες αὐτοὺς κρατοῦσε δεμένην κ' ἀναρχικὴν στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του μὴ νεαρὴ παιδούλα... Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, ὅπως τὰ περιέγραφε στὴν Ζάν Πῶλ ὁ ἀφελὴς ἐκείνος χωρικός, ἦ- σαν ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ χαρακτη- ριστικὰ τῆς Καίτης Λόβ. Κ' ἡ συμ- μορία ἐκείνη, ἀπὸ προηγουμένης μὲ ἀνέλεες τρώματα ἀπὸ τὸ ἀγρό- κτημα, κάλυψε πρὸς τίς βόρειες ἐ- παρχίες κ' ἐξαφανίστηκε, παίρνον- τας, μαζὺ τῆς φουσκὰ καὶ τὴ μ. ρούλα!

Καμμὰ ἀμφιβολία πειὰ δὲν ἔμε- νε στὸ μυαλό τοῦ Ζάν Πῶλ καὶ τοῦ Τανεγκῶ: Εἶχαν βροῖ τὰ ἔχνη τῆς Καίτης Λόβ, εὐτελοῦς! Κ' ἔ- χοντας μαζὺ τους καὶ τὸ ἀπερίγρα- πτο «Μῦρο τῶν Δασῶν», ἀκολούθη- σαν μὲ λαχτάρῳ τὰ ἔχνη αὐτὰ.

Ἀλλὰ τότε ἀρχισαν γι' αὐτοὺς καινούριες δυσκολίες καὶ καινούριοι κινδύνοι... Ἀσφαλῶς οἱ ἀρπαγες συμμορίτες εἶχαν ἀντιληφθῇ ὅτι κα-

ταδιωνόντουσαν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐ- κείνους ἄνδρες. Καὶ γι' αὐτὸ κάθε μέρα τοὺς ἔστηναν κ' ἀπὸ μὰ σα- τανικὴ ἐνέδρα!... Δυὸ φορὲς κόν- τεψαν νὰ χαθῶν καὶ νὰ δολοφονη-θοῦν οἱ τρεῖς ἐκείνοι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ τίς δυὸ αὐτὲς φορὲς σώθηκαν, χάρις στὴν τολμήν τους.

Κατόπιν αὐτοῦ ὅμως ἀποφάσισαν νὰ μὴ βαδίζουν πειὰ μαζὺ καὶ οἱ τρεῖς. Τὸ «Μῦρο τῶν Δασῶν» θὰ πῆγαινε πῶποτε μπροστὰ, ὡς ἀνι- χνευτής. Ὁ δὲ Ζάν Πῶλ, μὲ τὸν Τανεγκῶ θὰ ἀκολουθοῦσαν πῶ πῶ- σω τὰ ἔχνη τοῦ περὶ, μεταμεισμέ- νοι σὲ πλανοδίου μικροτέλειον...

Ἐτοί, μονάχα τὸ «Μῦρο τῶν Δασῶν» κράτησε τὸ ἄλογό του. Κ' ἐπειδὴ εἶχε ἤδη ἀποκτήσῃ ἀρετὴν περὶ τὰ πρῶτα ἀποφάσισαν νὰ μὴ βαδίζουν πειὰ μαζὺ καὶ οἱ τρεῖς. Τὸ «Μῦρο τῶν Δασῶν» θὰ πῆγαινε πῶποτε μπροστὰ, ὡς ἀνι- χνευτής. Ὁ δὲ Ζάν Πῶλ, μὲ τὸν Τανεγκῶ θὰ ἀκολουθοῦσαν πῶ πῶ- σω τὰ ἔχνη τοῦ περὶ, μεταμεισμέ- νοι σὲ πλανοδίου μικροτέλειον...

Βαδίζοντας λοιπὸν διαρκῶς μπρο- στὰ κ' ἱζηλιαντῶντας ὁ Μπουργκι- νιὸν, δηλαδὴ τὸ «Μῦρο τῶν Δα- σῶν», ἔφτασε μὴ βραδυνὰ στὸ ἐξο- χικὸ πανδοχεῖο τῆς «Μαῖσης Πέ- τρος». Ἦταν ἡ προηγουμένη βρα-δυὰ τῶν τραγικῶν γεγονότων ποὺ ἀφηγήθηκαμε πῶ πάνω, καὶ φου- σκὰ ἔτσισε ἀκόμη ὁ δυστυχὴς μαστρο-Μαρκῶν.

Τὸ «Μῦρο τῶν Δασῶν» σταμάτη-σε σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο. Ἐπρεπε ν' ἀνακρίνῃ ἐπιτήδεια τὸν πανδο- χεὺ, σχετικὰ μὲ τὰ ἔχνη τῆς Καίτης Λόβ. Κ' ἔπρεπε ἐπίσης νὰ βεβαιω-θῇ ἂν ἦταν σίγουρον τὸ πανδοχεῖο, γιὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ οἱ κύριοι τοῦ τῆς ἐπομένης βραδυνῆς, ποὺ θάφταναν.

Πίνοντας λοιπὸν μὲ λαμαργία ἓνα ποτήρι ἀφρογενὸν νεροῦ — ὁ- πως ὀνομάζουν οἱ Ἐρυθρόδεροι τὸ ροῦμι καὶ τὰ οἰνοπνευματικὰ γενι- κῶς ποτὰ — ἀρχισε νὰ ρωτᾷ μὲ τρόπο ἄλλοτε τὸν μαστρο-Μαρκῶν κ' ἄλλοτε τὸν ὑπέρτερό τῶν. Ἐ- τοι πληροφοροῦντο ὅτι πρὸ δεκα- πέντε ἡμερῶν πέρασε ἀπὸ κεῖ μὴ μικρὴ κοπέλλα αἰχμάλωτη... Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι ἀντὶ νὰ εἶνε δε- μένη τότε ἡ αἰχμάλωτη αὕτη, ἦ- ταν λυτὴ καὶ κλεισμένη σὲ μὴ ἄ- μαξα.

Και τέλος, κατά τις τρεις ή ώρα το απόγευμα, κατακουρασμένος, ξάπλωσε στη ράα μιάς πελωρίας δελανιδιάς, για ν' αναπαύη κάτω από την πυκνή σιά της...

Αντιστοίχως, δέν άρχισε ν' αποκοιμηθί, ό συμπαθής φίλος μας. Και λέμε «δυστυχώς», γιατί του συνέβη κάτι τό πολύ δυσάρεστο: Έκει που κοιμόταν δηλαδή τόν πλησίασαν σιγά-σιγά μερικά ύποπτοι, τόν έπαισαν τόν έδωσαν χειροπόδαρους και τόν πέταξαν ύστερα αναριζτών άπάνω στη σέλλα του ίδιου του αλόγου του, τό όποιο άρχισε νά κωλύαζή ! Γύρω άπ' τό αλόγο τόν έτρεχαν πεζοί, έξη ως έφτά Έρυθρόδερμοι της άρχαίας φυλής τών Σουανέζων !...

Συνθησικένος πειά στά άπόροπτα, τό «Μύθο τών Δασών», αλλά και άτάραχος, έξ ιδιοσυγκρασίας, άρχισε νά φιλοσοφεί... Συγχρόνως κίταζε καί γύρω του, προσπαθώντας ν' άντιληφθί τί τού συνέβαινε πραγματικώς, καθώς και πού τόν πήγαιναν έτσι...

Ξέροντας, όστόσο, τήν γλώσσα τών Έρυθρόδερμων ό Μπουγγινιόν θά δοκίμαζε νά άνοήξή συζητή με τούς άρρεσούς άκείνους. Άλλά οι χαλκόχορμοι, μασόγυμνοι, έπιτόλντοι και βρομεροί Σουανέζοι, είχαν φροντίσει νά τόν φώτισουν τόσο καλά, ώστε όχι μόνον δέν μπορούσε νά μιλήσθ, αλλά δυσκολευόταν και ή άναπνοή του άκόμη... Όστόσο άντελήφθη ότι άντί νά τραβήν προς τόν ποταμό, αντίθέτως κατευθύνονταν προς τά βουνά...

Τέλος, μπήκαν σ' ένα στενό όρεινό μονοπάτι. Βαδίζοντας σιγά σιγά τώρα οι Έρυθρόδερμοι άρχισαν νά μιλούν μεταξύ τους...

Και τόσο σπουδαία ήσαν τά λεγόμενά τους, ώστε τό «Μύθο τών Δασών» πού ήξερε τή γλώσσα τους, έξέχασε άμέσως τή δεινή του θέσι. Με τετοιμένα λοιπόν αυτιά, και με κοιμένη τήν άναπνοή του από ληξτάρα, τούς άκουσε νά λένε τά έξής:

— Μοί φαίνεται πως κερδίσαμε τήν άμειβή, τήν όποία μιά ύποσχέθηκε ή διαβολόγρυπα άκείνη, πού τή φροβάται καί αύτός άκόμα ό «Μαύρος Διάβολος» !

— Λεπτά μιάς ύποσχέθηκε ; ρώτησε ένας άλλος από τούς Σουανέζους, με άσπαρτικό βλέμμα.

— Τί νά τά κάνουμε τά λεπτά, σύντροφε ; τού άπάντησε ό πρώτος. Μιάς έταξε δέκα γαλόνια ρούμι, καί από ένα έγγλέζικο τουφέκι γιά τόν καθένα μας !... Άρκεί μόνον, νά τής πάμε ζωντανόν αυτόν τόν ψευτο-Ιουκέζο !... Όσο γιά τούς άλλους, δυό, μιάς είπε ότι τής φτάνουν νά τής πάμε κοιμένα τά κεφάλια τους !

— Και πως θά κάνουμε νά σκοτώσουμε τούς άλλους δυό ; ρώτησε ένας άλλος. Αυτοί έχουν συμβόλαιο φαντασία, με τόν στανάβ !... Καί δέν τούς πιάνει ούτε βόλι ούτε μαχαίρι !

— Μπιά !... Θα τούς πιάσθ όμως ό Πάδδωκ, άπόρη νιάς !... Η διαβολόγρυπα έστειλε, έκει στό χάνι της «Μαύρης Πέτρας», τόν λήστορχο Πάδδωκ με τούς κανήνιδες του !... Κι αύτή τήν ώρα, ό πανδοχεύς Μπουράν με τόν ύπρητή του Τζόν θά είνε χειροπόδαροι δεινόμοι, άν όχι καί σκοτωμένοι !... Έτσι, οι δυό πλανόδιοι ψευτοκρημπόροι θά πέσουν στην παγίδα, γιατί ό Πάδδωκ θά φροσθί τά ρούχα τού πανδοχέως, θά τούς

ξεγείλθω και άκείνοι θά μείνουν στό πανδοχείο δίχως νά ύπομναστούν τίποτα !

— Καί ύστερα ;

— Έ, ύστερα, καθώς θά είνε πειρασμένοι, θά ζητήσουν νά φάνε και νά πιούν !... Ό Πάδδωκ θά ρίξθ κρυφά, στό φαγητό τους και στό νερό τους, τή σκόνή άκείνη πού τοίβωσε ή διαβολόγρυπα... Οι δυό δδοιοφόροι, θά κοιμηθούν τότε σάν ψόφιοι, από τό ναρκωτικό !... Και άμέσως, ό λήσταρχος Πάδδωκ θά τούς κόψθ τά κεφάλια με δρεπάνο, άνετα σάν νά κόβθ λάχανα στό περιβόλι του !

Ό δυστυχής Μπουγγινιόν άκούγε τίς συνομιλίες αυτές τών Σουανέζων και τόν έλυνε ψυχρούς ιδρώτας άγωνίας... Ένοιωσε καλά, ότι ό Ζάν Πώλ, και ό λατρευτός του κύριος ήσαν καταδικασμένοι όριστικά, νά σκοτωθούν, κατά τόν έλεύτερο και προδοτικότερο τρόπο... Καί ή άφορητή τού άδικοι χαμού τών θά ήσαν αύτός ό ίδιος, άφού — με τό νά χαράξθ τό συνθηματικό

—Θά ξαναγίνης πάλι Έρυθρόδερμος !...

έκείνο σημείο τού σταυρού με κίμωλα στην πέτρα τού πανδοχείου — τούς άποκαίμζε και τήν παραμυχή διψασία τους, κάνοντάς τους νά μη φυλαχτούν καθόλου !

Η νύχτα κόνευνε πειά νά ζηνόση... Μάταια βασάνιζε τό μυαλό του ό φτωχός Μπουγγινιόν. Κανένα μέσον δέν εύρισκε, κατάλληλο γιά νά ξεφυγή άπ' τούς σατανικούς αυτούς Σουανέζους, και νά τρέξθ προς βοήθειαν τών κρυφών του !...

Τόν ήξεραν πειά οι Σουανέζοι ότι ήταν ένας ψευτο-Ιουκέζος... Καί έτσι ή λύσσα τους έναντίον του διπλασιόταν, γιατί τόν θεωρούσαν προδότη της γειτονικής τών φυλής τών Ιουκέζων: Καμιά συμπάθεια, λοιπόν, και κανέναν όντο δέν έπρεπε νά περιμένθ από αυτούς !

Κι άπάνω άπ' όλα τ' άλλα, βάδισαν κώλας ό άρχαίος με ταχέτητα δώδεκα χιλιόμετρον τήν ώρα, παρ' όλο πού ήσαν πεζοί και παρ' όλες τίς δυσκολίες τού δρόμου. Κι έτσι, άποκακυνόντουσαν διαρκώς καδ πολύ, από τό μοιραίο έλαιο πανδοχείο !

Τέλος, όταν άρχισαν ν' απλώνον

ται στην γή ή πρώτες σκιές της νύχτας, ή συνοδεία τών Σουανέζων ήξε φτάσει πειά στην κλεισούρα τού δρόμου Βερδιτέν. Ήταν τόσο άπαισία, βαθεία και σκοτεινή, ή κλεισούρα άκείνη, ώστε οι Σουανέζοι δέν τόλμησαν νά μπούν μέσα με τό σκοτάδι.

Σταμάτησαν λοιπόν στην είσοδό της, κατέβασαν από τό αλόγο τόν σφιχτοδεμένον «Μύθο τών Δασών» και τόν πέταξαν κατάχαμα. Έπειτα άναψαν φωτιά καί άρχισαν νά έτοιμάζουν τό φαγητό τους...

Έντομεταξύ τό μυαλό τού «Μύθου τών Δασών» δούλευε έντατικά. Στη σκέψη του ένα σχέδιο σωτηρίας εφνέστατο άρχισε νά φντρώνθ και νά μεγαλώνθ... Και γιά νά τό έκτελέσθ πού άνετα, ό τόσο γόνιμος στη φαντασία Μπουγγινιόν, προσπαθούσε — ξύνοντας τό πρόσωπό του στις μυτερές πέτρες νά άπαλαχθ από τό φμωτρο πού τόν βούλωνε τό στόμα !...

Τέλος, τό καθόρθωσε καί αύτό.

σαν όλοι εύλαβικά, σύμφωνα με τό έθμό τους, γιά νά τήν άκούσουν ως τό τέλος !

Η κατάλληλη λοιπόν στιγμή, πού τόσο τήν περίμενε ό Μπουγγινιόν, έφτασε έπιτέλους. Άρχισε νά τούς μιλάη άπευθείας τώρα, γιά νά τούς παρασύρθ με τό μένος του. Τούς μιλούσε ψέλλοντας τά λόγια του, άπάνω στον ήχο της έκκηδέου μελωδίας !

Και τούς έλεγε τά έξής άπολαυστικά, αλλά και γεμάτα από πειρασμούς συγχρόνως, λόγια :

—Τό Θεϊκό Μέγα Πνεύμα, δέν αγαπάει τούς Σουανέζους... Γι' αύτό τούς έκανε τυφλούς καί ήλιθίους στό μυαλό !... Γιατί άν άνοιγαν οι Σουανέζοι τά μάτια τους καλύτερα, θάβλεπαν ότι οι δυό άκείνοι κυρολόγοι έχουν άφρονό χροσάκι μαζύ τους ! Κι' έτσι τό «Μύθο τών Δασών» πεθαίνει εύχαριστημένο, γιατί άκείνο τό χροσάκι θά τό πάρθ ό Πάδδωκ με τούς βρομιμαρδες συντρόφους του !... Ένώ οι βλάκες Σουανέζοι θά μείνουν με τό στόμα άνοιχτό !... Μα οι δυό άκείνοι κυρολόγοι έχουν άπάνω τους άρκετή ποσότητα από τή μυστηριώδη «Κόκκινη Σκόνη».Ξέροντας βέβαια οι ήλιθιοί Σουανέζοι ότι όποιος τρίβει τό κορμί του με τή μαγική αύτή σκόνη, άποκτάει ότι ευθυμιάς και νικεί πάντα τούς έχθρούς του !...

Μα τή σκόνή άκείνη τώρα θά τήν κερδίσθ ό παλιό - Πάδδωκ καί ό καναγής του, ενώ οι μπουτροί Σουανέζοι θά χάσουν σάν ψάρια ποταμιά !... Έτσι είνε !... Ό Πάδδωκ είνε τετραπέρατος, έσείς έστε χαμένα ήλιθια κορμιά, καί έγω πεθαίνω εύχαριστημένος !...

Χαίρομαι πού θά τά πετύχθ όλα αυτά ό Πάδδωκ, γιατί έσείς με κρατάτε δεμένον, νηστικόν και διψασμένον !... Ναί, τό «Μύθο τών Δασών» πεθαίνει εύχαριστημένο, γιατί σας σκόρωσε ό Πάδδωκ μιά τόσο άσχημη δουλειά !...

Δέκα λεπτά της ώρας αργότερα, ό Μπουγγινιόν ήσαν όχι μόνον λυμένον, αλλά συγχρόνως καί χορτάτος καί άντικείμενο έπίσης ζωηρότατον περιποίησιν εκ μερους τών έξη άκείνων εύπιστών Έρυθρόδερμων !...

Άποτελειώσαν λοιπόν όλοι τό φαγητό τους βιαστικά. Τό «Μύθο τών Δασών» τούς «σφουρίξε» έντομεταξύ κατάλληλα τήν ιδέα νά τρέξον άμέσως προς τό πανδοχείο, νά σφάγουν τόν Πάδδωκ και τούς συμμοίτες του, γιά νά πάρουν αύτοί τό κυρολόγιον, τή μαγική σκόνή τών δυό κυρολόγων !

Άλλο πού δέν ήθελεν οι Σουανέζοι : Σέ λίγα λεπτά της ώρας, καθάλα σ' αλόγο τό «Μπουγγινιόν», και πεζοί άκείνοι, άρχισαν νά τρέχον — νά πετύον κυριολεκτικώς, με τή φημισμένη φτωχική περπατησιά τους — προς τό μοιραίο χάνι !...

Τό «Μύθο τών Δασών» ήσαν κατενθουσιασμένο με τήν έπιτυχία τού λαμπρού αυτού σχεδίου του. Άλλά συγχρόνως, παρ' όλη τή γρηγοράδα της πορείας των, μιά άγρία άγωνία τού δάγκανε τήν ψυχή !

Θά έφτανε άραγε έγκαιρως στό μοιραίο χάνι ;... Θά προλάβαινε άραγε νά σώσθ — έπικρατής τών άπορόπων αυτών συμμάχων του — τόν λατρευτό του ήπόθη και τόν Ζάν Πώλ ;

(Ακολουθεί)

ΛΑΓΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

τοί στη σύγχρονη κοινωνία !...

Ένας γέρος, από τή γονίτσα του, πού καθόταν και τούς άκουγε, δέν κρατήθηκε πειά στό τέλος.

—Δέν χρειάζονται οι γέροι, βρε παιδιά ; τούς ρώτησε.

—Διόλου.

—Τί θά γίνουν τότε, μιά πού ζούνε και υπάρχουνε ;

—Νά σκάσουν, νά χαθούνε !

—Κι' όμως, μωρέ παιδιά, μού φαίνεται πως κάποτε χρειάζονται καί αυτοί !... Τό λέει και ένα καλό, έδώ, τού χωριού μας παραμύθι.

—Ποιά παραμύθι ;

—Νά, ένα παραμύθι, πού λέει πως γλίστασε ό κόσμος μας κάποτε, από τή σκαλιάρη... Τό ξέρετε ;

—Πρώτη φορά άκούμε γι' αύτό.

—Θέλετε νά σας τό πώ ;

—Άν δέν βαρέσαι...

—Άκούστε το, λοιπόν : Μιά φορά καί έναν καιρό, πού ό κόσμος μας έδώ ήταν χωρισμένος σέ βασιλείο, ό διπλανός της χώρας μας ό βασιλιάς κήνος πόλεμο άπάνω στον δικό μας και τόν νίκησε. Σάν μπήκε πειά νικήσης έδώ μέσα στη χώρα, κάλεσε όλο τό λαό και μιλήσε νά τόν άκούσουν όλοι. Τους είπε τό λοιπόν πως τώρα πειά θά ήσαν όλοι σκαλιόροι και ότι ήθελε θά τούς έκανε... Μα άν ήθελεν νά διατηρήσουν τίς γυναίκες και τίς περιουσίες τους και νά τούς άφήσθ και μερικώς έλευθερίες, θά έπρεπε νά σκοτώσουν όλους τούς γέροντες της πατρίδας των. Μα πατέρες των ήσαν οι γέροι, μά παππούδες των, μά θείοι σεβαστοί, κανένα δέν έπρεπε ν' άφήσουν.

Μαζεύτηκαν λοιπόν οι νέοι και σκεφθήκανε :

—Βρε τί τούς θέλουμε τούς γέροντες !... Δέν τούς χαλάμε, νά γλυτώσουμε !...

—Αδίκως τρώνε τό ψωμί μας ! Κι' άποφασισμένον νά τούς κόψουν όλους ! Βάλαν λοιπόν, τό λοιπόν, και δέν άφήσανε γέρο γιά γέρο !...

Από αδέρφια όμως λυτήθηκαν τόν πατέρα τους.

—Βρε παιδιά μου, τούς έλεγε έκείνος, σάν τούς είδε συλλογισμέ-

Ι νέοι, μιά και δέν είχαν καμιά δουλειά, φλυαρούσαν, άπο ώρα, στού καφενείου τις καρέκλες χαλαρώνοντες και πίνοντας νερό.

Μιλούσαν γιά κοινωνικά ζητήματα της ώρας.

—Όπως τό έλε, έτσι καί έγινε !

Σάν δέν έμειναν πειά γέροι στο χωριό, μαζεύτηκε ό κόσμος και πήγε, όλοι μαζύ, στό βασιλιά.

—Άφέντη, τού είπαν, βασιλιά μας, τό θέλημά σου έγινε ! Γέρος δέν έμεινε στον τόπο μας. Δώσε μας τώρα τήν έλευθερία.

—Τήν έλευθερία, τούς είπε εκείνος, πού σας ύποσχέθηκα, θά σας τήν δώσω. Θα δοκιμάσω όμως πρώτα άν είστε και άξιοι γι' αύτήν. Θα σας πώ τρία έλεήματά μου. Κι' άν είσθε άξιοι νά τά κάνετε, θά σας άφρω έλευθερίας και θά φύγω !...

—Στους όρισμούς σας είμαστε, μεγαλόστατε...

—Άκούστε, τό λοιπόν. Πρώτα θά μού φτιάσετε ένα σχολή, πολύ μακρό, ως έκατό πενήντα μέτρα, άπό άμμο.

—Άλο από άμμο νά μιν έχθ τίποτα !...

Μόλις άκούσε τά λόγια αυτά, τό άκουσε ό κόσμος.

—Γίνεται ποτέ σχολή από άμμο !...

Σκεφθήκανε, έσπασαν τά κεφάλια τους, μά τίποτε δέν εύρισκαν... Κι' ή ήμέρα πού έπρεπε ν' άπάντησουν, ζήγωνε !...

Τότε τά δυό αδέρφια σκέφτηκαν τόν πατέρα τους.

—Βρε δέν ρωτάμε και τό γέρο ! είπαν.

Και πήγαν και τόν βασιλιά.

—Παιδιά μου, τούς άπάντησε έκείνος, με-

θαύριο πού θά πάτε γιά τήν άπάντησθ στο βασιλιά νά τού πητέ νά σας δώσει ένα δείγμα, πως τό θέλω τό σχολή. Χωρίς δείγμα, νά τού πητέ, γίνεται ποτέ παραγγέλια ;...

Σάν ήθελε λοιπόν ή ήμέρα και ζήτησαν τό δείγμα από τό βασιλιά, κατάλαβε έκείνος πως από σοφό κεφάλι και πολύπειρο βγίσκε ή άπάντησθ έκείνη.

—Καλά, τούς είπε. Τότε θά σας πώ τό δεύτερο τό θέλημά μου. Νά έλθετε μεθαύριο, τήν Κυριακή, όλοι έδώ κοντά μου, μιά νά είνε πρωί, πάρα πολύ πρωί, χαράματα, πριν ν' άνατείλθ ή ήλιος, καί όποιος ιδή τόν ήλιο νά βγαίνθ πού μπροστά, έκείνον θά κάνω βασιλιά σας.

Μιά και δυό, τά δυό παιδιά, πάνε και πάλι στον πατέρα τους.

—Αυτό καί αύτό μιάς είπε, γιά μεθαύριο, ό βασιλιάς.

—Καλά, τούς άποκρίθηκε έκείνος, τήν Κυριακή χαράματα, πού θά μαζεύτητε όλοι στην πλατεία, γιά νά ιδή ό βασιλιάς πως θά προσηύχονται και τήν προσχή και είνε άξιοι της έλευθερίας. Οι νέοι, σάν άνοήτοι πού είνε, κάνουν όλο λάθη και έτσι θά είνε πάντα στη σκαλιάρη... Σας είπα, λοιπόν, καί έγω νά κόψετε αυτούς πού ήσαν άξιοι νά ζούν έλευθεροί, γιά νά μιν ιδήτε έσείς ποτέ λευτεριά !... Μα αυτά έδώ τά δυό παιδιά, πού κινδύνεψαν γιά νά σώσουν τόν πατέρα τους, σας γλύτωσαν όλους !... Σύμφωνα με τόν λόγο πού σας έδωσα, χαρίζω σέ όλους τήν έλευθερία σας. Και όλοι-όλοι βασιλιά σας τόν γέρο πατέρα, τόν σοφό ! Και τά δυό παιδιά του πού τά άφήνω γιά ύπασιότητάς του.

Τέλος ό βασιλιάς ρώτησε :

—Γλυτώσατε και κανέναν άλλον γέρο ;

—Όχι, άπάντησαν όλοι με μιά φωνή.

—Έ, λοιπόν, γιά τιμωρία σας, αφήνω τόν καθένα σας σέ σας τους άλλους, πού σκοτώσατε τούς γέροντες σας, και τήν κούταρά σας, γιά τό κακό πού κάμνατε στον πατέρα σας καί στον τόπο.

Κι' άφού έδωσε πλούσια δώρα στο γέρο - όπλα και στό παιδιά του, ό ξένος βασιλιάς διατάξε νά ξεκινηθούν τά στρατεύματά του και νά φύγουν γιά τόν τόπο τους !...

Κι' έτσι έμεινε έλευθερή ή χώρα μας, με τό γέρο βασιλιά, καί όλοι κήρυκε κατόπιν από τ' άξια παιδιά του, πως τό θέλει ό Θεός.

—Ελάτε σεις οι δυό έδώ, τούς είπε. Γιατί κιντάτε άνάποδα άπ' όλο τόν κόσμο ;

—Γιατί, πού άπάντησαν αυτοί, από έκει θά πρωτοφανή ή ήλιος !

—Έσείς, τούς

είπε, πού τά ξέρετε αυτά ; Γέρο θά έχετε κρυμμένο !...

Οι νέοι ταράχτηκανε και δέν άπάντησαν.

—Ελάτε, τούς είπε τότε με καλό τρόπο ό βασιλιάς !... Πέστε μου τήν άλήθεια και έγω και τή ζωή τού γέρου σας θά σας χαρίσω, και σας θά σας πάρω στο παλάτι μου.

Τότε τά παιδιά όμολόγησαν πως κρύψανε τό γέρο πατέρα τους και πως αυτός τούς έξηγόσε τά βασιλικά θέληματα.

—Πηγαίνετε, είπε ό βασιλιάς, νά μού τόν φέρετε έδώ.

Σάν έφεραν τόν πατέρα τους, τόν έβαλε ό βασιλιάς νά καθισθ δεξιά του. Και τότε είπε στον σκαλιάρη νά σαλπίσθ σιωπή. Και σάν έγινε μεγάλη σιωπή, σκηώθηκε ό βασιλιάς και είπε :

—Όταν σας είπα νά σκοτώσατε τούς γέροντες σας, αυτό σας τόπα με κακό σκοπό. Σας τό είπα έπίτηδες, γιά νά μη σας δώσω ποτέ πίσω τήν έλευθερία. Γιατί οι γέροι πού ζήσανε πολύ και είδανε πολλά, μόνον αυτοί έχουν τή γνώση, τή φρόνηση και τήν προσχή και είνε άξιοι της έλευθερίας. Οι νέοι, σάν άνοήτοι πού είνε, κάνουν όλο λάθη και έτσι θά είνε πάντα στη σκαλιάρη... Σας είπα, λοιπόν, καί έγω νά κόψετε αυτούς πού ήσαν άξιοι νά ζούν έλευθεροί, γιά νά μιν ιδήτε έσείς ποτέ λευτεριά !... Μα αυτά έδώ τά δυό παιδιά, πού κινδύνεψαν γιά νά σώσουν τόν πατέρα τους, σας γλύτωσαν όλους !... Σύμφωνα με τόν λόγο πού σας έδωσα, χαρίζω σέ όλους τήν έλευθερία σας. Και όλοι-όλοι βασιλιά σας τόν γέρο πατέρα, τόν σοφό ! Και τά δυό παιδιά του πού τά άφήνω γιά ύπασιότητάς του.

Τέλος ό βασιλιάς ρώτησε :

—Γλυτώσατε και κανέναν άλλον γέρο ;

—Όχι, άπάντησαν όλοι με μιά φωνή.

—Έ, λοιπόν, γιά τιμωρία σας, αφήνω τόν καθένα σας σέ σας τους άλλους, πού σκοτώσατε τούς γέροντες σας, και τήν κούταρά σας, γιά τό κακό πού κάμνατε στον πατέρα σας καί στον τόπο.

Κι' άφού έδωσε πλούσια δώρα στο γέρο - όπλα και στό παιδιά του, ό ξένος βασιλιάς διατάξε νά ξεκινηθούν τά στρατεύματά του και νά φύγουν γιά τόν τόπο τους !...

Κι' έτσι έμεινε έλευθερή ή χώρα μας, με τό γέρο βασιλιά, καί όλοι κήρυκε κατόπιν από τ' άξια παιδιά του, πως τό θέλει ό Θεός.

—Ελάτε σεις οι δυό έδώ, τούς είπε. Γιατί κιντάτε άνάποδα άπ' όλο τόν κόσμο ;

—Γιατί, πού άπάντησαν αυτοί, από έκει θά πρωτοφανή ή ήλιος !

—Έσείς, τούς

είπε, πού τά ξέρετε αυτά ; Γέρο θά έχετε κρυμμένο !...

Οι νέοι ταράχτηκανε και δέν άπάντησαν.

—Ελάτε, τούς είπε τότε με καλό τρόπο ό βασιλιάς !... Πέστε μου τήν άλήθεια και έγω και τή ζωή τού γέρου σας θά σας χαρίσω, και σας θά σας πάρω στο παλάτι μου.

Τότε τά παιδιά όμολόγησαν πως κρύψανε τό γέρο πατέρα τους και πως αυτός τούς έξηγόσε τά βασιλικά θέληματα.

—Πηγαίνετε, είπε ό βασιλιάς, νά μού τόν φέρετε έδώ.

Σάν έφεραν τόν πατέρα τους, τόν έβαλε ό βασιλιάς νά καθισθ δεξιά του. Και τότε είπε στον σκαλιάρη νά σαλπίσθ σιωπή. Και σάν έγινε μεγάλη σιωπή, σκηώθηκε ό βασιλιάς και είπε :

—Όταν σας είπα νά σκοτώσατε τούς γέροντες σας, αυτό σας τόπα με κακό σκοπό. Σας τό είπα έπίτηδες, γιά νά μη σας δώσω ποτέ πίσω τήν έλευθερία. Γιατί οι γέροι πού ζήσανε πολύ και είδανε πολλά, μόνον αυτοί έχουν τή γνώση, τή φρόνηση και τήν προσχή και είνε άξιοι της έλευθερίας. Οι νέοι, σάν άνοήτοι πού είνε, κάνουν όλο λάθη και έτσι θά είνε πάντα στη σκαλιάρη... Σας είπα, λοιπόν, καί έγω νά κόψετε αυτούς πού ήσαν άξιοι νά ζούν έλευθεροί, γιά νά μιν ιδήτε έσείς ποτέ λευτεριά !... Μα αυτά έδώ τά δυό παιδιά, πού κινδύνεψαν γιά νά σώσουν τόν πατέρα τους, σας γλύτωσαν όλους !... Σύμφωνα με τόν λόγο πού σας έδωσα, χαρίζω σέ όλους τήν έλευθερία σας. Και όλοι-όλοι βασιλιά σας τόν γέρο πατέρα, τόν σοφό ! Και τά δυό παιδιά του πού τά άφήνω γιά ύπασιότητάς του.

Τέλος ό βασιλιάς ρώτησε :

—Γλυτώσατε και κανέναν άλλον γέρο ;

—Όχι, άπάντησαν όλοι με μιά φωνή.

—Έ, λοιπόν, γιά τιμωρία σας, αφήνω τόν καθένα σας σέ σας τους άλλους, πού σκοτώσατε τούς γέροντες σας, και τήν κούταρά σας, γιά τό κακό πού κάμνατε στον πατέρα σας καί στον τόπο.

Κι' άφού έδωσε πλούσια δώρα στο γέρο - όπλα και στό παιδιά του, ό ξένος βασιλιάς διατάξε νά ξεκινηθούν τά στρατεύματά του και νά φύγουν γιά τόν τόπο τους !...

Κι' έτσι έμεινε έλευθερή ή χώρα μας, με τό γέρο βασιλιά, καί όλοι κήρυκε κατόπιν από τ' άξια παιδιά του, πως τό θέλει ό Θεός.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ!...

Ένα νέο τέχνασμα των κακοποιών της κοσμοπόλεως. Η άπείπισία του αστυνομικού Πιέρ Μαρκλώ. Οι πέντε αστυφύλακες λωποδύτες. Τα παράδοξα «κοσμοπολίτικα» των διαβάτων. Πώς έκαναν φτερά τα πορτοφόλια τους. Η μυστηριώδης κλοπή στις Παρισινές συνεικίες. Το εξυπνο τέχνασμα του αστυνομικού κ. Γκαρόν. Πώς δροῦσε μια εκπληκτική σπείρα άπατεώνων. Η σύλληψη της μυστηριώδους συμμορίας, κλπ. κλπ.

ΕΝΑ καινούργιο είδος άπατεώνων άσχημολησε τελευταία την παρισινή αστυνομική. Πρόκειται για τους λωποδύτες - αστυφύλακες, οι οποίοι εργαζόμενοι παραμένουν στην αστυνομία και χωρίς να ένοχλούνται από τους αστυνομικούς. Ντυμένοι με στολή αστυφύλακα και με ληλατούσαν. Όποιος τους έβλεπε, νόμιζε, ότι έρευνούσαν για κανένα λωποδύτη και δεν τους ύποπτευαν. Κι εκείνοι είχαν τόση ψυχραιμία και τόσο θάρρος, ώστε πολλές φορές ξεγελούσαν τους άληθινους αστυφύλακες και τους κάνουν συνεχώς στις άπάτες τους. Θα σας αναφέρω μερικές σκευωρίες κομμογεραφίσι ιστορίες, που συνέβησαν τον περασμένο μήνα στην κοσμοπολί. Μου τις διηγήθηκε ο Πιέρ Μαρκλώ, ένας από τους πιο γνωστούς αστυνομικούς κ' ο άνθρωπος που ύποπτευε ότι πρώτος αυτό το νέο είδος των λωποδύτων.

Ένα βράδυ που πήγα να τον έπισκεφθώ στο γραφείο του για να μου δώσει το αστυνομικό δελτίο, δηλαδή όλες τις θεωρητικές που είχαν γίνει εκείνο το εικοσιπεντάωρο, τον βρήκα να είναι σκεπτικός και να διαγκώνει νευρικά την πύλη του.

Πιέρ, μου φώναξε έρωτικά, βγάλες πάλι καμιά ιδέα; Μου έδειξε μια φανταστική και δεν μ' άπαινε. Με το βέρος που μ' έδινε ή φιλία μα; έτοιμη λήθηνα της. Αρρηγόμιας το και άρχισε να ψήφω το γραφείο του. Και ξαφνικά δεν μπόρεσα να συγκρατήσω μια κραυγή εκπλήξεως.

Σ' ένα έγγραφο, είχα διαβάσει, ότι πέντε αστυφύλακες είχαν ληλατήσει την περασμένη νύχτα τη συνοικία του Σαιν-Μαρτέν, με την πρόφαση ότι έρευνούσαν να συλλάβουν ένα λωποδύτη. Είχαν κλέψει ένα ισχυρό άσχημα και κοσμημάτα και είχαν εξαφανισθεί, αφού τσάκισαν στο ξύλο τους άτυχους ανθρώπους του σπιτιού που διεκδικούσαν το.

Τι σημαίνει αυτή η ιστορία; ρώτησα, περιέργως, τον άστυνομικό. Τα λαγωνικά σας λοιπόν άρχισαν κ' αυτά να μιμούνται τους Άμερικανούς συνάδελφους των και να γίνονται συνένοχοι των κακοποιών;

Πάψε! οβόλησε ο Πιέρ, κινώντας με λύσσα τη γροθιά του πάνω στο γραφείο. Μη λες άνοησίες. Είμαι βέβαιος ότι οι αστυφύ-

λακές μας είναι εύσυνετοι. Κάτι άλλο συμβαίνει και πρέπει να τ' ανακαλύψω. Σ' δοκίμιζω όμως ότι κοιτάς να τρελλάθω, γιατί δεν είναι ή μόνη κλοπή που έκαναν αστυφύλακες!

Αρχισα να γελώ εύχαριστημένος. Αυτό το θέμα ήταν περίφημο και α' άναγνώστη μου θα διασκέδαζαν μ' αυτή την έρευνά μου. Προσπάθησα λοιπόν ν' άποσπάρω από τον Πιέρ όσο μπορούσα περισσότερες πληροφορίες. Κι εκείνος για να ξετάσσει μου διηγήθηκε τα εξής περίεργα πράγματα.

— Αυτές η κλοπές, μου είπε, γίνονται πάντα νύχτα και στα πιο κεντρικά μέρη του Παρισιού. Πολύ φοβόμουν ότι μερικά κοσμοπολίτες έχουν κατορθώσει να γίνουν αστυφύλακες για να έρευνώνται άνετα κλητοί. Για να το εξακριβώσω αυτό έκανα προσεκτικές έρευνες, κινώντας τα φύλλα κούρτας και το πονικό μητρώο των ανθρώπων της αστυνομίας, μα δεν άνεκάλυθα τίποτε. Η μέθοδος των άρρεστων αυτόν εινε, μα την αλήθεια, πρωτότυπη. Μεταχειρίζονται το συστήμα μας, αλλά όχι για να συλλάβουν ένα κοσμοπολί, αλλά για να ληστέψουν έναν τίμιο άνθρωπο.

Το πρώτο κομμάτι, παρουσιάστηκε δύο και δύο μήνες. Ένα βράδυ μια περίτολος αστυφύλακος έκλεισε μια λωποδύτη κ' άρχισε να κλέβει αληθινά έρευνα. Ο δόλος της διαβάτες και να τους ζητάει τα αστυνομικά τους. Ήταν δέκα άστυνομικοί αστυνομικοί, που ένοχούσαν να κάνουν το καθήκον τους. Οι διαβάτες συνήθιζαν από αυτές τις νυχτερινές έρευνες, να κινούν πρόθυμα στους αστυφύλακες, τους άπαντούσαν σ' όλες τις έρευνες τους και ύστερα εξακολουθούσαν ή σιωπώσαν ή σιωπώσαν τους. Οι άστυνομικοί, όταν έτελειώσαν τη δουλειά τους προχώρησαν σ' άλλο δρόμο, και ύστερα σ' άλλο. Και το ξέχασαν ή σιωπώσαν τους. Ήταν δέκα άστυνομικοί αστυνομικοί, που ένοχούσαν να κάνουν το καθήκον τους. Οι διαβάτες συνήθιζαν από αυτές τις νυχτερινές έρευνες, να κινούν πρόθυμα στους αστυφύλακες, τους άπαντούσαν σ' όλες τις έρευνες τους και ύστερα εξακολουθούσαν ή σιωπώσαν ή σιωπώσαν τους.

Αυτή εινε η πρώτη πράξη της διαστρεβλωμένης. Η δεύτερη πράξη, την άλλη μέρα, στα διάφορα άστυνομικά τμήματα. Ένα σοφό άνθρωπο ήρθαν να μ' άναγνώστη μου διηγήθηκαν το γεγονός. Ένα σοφό άνθρωπο ήρθαν να μ' άναγνώστη μου διηγήθηκαν το γεγονός.

Αυτή εινε η πρώτη πράξη της διαστρεβλωμένης. Η δεύτερη πράξη, την άλλη μέρα, στα διάφορα άστυνομικά τμήματα. Ένα σοφό άνθρωπο ήρθαν να μ' άναγνώστη μου διηγήθηκαν το γεγονός.

ληστευτή από άγνωστους λωποδύτες. Πολλοί μάλιστα δήλωναν ότι τα πορτοφόλια τους είχαν κλαπη κατά την έρευνα που τους έκαναν οι άστυνομικοί.

Οι αστυφύλακες μάλιστα εξαργυρώθηκαν, όταν τ' άκουσαν αυτά, τσάκισαν στο ξύλο τους παραπονιμένους πολίτες και τους έδωσαν με τις κλοπές από την άστυνομία, νομίζοντας ότι τους κορόιδευαν και ότι ήθελαν να τους σνοκαντήσουν!

Μετά δύο μέρες παρουσιάστηκαν άλλοι παραπονιόμενοι. Ένα σοφό πορτοφόλι κ' αυτή τη φορά είχαν κάνει φτερά. Οι αστυφύλακες εξαργυρώθηκαν πάλι ξεδιάντροποι στους άτυχους πολίτες.

Είπε νερότη μας, τους είπαν, να καταγορήτε τους άστυνομικούς. Έμπρός, αδειάστε μας τη γωνιά! Και αυτή η λωποδυτική δράσις των άστυνομικών εξακολούθησε. Οι Παρισίνοι τρομακτικότεροι πλέον απ' όλα αυτά, εξαργυρώνονταν όταν έβλεπαν να τους πλησιάζει τη νύχτα αστυφύλακας, τον έβριζαν και δεν τον άφηναν να τους ψάξει. Έτσι το Αδύφωρο Παλαιστοδικείο γεμίσε κάθε μέρα από καταπονημένους πολίτες, οι οποίοι και κλεινόταν στο κελό τους γιατί είχαν βολέει τους άστυνομικούς.

Τον ίδιον καιρό σ' έδιαφορές συνοικίες της κοσμοπόλεως είχαν γίνει ένα αληθινό μυστηριώδες κλοπές. Καθώς μ' άνεφεραν τα θύματά τους το βράδυ της λωποδυσίας τους έπεσκέπτοντο τρεις άστυνομικοί. Μ' εξαφάνισαν εύγενεια τους ζητούσαν συγγνώμη για την ένοχληση και τους εξαργύσαν ότι είχαν δη έναν κοσμοπολί που παρακολουθούσαν να τριγυρνά στο σπίτι τους.

Έτσι, λοιπόν να ψάξουν για να τον βρουν. Οι ένοχοι του σπιτιού άναστασαν ό ντόσαν. Τρομακτικότεροι άφηναν τους άστυνομικούς να ψάξουν τα δωμάτια. Έκείνοι έκαναν άνοιγματα στο σπίτι, άνοιξαν άνομους και τις ντουλάπες, κινώντας κάτω από τα κρεβάτια, έφαιναν παντού και τέλος έρευναν θησαυρούς που τους είχε φάγει ο λωποδύτης. Οι ένοχοι άναστασαν ό ντόσαν. Τρομακτικότεροι άφηναν τους άστυνομικούς να ψάξουν τα δωμάτια. Έκείνοι έκαναν άνοιγματα στο σπίτι, άνοιξαν άνομους και τις ντουλάπες, κινώντας κάτω από τα κρεβάτια, έφαιναν παντού και τέλος έρευναν θησαυρούς που τους είχε φάγει ο λωποδύτης.

Το επόμενο βράδυ ο κ. Άντουάν Γκαρόν, του τηλεφώνησε ότι στο σπίτι του βρίσκόντουσαν τέσσερες έγγενεις αστυφύλακες και τον άρτούσε τι έρεπε να κάνει. Άφήστε τους να ψάξουν με την ήσυχία τους τα δωμάτια και περιμένετε με στο σαλόνι, του φώναζε χαρούμενος ο φίλος μου. Κι ο Πιέρ Μαρκλώ έτρεξε άμέσως με τους βοηθούς του στο σπίτι του κ. Γκαρόν, όπου βρήκε τους άστυφύλακες να ληλατούν άκοιματά.

Μπαρόν να σας βοηθήσω; τους ρώτησε μ' ειρωνεία. Έκείνοι τα έχασαν κ' άφησαν τους... συνάδελφους τους να τους

πληρώσει, ότι ο άόρατος λωποδύτης τους είχε κλέψει τα πάντα.

Θύματα τέτοιων άόρατων κακοποιών είχαν πέσει ο κόμης ντε Μαρσεγιάς, ή βαρόνη ντε Πολαίρ, ο τραπέζης Άντοε Ντυμπούλε, ή μαρκηζία Μαριζ ντε Ρουαγζέ και ένα πλήθος άλλοι πλούσιοι της κοσμοπόλεως.

Ύστερα από κάθε τέτοια λωποδυσία άναστατώνονταν καθώς καταλαβαίνεις ή άστυνομία. Όλες όμως ή έρευνές μας δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Και θα εξακολουθούσαμε να πιστεύουμε ότι πρόκειται περί κάποιου στανιζής φράσας, αν δεν συνέβαινε αυτή η κλοπή που άναφέρει το έγγραφο που διάβασες. Οι πέντε αστυφύλακες, καθώς καταγγέλλει ο κ. Μαρκλώ Φλερύ, έδω έρευνούσαν για τον κοσμοπολί που είχε τριγυρνάει στην οδό σπύ του, σούφρωσαν ή μισορούσε να χωρέσει στις ποσές τους. Όταν το άπελήφθη αυτό ο δικαστής, έγινε έξω φρενών και άρχισε να διαμαρτύρεται. Μα έκρινε δίχως να φοβηθούν, τον έδειραν και έφυγαν άνεσώλητοι, δηλώνοντάς του ότι μπορούσε να κάνει τα παραπάνω του στην άστυνομία!

Κι αυτή η διαμαρτυρία του μ' άπεκάλυψε ότι τις κλοπές των σπύτων τις κάνουν αυτοί οι παραδοξοί αστυφύλακες οι οποίοι εξακολουθούν να παραμένουν... άσύλληπτοι.

Και τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις; ρώτησα τον Πιέρ. Μου εινε άδύνατον να τους άνακαλύψω. Άφήσε με καλώςερα μόνον μου για να σκεφθώ, μ' άπάντησε.

Έφυγα εκείνο το βράδυ από την άστυνομία συλλογισμένος. Κι' εγώ ήμουν βέβαιος ότι αυτοί οι αστυφύλακες δεν μπορεί να ήσαν αληθινοί άστυνομικοί. Και πράγματι, ή σκέψη μου ήταν ύσωστη. Μετά δύο μέρες το μυστήριο διαφωτίστηκε.

Πιέρ Μαρκλώ είχε βρή τον τρόπο να εξαγνίσει αυτή την ιστορία. Είχε εδωποήσει όλους τους πλουσίους Παρισίους ότι αν τύχαινε να τους έπισκεφθούν τίποτε αστυφύλακες για να κάνουν έρευνα στο σπίτι τους να του τηλεφωνήσουν άμέσως και μ' άπόλυτη μυστικότητα. Και αυτό το τέχνασμα του έπέτυχε περίφημα.

Το επόμενο βράδυ ο κ. Άντουάν Γκαρόν, του τηλεφώνησε ότι στο σπίτι του βρίσκόντουσαν τέσσερες έγγενεις αστυφύλακες και τον άρτούσε τι έρεπε να κάνει.

Άφήστε τους να ψάξουν με την ήσυχία τους τα δωμάτια και περιμένετε με στο σαλόνι, του φώναζε χαρούμενος ο φίλος μου. Κι ο Πιέρ Μαρκλώ έτρεξε άμέσως με τους βοηθούς του στο σπίτι του κ. Γκαρόν, όπου βρήκε τους άστυφύλακες να ληλατούν άκοιματά.

Μπαρόν να σας βοηθήσω; τους ρώτησε μ' ειρωνεία. Έκείνοι τα έχασαν κ' άφησαν τους... συνάδελφους τους να τους

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΓ'.

Για τη στραβομάρα του έρωτος θα μπορούσε να γράψει κανείς δολέπιο ιδιότερο βιβλίο. Ναι, οι έρωτευμένοι δεν έχουν συνήθειστα μάτια. Δεν βλέπουν ή βλέπουν — αν το θέλετε έτσι — με τα μάτια της καρδιάς, όπως άλλοι πάλιν βλέπουν με τα μάτια της ψυχής των.

Άλλά τα μάτια της καρδιάς εινε μυωπικά. Δεν βλέπουν πέρα από τη μύτη τους. Και δεν άνεσονται τα γυαλιά της λογικής, με τα οποία θα μπορούσαν να έβλεπαν θαύματα.

Έτσι βλέπουμε ανθρώπους έρωτευμένους με τίρεις, με άρκουδες, άγελάδες και προβάτινες!...

Οι λογικοί άνθρωποι, που δεν τους έχει θαμπώσει ο έρωας, έλεεινολογούν συχνά τους άτυχους αυτούς τυφλούς έρωτοχτυπημένους. Μα αυτό δεν εινε δίκαιον. Γιατί στο ίδιο σφάλμα μπορούν να πέσουν όλοι οι θνητοί, οι πλέον ψυχραίμοι και λογικοί άκόμη.

Ο έρωτας, βλέπετε, έχει αυτή την τέχνη: Μα κρύβει τις άσχημες του άγαπημένους προεώπου. Έκει που οι άλλοι άνθρωποι βλέπουν μια τερατώδη, ο έρωτευμένος δεν βλέπει, παρά το κάλλος και την άρμοσαν.

Έπειτα παίζει σπουδαίο ρόλο στην περιστάσεις αυτές και ή έξις. Η συνήθεια. Βλέπον-

περάσουν τις χειροπέδες.

Στην άστυνομία που τους άδηγούσαν εξακριβώθηκε ότι ήσαν διάσημοι λωποδύτες που κινούντο στην άστυνομία, για να εργαζόμενοι άνεσώλητοι. Ήσαν μέλη μιας μεγάλης σπείρας κακοποιών, της οποίας άρχηγός ήταν ένας πρώην άστυνομικός που είχε εκδιωχθεί από το Σώμα γιατί ήσε διαγωγή του. Αιτός είχε την ιδέα της μεταμορφώσεως των μελών της σπείρας του σ' άστυνομικούς. Και πράγματι αυτή ή ιδέα ήταν περίφημη, μόνο που όλα τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο έχουν ένα τέλος. Έτσι και τα μέλη της σπείρας των έξυπνων άπατεώνων συνελήφθησαν και κλειστήσαν στις φυλάκες. Μα οι άστυφύλακες άκόμη δεν μπορούν να χωρέσουν το παιχνίδι, που τους σκάωσαν αυτοί οι κακοποιοί της κοσμοπόλεως.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΙΕ

αυταπατάται πέραν παντός όριου, τον άπεκάλεσαν τυφλόν.

Έπειτα οι έρωτευμένοι δεν άπατώνται εις ό τι άφορά μόνον την έξωτερικήν εμφάνισιν των προσώπων που αγαπούν. Εινε και πέραν αυτού «τυφλοί». Παραστέλουν ή δεν βλέπουν καθόλου και τις ψυχικές, τις ήθικές άσχημίες του προσώπου που λατρεύουν και αυτό εινε το χειρίστον. Έτσι βλέπουμε ανθρώπους ν' αγαπούν μια γυναίκα που την στολίζουν — αν εινε στολισμός αυτός — όλα τα έλαττώματα του φύλου της: Ψεύτρα, φιλάρεσκη, ματαιόδοξη, κοφούς, άχάριστη, έπιπολαία κτλ. κτλ. Μα ο έρωτευμένος δεν βλέπει τίποτε απ' όλα αυτά. Δεν τα βλέπει πραγματικώς ή τα βλέπει χωρίς να εξαγείρεται ή — το χειρότερο — βλέπει τα έλαττώματα της άγαπημένης του ως προτερήματα!

Τυφλός λοιπόν και αυταπατάμενος ο έρωας. Κι' έχουν μού γάλο δική οι ζωγράφοι, που τον άπεικονίζουν με μεμένα τα μάτια. Δεν βλέπει, δεν θέλει να βλέπει, δεν μπορεί να βλέπει, δεν εινε σε θέση να κρίνει και να έλέγξει. Πρόκειται μ' άλλα λόγια, περί πάθους και έπικινδύνου. Πάθος τυφλός, όρμητικός και θηριώδους!...

Και όμως... Άς μ' ή λέμε μεγάλα λόγια. Άς εισαγοήσουμε βαθύτερα στο άίθεμα αυτό. Και τότε θα δοῦμε πως αν του έλειπαν τα έλαττώματα αυτά, θαχανε συγχρόνως και οι πλεονεκτήματά του.

Και τώρα άς θυμηθούμε τους στίχους του ποιητού:

Άγαπάτε, ή ζωή άγρήγορα διαλύεται, ή καρδιά μας (θνήκει). Ήμεθα χωρίς έρωτα, εινε ψυχή (χαμένη).

Ναι, αγαπάτε. Άγαπάτε έφ' όσον εισάστε νέοι, αγαπάτε έφ' όσον είστε. Δεν ύπάρχει επί της γης αυτής μεγαλύτερα ευτυχία. Και είχε δική ο σοφός που έίπε:

Από μόνον θνητά πράγματα έλθουν στη ζωή του ανθρώπου: Ο Έρωας και ο Θάνατος.

Ο θάνατος θα ρθ ή μια μέρα μόνος του. Εινε ή μακρονη, ή ματαιία δύσε προς την όποιαν κλείνει από ήμερας εις ήμεραν ή ήλιος της ζωής μας. Εινε το άναστροφικόν τέλος μας.

Τον έρωτα πρέπει να τον άναζητήσετε μόνον σας, εν παντί καιρώ και τόπω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέ-

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολέπρους βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7,

ΙΣΤ ΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εξαφνα, η κυρία του βαθους ανοικει και μερικοί νανοεισεις και κιτρινοι ανθρωποι — οι οποίοι φορούσαν παροσάλα καπελλα και κιτρινα ρουχα, ωρμησαν μεσα στη σάλλα, έπεσαν με τα μούτρα κάτω, έπειτα σηκώθηκαν, κατόπιν έκαναν δυο βήματα, ύστερα έπεσαν πάλι καταγής κι άρχισαν να περπατάνε με τά τεσσερα, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο και διευθυνομένοι προς το θρόνο, πράγμα που βαστήξε ατελείωτη ώρα.

Μπρός στο θρόνο, καινούργιες, γονυκλισίες έπακολούθησαν. Έπειτα οι Σιαμαίοι άρχισαν να στριφογυρίζουν άλλόκοτα και να κάνουν κομικώτατες κινήσεις. "Ολα αυτά δε είχαν σκοπό να δείξουν πόσο σεβάσιμο ένοιωθαν αυτοί, οι αντιπρόσωποι ενός κιτρινού βασιλέως, για το λευκό βασιλέα που είχαν μπροστά τους.

"Ολοι οι Γάλλοι μεγιτώνες κρατούσαν τα πλευρά τους, για να μην ξεσπάσουν στα γέλια. "Ο δούξ ντε Τασέρ και ο Μανιάν είχαν φράξει το στόμα τους με το μαντίλι τους. "Ο Βαλέσφου κατέβαλε προσπάθειες αόφανταστες για να κρατήσει τα δυνάτα γέλια του που θα τάραζαν την έπισημότητα της δεξιώσεως.

"Ο αυτοκράτωρ κι' η Εύγενία περιμεναν ανυπόμονα κι' αυτοί να βγούν από την αίθουσα και να μπορέσουν να γελάσουν με την καρδιά τους. Πράγματι, η ευθυμία ήταν άπερίγραπτη, όταν τελείωσε η δεξίωση.

Στο Φοντανεμπλώ, η Αύλη έκανε συχνά κυνηγετικές εκδρομές, μιά, μολονότι το κυνήγι θα έπρεπε να είνε μιά διασκεδάσις, εδώ έπαιρνε τόν πιο έπισημο χαρακτήρα. Είνε δικαιο — ωστόσο να πούμε ότι σ' αυτό συντελούσε η συμμετοχή έπισημων ξένων σ' αυτές τις εκδρομές.

Είχαν έπινοήσει για το κυνήγι μιά στολή πολύ πρωτότυπη, μιά έντελως άβωλη και κομική. Η στολή αυτή είχε μιά βέσπα πράσινη, υόδας Λουδοβίκου 15ου με γιακά κι' έφαρτήματα κόκκινα βαθιά, με κουμπιά χρυσά και με δαντέλες άσημένιες. Η στολή αυτή είχε για καπέλλο ένα τρίγωνο που πήγανε ώραία βέβαια στις γυναίκες, μιά που γινόταν χονδροειδής και γελοίο όταν παισίωνε ένα ζευγάρι μουστάκι.

Σύμφωνα με τη συνήθεια των παλαιών βασιλέων της Γαλλίας, κάθε φορά που ο αυτοκράτωρ παραχωρούσε σε

κάποιον ευπατρίδη δικαίωμα να παρακολουθήσει το κυνήγι της Αύλης και να φορέσει την ειδική στολή, του έκανε δώρα τα άναγκαία κουμπιά για το κοστούμι του. Έξ ου κι' η έκφρασις: «Κρατούν το κουμπι» που έχρησιμοποιείτο όταν μιλούσαν γι' αυτούς που είχαν το δικαίωμα να συμμετάσχουν στα αυτοκρατορικά κυνήγια.

Το δικαίωμα το είχαν οι ύπασιπτοι και οι άξιωματικοί της ύπηρεσίας του αυτοκράτορος, ο μέγας αούάρχης δούξ ντε Μπασσανό, ο μέγας Τελετήρχης δούξ ντε Καμπασερέ, οι πρίγκηπες Ναπολέων και Μυράτ, και μερικοί άλλοι τιτλοχοι ή διπλωμάται, όπως ο λόρδος Κρουλεν, ο πρίγκηψ Μέττερνιχ, ο βαρώνος Μπούντμπεργκ κτλ.

Έπίσης και μερικές κυρίες είχαν το δικαίωμα να... κρατούν το «κουμπι», όπως, π. χ., η πνευματώδης μαρκησία ντε Τολετό, ή μαρκησία ντε Κοντάντ και ή ώραία άμαζόνα βαρώνη ντε Πιέρ.

Η μαρκησία ντε Τολετό, στην φίλη της αυτοκράτειρας Εύγενίας (Πίναξ του Βιντεχάλτερ)

Μεταξύ των πιο διακεκριμένων κυνηγών αναφέρονται οι δούκες ντε Μορνύ, ντε Περσινώ, ντε Γκωμόν-Λαφόρ, ο μαρκήσιος ντε Λ' Αίγκλ, ο στρατάρχης Μάκ-Μαόν, ο δεύτερος σκότωσε 410 κομμάτια, ενώ ο πρώτος σκότωσε 265 μόνο!

Μά δεν κυνηγούσαν μόνο πουλιά και ζώα. Στις προστατευτικές σκιές των δρυών, οι Γάλλοι αούλικοι κυνηγούσαν κι' άλλου είδους θηράματα. Καί, πολλές φορές, αντί πυροβολισμών, άκούγονταν ο γλυκός ήχος των φιλημάτων.

Τα σκάνδαλα αυτά των αυτοκρατορικών κυνηγών δεν άργησαν να γίνουν γνωστά από τους δημοσιογράφους κι' ένα απ' αυτούς, ο Βίκτωρ Νουάρ, έγραψε ένα σχετικό άρθρο, στο οποίο παρουσίαζε τους ήρωές των με άλλων δυνάμεων, και το παρέδωσε στην έφημερίδα του προς δημοσίευση.

Δυστυχώς ή ευτυχώς, το ίδιο βράδυ κιάλας, ένας επιγούνος της Αστυνομίας πήγε δοκίμια του άρθρου αυτού στον ύπουργό των Έσωτερικών δούκα ντε Μορνύ.

Δεν πρέπει να δημοσιευθεί αυτό το φριχτό άρθρο, είπε ο δούξ. Πόσα πρέπει να δώσουμε για να το έμποδίσουμε να τυπωθεί στην έφημερίδα;

Δυστυχώς δεν μπορούμε να προσφέρουμε τίποτε. Δεν θα δειχτούν.

Είνε λοιπόν τόσο αδιάφοροι οι κύριοι δημοσιογράφοι; Αυτό μου κάνει έντύπωση. Τότε πρέπει να τους έξαναγκάσουμε διαφορετικά να μη το δημοσιεύσουν. Νά, πάρτε αυτό το σημείωμα και πηγαίνετε το εκεί που έχετε... Φέρτε μου γρήγορα άπάντη.

Ο επιγούνος έφυγε, έτρεξε στην Διεύθυνση της Αστυνομίας και σε λίγο ξαναγύρισε, φέρνοντας ένα σφραγισμένο φάκελλο. "Ο Μορνύ τόν άνοιξε, διάβασε την ένιστολή που είχε μέσα και χαμογέλασε. "Ο διευθυντής της Αστυνομίας τόν πληροφορούσε ότι ήξερε κάποιο οικογενειακό μυστικό του άρχισυντάκτου της έφημερίδος, στην όποια έπρόκειτο να δημοσιευθεί το σκανδαλώδες άρθρο.

"Ο δούξ λοιπόν χαμογέλασε κι' έπειτα είπε στο επιγούνο: — Καλά το φανταζόμουν... Κέννας δεν είνε άναγκάσιος; Έδώ κάτω... Δόξα σοι ο διάβολος!... Πήγαινε λοιπόν να πής στον άρχισυντάκτη της έφημερίδος, στον άρχισυντάκτη, κα-ταλαβαίνεις; — και όχι στον κ. Νουάρ, θ' άποκαλύψω κάποιο μυστικό του, που θα τόν καταστρέψει μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες. Πές του αυτό μόνο και θά καταιάξη...

Και πράγματι, ο άρχισυντάκτης κατάλαβε τόσο καλά, ώστε το άρθρο του Βικτόρ Νουάρ δεν δημοσιεύτηκε. Μά, καθώς ήταν τυπωμένο κιάλας, τράβηξαν απ' αυτό μερικά άντίτυπα που κυκλοφόρησαν στα φιλολογικά καφενεία και που προκάλεσαν τη γενική κατάπληξη.

Έντωμεταξύ κι' ο δούξ ντε Μορνύ ένοιωσε μιά κατάπληξη άλλου είδους. Πώς τα έρωτικά σκάνδαλα των αυτοκρατορικών κυνηγών είχαν άποκαλυφθεί; Για να το μάθει αυτό, έπέθελε μια τύπια που κυκλοφόρησαν στα φιλολογικά καφενεία και που προκάλεσαν τη γενική κατάπληξη.

Έντωμεταξύ κι' ο δούξ ντε Μορνύ ένοιωσε μιά κατάπληξη άλλου είδους. Πώς τα έρωτικά σκάνδαλα των αυτοκρατορικών κυνηγών είχαν άποκαλυφθεί; Για να το μάθει αυτό, έπέθελε μια τύπια που κυκλοφόρησαν στα φιλολογικά καφενεία και που προκάλεσαν τη γενική κατάπληξη.

Έντωμεταξύ κι' ο δούξ ντε Μορνύ ένοιωσε μιά κατάπληξη άλλου είδους. Πώς τα έρωτικά σκάνδαλα των αυτοκρατορικών κυνηγών είχαν άποκαλυφθεί; Για να το μάθει αυτό, έπέθελε μια τύπια που κυκλοφόρησαν στα φιλολογικά καφενεία και που προκάλεσαν τη γενική κατάπληξη.

καθένας τη μυστική του άστυνομία: "Η ζηλότυπη Εύγενία κατασκόπευε με τη δική της το σύζυγό της, όπως ο σύζυγός της κατασκόπευε με τη δική του τους πολιτικούς, τους αούλικούς, τους άριστοκράτες.

Θυμωμένη λοιπόν με τη μορφή των διασκεδάσεων μερικών προσώπων της Αύλης, ή Εύγενία — όχι βέβαια από ντροπή, αλλά από πρόνοια — άνέθεσε σ' έναν από τους πράκτορές της ν' άνακοινώσει στο δημοκρατικό τύπο μερικά γεγονότα, που θά χρησίμευαν για να συγκρατήσουν από τόν κατήφορο τα πρόσωπα, τα όποια άναφερόντουσαν σ' αυτά.

Κι' έτσι γράφτηκε το άρθρο του Βικτόρ Νουάρ.

"Ο Ναπολέων Γ', όταν έμαθε δ' αυτά τα γεγονότα από το δούκα ντε Μορνύ, κάλεσε το Γκριτσέλι. — Έναν 'Ιταλο που ήταν ικανός να κάνει κάθε άτιμιά κι' ο όποιος έγραφε κατόπιν άπομνημονεύματα, στα όποια έμολογεί κυνικάτα κακιακά δεκαπενταριά δολοφονίες που διέπραξε — και τόν έδωσε μιά τρομερή διαταγή.

Την έπομένη άπονθήθηκε μιά «καταστροφή», δηλαδή ένα κυνήγι εύκολο, κατά το όποιο πυροβόλουν έναντιόν ζαρκαδιών κι' ελαφιών περιωρισμένων από τους κυνηγούς σ' ένα πολύ στενό κύκλο. "Η εύκαιρία ήταν μυστική στο Γκριτσέλι για να έκτελέσει τη διαταγή του κυρίου του.

Μά πρέπει να δώσουμε εδώ το λόγιο στον άθθα του Φοντανεμπλώ, ο όποιος ήταν μάρτυς της τερατώδους θανάτικης έκτελέσεως που θά διαβάσετε παρ' ούκάντο κι' ο όποιος ήθηκε σ' ένα τόμο, γεμάτο περίεργα ανέκδοτα:

"Ο Γκριτσέλι — γράφει ο άθθα — είχε πάρει ένα δίκανο κι' είχε άναγκάσει και τους άλλους πράκτορες να κάνουν το ίδιο. "Ο πράκτωρ της αυτοκρατείας, ο όποιος είχε προδώσει τα σκάνδαλα κι' ο όποιος είχε άποκαλυφθεί, ούτε ύποψιάζονταν τίποτε.

Μόνος ξένος ενώ στον κύκλο των προσκεκλημένων παρακολουθούσαν από μακριά την «καταστροφή». Είχε δοθεί άυστηρή διαταγή να μην άναγνέλθω σε κανένα αυτό το κυνήγι και ν' άπομακρυνθούν όλοι οι σ' οι δεν είχαν προσκληθεί.

"Ο Γκριτσέλι, μόλις με είδε να περπατάω, κοσττώντας στο χέρι μου, το βιβλίο των προσευχών, με πλησίασε. Άντι δμως να μ' άπομακρύνει, με παρακάλεσε να μείνω εκεί. Και υάλι στα έπέμεινε τόσο, ώστε ύπομίσθηκα κάποια ύστεροβούλια εκ μέρους του. Ώστόσο δεν μπορούσα να φανταστώ ότι έποδκνέτο να κοινωνήσω έναν άνηθωπο καταδικασμένο εις θάνατον: Τόν πούκτωσε της αυτοκράτειρας που είχε μιλήσει πολύ.

"Ο πούκτωρ αυτός ήταν ένας Κορσικανός, ένα ψηλό κι' άυορφο παλληκάρι, πολύ γενναίο, καθώρ μοι έλεπαν, πολύ περήφανο. Είνε ένα ποσειδ άποκτικτο δονέου εδνεκός ράτασε. Τη στιγμή άκροίθε που τόν σκότωσαν, τόν έκότταζα να

σκοπεύη... Δεν θά ξεχάσω ποτέ, το ένεργητικό του προφίλ και το σκληρό του βλέμμα που έλαμπε από ευχαρίστησι, καθώς σημάδευε ένα ελάφι.

Και ο Κορσικανός πούκτωρ της αυτοκρατείας πυροβόλησε. Άμέσως το ελάφι έπεσε κάτω κεραυνόπληκτο. Μά την ίδια στιγμή κι' ένας άλλος πυροβόλισμός άκούστηκε, ριγμένος από το Γκριτσέλι.

Τότε ο Κορσικανός, καθώς ήταν με το ένα γόνατο άκούμισμένο καταγής, άνωρθώθηκε έξαφνα, άπλωσε τα χέρια του μπροστά, έτρεξε προς το Γκριτσέλι κλονιζόμενος και πήγε και σωριάστηκε, πλημμυρισμένος από αίμα του, μπρός στα πόδια του.

"Ο Γκριτσέλι τόν είχε σκότωσει!

Άμέσως όλοι οι κυνηγοί έμαθαν ότι έν' άτύχημα είχε συμβη. "Ο αυτοκράτωρ παρακάλεσε τους προσκαλεσμένους του να σωπάσουν σχετικώς και να έξαναγυρίσουν άμέσως στο Φοντανεμπλώ, για να παρηγοήσουν την οικογένεια του θύματος.

Πράγματι, άμέσως όλοι άπεχώρησαν, έκτός απ' τους πράκτορες.

Τότε ο Γκριτσέλι έτρεξε προς έμένα και, φέροντας με κοντά σ' τον Κορσικανό που δεν είχε ξεψυχήσει ακόμα, μοι έλεπε:

— Γρήγορα! Γρήγορα! Μετάλαβε τον! Ζή ακόμα...

Ήγώ, έδωσα άφσει άμαστιών στον έτοιμόθάνατο, μ' ήμουν ταρσμένος περισσότερο απ' όσο μπορεί να φανταστή κανείς. "Όταν τελείωσε, ρώτησα μηχανικά:

— Μά ποιος λοιπόν τόν σκότωσε;

"Ο Γκριτσέλι, άκούγοντας αυτή την αδιόκριτη έρώση, με πήρε παράμερα και καρφώνοντας στα μάτια μου το θρηνητικό βλέμμα του, μοι έλεπε:

— Σας κράτησα εδώ, γιατί αυτός ο δυστυχισμένος — ο όποιος έπρεπε να σκότωθω — ήταν συγγενής μου. Άρκετά τιμωρήθηκε με το θάνατό του. Δεν ήθελα όμως και την αώνια καταδίκη του, γιατί είμαι καλός καθολικός. Τώρα σας προσέδοποιώ ότι άν ήπτε, μιά λέξη, θά πεθάνετε από το χέρι μου.

Άν σωπάσετε, θά γίνετε σ' ό χυτό μέρες έφημέριος της περιφερείας και θά έχετε, ό,τι άλλο θέλετε.

Ενώ έμεινα σιωπηλός, τόν ήπταν ά σαστισμένα μου!

— Ε, λοιπόν; με ρώτησε ο Γκριτσέλι.

— Κύριε, τόν άπάντησα, ένας ίεσος είνε ένέμθος λόγω του άξιωμάτος του.

— Πολύ καλά έκανε αυτός χαμογελώντας. Θά ξαναδωθώ με.

Μά ναίρησε και έναγυρίσε κοντά στο πτώμα. Τόν είδα

τότε να ψάχνει τα ρούχα του νεκρού και να βρίσκει στις τσέπες του μερικές σημειώσεις. Τις έδειξε στους άλλους πράκτορες και τούς έλεπε:

— Βλέπετε; Είνε σημειώσεις προωρισμένες για μιά δημοκρατική έφημερίδα. Ήταν προδότης! Δεν εξαφνίζομαι λοιπόν που τού συνέβη αυτό το άτύχημα...

"Οι άλλοι πράκτορες, άκούγοντάς τον, χλώμισαν.

Το πτώμα θάσθηκε σε λίγο στη ρίζα μιάς βελανιδιάς.

Αυτή είνε ή άφήγησις του άθθα που προκαλεί ένα ελαφρό ρίγος φρίκης.

Εκτός από τα κυνήγια των ζαρκαδιών με την πύσματική τους σημασία, γινότουσαν στο Φοντανεμπλώ και κυνήγια ζαρκαδιών με μεταφορική σημασία. Στα δεύτερα αυτά κυνήγια, τα ζαρκαδία τα αντικαθιστούσαν γυναίκες.

Τα περιεργα αυτά κυνήγια τα άργάνωνε ο συνταγματάρχης Χ...

Κάθε φορά λοιπόν που ένα τέτοιο κυνήγι άποφαιζόταν, έ συνταγματάρχης αυτός πήγαινε κ' εύρισκε κάποιο φύλακα του δάσους του Φοντανεμπλώ και τόν παράγγελλε δεκαπέντε, είκοσι, τριάντα δέματα ζαρκαδιών, αναλόγως της ανάγκης που είχε.

Αφού γινόταν στα δέματα αυτά μιά στοιχειώδης καταργασία, έψαχναν για να θρουν το μέρος το πιο κατάλληλο για το κυνήγι, δηλαδή ένα μέρος έρημο, θαθό, προστατευμένο από θάλασσες και δέντρα. "Ολ' αυτά τα ήθελαν για ν' άποφύγουν τους άδικακρίτους.

Κατά τις πέντε το άπόγευμα ο φύλακας πήγαινε στο Μπαρμπιζόν, όπου παρελάμβανε ένα άμαξι φορτωμένο με τρία δι' αλεχτά τρόφιμα και το μετέφερε εκεί που θά γινόταν το σούπε των κυνηγών. Έπειτα, πήγαινε στο περίπτερο ενός ζωγράφου, όπου συγκεντρωνότουσαν όσοι έπρόκειτο να συμμετάσχουν στο κυνήγι.

Μέσ' στο περίπτερο λοιπόν αυτό εύρισκε να τόν περιμένουν καμιά δεκαπενταριά άνώτεροι αούλικοι άξιωματικοί και ύπάλληλοι, καθώς και καμιά δεκαπενταριά κοπέλλες του ήμκόσμου, που είχαν φτάσει απ' το Παρίσι με το λεωφορείο.

Τότε όλοι μαζί έκινούσαν, οι κυρίες με άμαξι κι' οι κύριοι με άλογα κι' έφταναν στο μέρος που είχε όριστεί για το κυνήγι. Και το «κυνήγι» άρχιζε...

Άρχιζε μ' ένα άπέρωχο σούπε, κάτω απ' τη λαμπή δάδων, έπάνω στη γλόη. Κάθε γυναίκα φορούσε κι' από ένα δέρμα ζαρκαδιού και άνάμεσα στα γενικά γέλια θυμούνται άόκι

ιστορίες.

Τα κρασιά του Μπορντώ και ή σαμπάνια κυλούσαν σε κύματα.

"Η κοπέλλες — διηγείται ένας σύγχρονος μάρτυς — τραγουδούσαν, γελοούσαν, έλεγαν άνοήσιες και προκαλούσαν τους άνδρες, οι όποιοι τις τσιμπούσαν και τους έκαναν διάφορα άλλα χονδροειδή και γελοία άστεία. Κραυγές άνηχούσαν, ξεφωνητά, μπάτσι, φιλήματα.

Και τόν γλέντι αυτό βαστούσε ως τα μεσάνυχτα.

Εξαφνα, τη στιγμή που ή κατάστασις αυτή έφτανε στη μεγαλύτερη τρέλλα της, άνηχούσε ένα κυνηγετικό κέρας που σάλπιζε έξ ό ρ μ η σ ι τήν κυνήγαν. "Η γυναίκες, που ήξεραν περί τίνος έπρόκειτο, σηκώνοντοσαν τότε κι' έφευγαν προς όλες τις διευθύνσεις σαν ένα κοπάδι εξαφνισμένο.

Το κυνήγι άρχιζε...

Οι άνδρες έτρεχαν τότε εσπίσοντας τους, μ' άπρεπε να τις φτάσουν περπατώντας με τα τέσσερα. Αυτός που θά σπικνόνταν δεν είχε δικαίωμα να έξακολουθήσει να συμμετέχει στο παιχνίδι. Ήταν πολύ παράδοξο, σ' αλήθεια, να βλέπει κανείς όλους αυτούς τους άνδρες με τα τέσσερα έπάνω στη γλόη, και τις κοπέλλες — ζαρκαδία να τους προκαλούν και να τους ξεφεύγουν.

Κ' ήταν πράγματι πολύ δύσκολο γι' αυτούς να τις πιάσουν.

Οι δυστυχισμένοι θλαστικοί — άφριζαν, άναστηθούσαν...

Το τι τους έκαναν συγχρόνως ή κοπέλλες ήταν άπερίγραπτο.

Τις έβλεπε κανείς να σκαρφαλώνουν άπάνω στους άμους συνταγματάρχων, να τρσθούν μαρκησίους από τα πόδια και να τους ρίχνουν κάτω, να παίρνουν τη μύτη διπλωμάτων και να την τράβανε κάτω.

Κι' όλ' αυτά γινότουσαν συνοδευόμενα από ένα διαβολικό θόρυβο.

Μά, στο τέλος, οι άνδρες, μην άντέχοντας πια, σηκώνοντοσαν και τότε έπακούουσαν μιά όργιώδης διασκεδάσις, την όποια — χωρίς να είμαστε σενιότφοι — παραλείπουμε να περιγράψουμε.

Αυτό βαστούσε ως την αύγή, της όποιας ή πώτερος λάμψης έκαναν τους άνδρες ν' άνακτιήσουν κάπως την άξιοπρέπιά τους. "Ο συνταγματάρχης, όργανωτής του κυνηγιού διάτασσε τότε να σημάνουν άποχώρησι.

"Η κοπέλλες μαζεύοντοσαν φύορνη-μύδνη σ' ένα λεωφορείο και έξαναγύριζαν έξαπλημένες στο άτελιέ τού ζωγράφου, όπου κοιμόντοσαν πλησέον την ήμερα, για να έξαναπάρουν το θράδυ το δρόμο τού Παρισιού.

Οι άυτόπται μάρτυρες, στους όποιους όφειλουμε τις περιέργες αυτές άναμνήσεις των έρωτικών κυνηγών, βεβαιώνουν πως κι' ο αυτοκράτωρ Ναπολέων Γ' συμμετείχε στα κυνήγια αυτά.

(Άκολουθεί)

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΕΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Η ΑΠΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΤΟΥΣ

Η περίεργη καινοτομία του λόρδου Ρούμανς. Το «Σκότωσε την» της συζυγικής απιστίας. Πώς τιμωρούντο κατά την αρχαία τιμωρίες του Μεξικού και του Περού. Οι ελέφαντες-δμήιοι

την» αντικαθίσταται με το «Πάρτε την!» Η ιστορία των τιμωριών της απιστίας. Πώς τιμωρούντο κατά την αρχαία τιμωρίες του Μεξικού και του Περού. Οι ελέφαντες-δμήιοι

ΔΩ και λίγο καιρό ένα εξαφνικό σκάνδαλο που ξέσπασε στο Λονδίνο έγινε άφορητο να περάσει από την πρώτη γραμμή της επικαιρότητας του ζήτημα της απιστίας των γυναικών. «Ένας από τους πιο αξιοπρεπείς, αλλά κι από τους πιο ζηλιάρηδες λόρδους, ο σέρ Τζών Ρούμανς, συνέλαβε τη γυναίκα του επ' αυτοφώρῳ να τον απατάει με τον τρισεπτάχρονο της. Ο φλεγματώδης λόρδος Ρούμανς, μπροστά σ' αυτό το γεγονός, δεν έσκότωσε, όπως θα ήταν φυσικό τον άνδρα διαφθορέα της συζύγου του, αλλά γυρίζοντας προς το μέρος του, του έκανε μια θαυμάσια υπόκληση και του είπε:

—Η γυναίκα μου είχε την τιμή να σάς αρέσει. Σας την παραχωρώ! Σας την δίνω! Πάρτε την!...

—Μά... ψιθύρισε ο Δόν Ζουάν τρομοκρατημένος. —Δεν δέχομαι καμιά συζήτηση!... του φώναξε τότε ο λόρδος Ρούμανς. Η θά παρείχε τη γυναίκα μου ή θα δεχότανε δυο σφαίρες του πιστολόφου μου στο κεφάλι. Διαλέξτε!...

Και φυσικά ο δειλός διαφθορέας διάλεξε την «ανάσχημένη» του, για να την παρατήσει ύστερα από λίγο καιρό.

Ο λόρδος Ρούμανς κτύπησε θάλεπε, ένκανιάρει ένα νέαν σύστημα. Ο Άλέξανδρος Δουμάς υψός, κατά τον περασμένο αιώνα, είχε δώσει το περίφημο σύνθημα: «Σκότωσε την!» Ο λόρδος Ρούμανς σήμερα έπαρμόζει μια δικαιότερη τιμωρία: παροχωρεί την άπιστο σύζυγο στο φλοιό της!...

Μά οι σύζυγοι, όπως ξέρουμε από την ιστορία, δεν ήταν πάντα τόσο...συνδιαλλακτικοί: νόμοι αυστηρότατοι, σ' όλους τους λαούς τιμωρούσαν σκληρά τις άπιστες συζύγους.

Στην Αθήνα, την αρχαία εποχή, ερριζώναν τα μαλλιά των γυναικών που άπατοῦσαν τους συζύγους τους κι' αυτό για να μη μπορούν πειά ν' ανέσουν σε κανέναν άνδρα! Επὶ πλέον έρριζωναν ζεστή στάντη πάνω στο ξεγυμνωμένο κεφάλι τους για να μη ξαναφυτρώσουν τα μαλλιά τους. Στην Ρώμη δὲ οι νομοθέτες ήταν ακόμη πιο αυστηροί. Η άπιστες γυναίκες υφίσταντο δυο ειδών βασανιστήρια: ή τους έπείθοναν να μαρτύριο του γαϊδάρου ή την τρανική φιλακία τους στα κατάνυχια. Επὶ πρώτη τιμωρία ήταν ή έξη: Εκάθισαν την άπιστη σύζυγο ανάποδα σ' έναν γαϊδάρο κι' έτσι, δλόνυμν,

την περιέφεραν στους δρόμους της Ρώμης για να την γιουχατίσει και να την εξευτελίσει ο δήλος. Η δεύτερη, ήταν ακόμη πιο σκληρή: ή άπιστη σύζυγο φυλάκιζόταν στα πιο κακόφημα καταγώγια της πόλεως κι' αναγκάζόταν έτσι να δέχεται τόν έρωτα του πρώτου τυχόντος.

Ο αυτοκράτορας Αύγουστος εφάρμοσε κατόπιν έναν άλλο αυστηρό νόμο για τις άπιστες γυναίκες κι' άρχισε από την ίδια την κόρη του, την περίφημη Ιουλία, την οποία απομόνωσε σ' ένα ξερονήσι, αφού πρώτα εδήμωσε ολόκληρη την περιουσία της και την υποχρέωσε να φορέσει ένα χιτώνα δίχως μανίκια, που τον φορούσαν ή έταίρες.

Όσο για τους άπιστους συζύγους, αν ήταν σκλάβοι πέθαιναν άπάνω στη φωτιά κι' αν ήταν Ρωμαίοι πολίτες εξωρίζοντο για πάντα από την πατρίδα τους.

Στη Συρία, οι άνδρες που είχαν ερωτικές σχέσεις με τις γυναίκες των άλλων, έτυφλώνοντο, για να μη θέλουν πια τις όμορφες γυναίκες, κι' αυτό ήταν ή πιο μεγάλη κ' ή πιο μαρτυρική τιμωρία γι' αυτούς. Ο ίδιος μάλιστα ο γυνικός έσφαίρες που είχε παραδίδει αυτό το νόμο, υπεβλήθη στο μαρτύριο της τυφλώσεως. Μά ο πατέρας του που ζούσε ακόμα και που αυτός είχε θεσπίσει αυτόν το νόμο, φάνηκε έπεικτής στο γυιό του και τον έτύφλωσε μονάχα από το ένα μάτι. Άλλα έπειδή δεν μπορούσε να δώσει έτσι το κακό παράδειγμα, έθωάλε και αυτός το ένα μάτι του κι' έτσι ο νόμος παρέμεινε σεβαστός, γιατί τα μάτια που βγήκαν ήταν δυο.

Στο παλιό Μεξικό, ή άπιστες γυναίκες καθώς και οι άνδρες που είχαν σχέσεις με παντρεμένους, κατακομματιζόντουσαν από τους φύλακες των παραδόσεων, δηλαδή τους ιερείς κάθε φυλής. Στο Περού πάλι, ακόμη και σήμερα, τους καίνε πάνω στην πυρά, μαζί με τους συζύγους τους. Βάζουν φωτιά ακόμη και στο σπίτι που συνέβη τό...έγκλημα καθώς και στα μέρη του ραντεβού τους, για να τα εξαγνίσουν. Έτσι θάλεπει κανείς να καίνε δέντρα, χωράφια, κήπους κλπ., όλον δηλαδή τόν διάκοσμο της άπιστίας.

Αν τώρα αυτός ο νόμος εφαρμόζονταν στην Εδωάπη, θα έπρεπε να πυρποληθούν ολόκληρες πόλεις!...

Στις Ινδίες και στην Κίνα οι άπιστοι παρεδίδοντο στην αβριότητα ειδικών ελεφάντων-δμήιων, οι οποίοι είχαν έγκυμνασθή γι' αυτό του είδους της

τιμωρίας. Οι ελέφαντες αυτοί αρπάζαν με την προδοσκόδα τους τους ένόχους, κι' αφού τους θασάνιζαν αρκετά, τους εξέσφηνδόνιζαν πάνω στους διαχύους ή στο σκληρό έδαφος. Κατόπιν δὲ άρχιζαν να χοροπηδοῦν από πάνω τους για να τους κάνουν λυώμα.

Στην Κορέα, ή άπιστη γυναίκα δεν παθαίνει τίποτε. Της συγχωρούν πάντα όλες τις έρωτικές τρέλλες της. Μά ο άνδρας που την παρέσυρε στην μαρτία πληρώνει και για τους δυο. Ο ένοχος δένεται γερά σ' ένα στόλο, στη μέση μιας δημοσίας πλατείας, για να τιμωρηθί απ' όλο τόν κόσμο. Όποιος λοιπόν περάσει από κοντά του έχει το δικαίωμα να τόν φτύσει, να τόν μαστιγώσει και να τόν θασάνισι ή όποιοδήποτε τρόπο θέλῃ, αναλόγως της...

Στις Φιλιππίνες και στη Μαδαγασκάρη, οι άπατηθέντες σύζυγοι είναι πιο πρακτικοί. Άναγκάζουν τούς ένόχους να τούς πληρώσουν άκριβιά τήν... ιτροπή τους. Με άλλα λόγια οι ένοχοι πληρώνουν στο σύζυγο την αξία της άπιστίας ου. ζήγνου: τρία πρόβατα, δυο άγελάδες, ένα βωδι, κλπ.

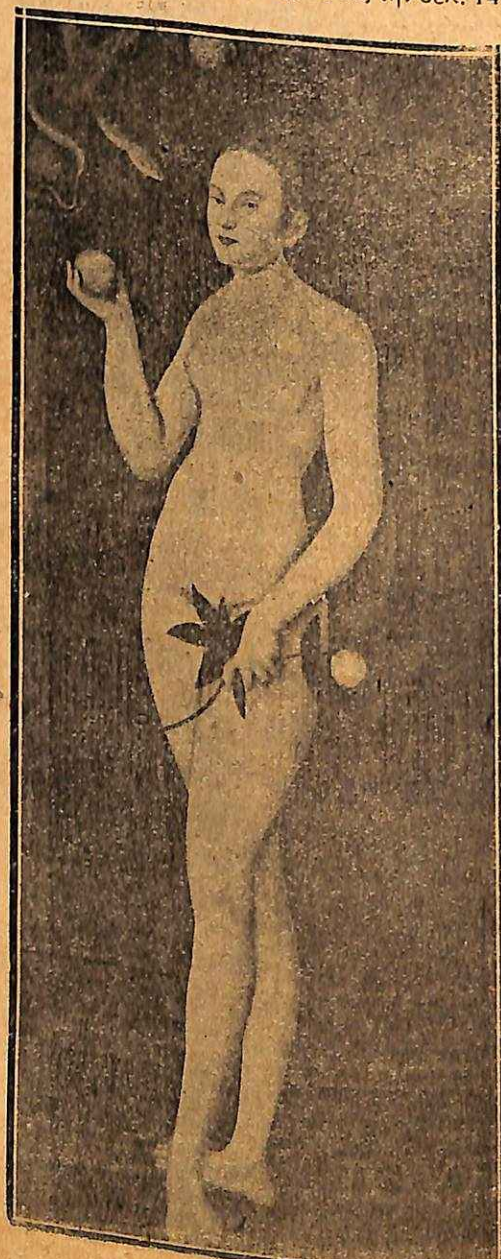
Στην Τουρκία ως τις αρχές του αιώνας μας, ή άπιστες γανούμισες...έτρεφαν τα ψάνια του βοσπόρου. Ο Άομήνης ποιητής Έρμεντιν Άλμεζιάν, που έγραφε όμορφους στίχους για την τρανική τύχη αυτών των γυναικών, λέει σ' έναν τρυφερό ποιητή του και τα έφη:

«Τα κορίτσια της φυλής μας γέμιζαν τα χορμιά. Κι' όταν τήναιεν ν' αναπνέουν τόν άνδρα της καρδιάς τους, πληρώναν με τη ζωή τους τις λίγες σιγές της επωνίας τους, γιατί ο βασίλος γινόνταν μιά νύχτα ο γυρός τάφος τους...».

Περίφημο έχει μείνει στην Αγγλία το μαρτύριο στο οποίο

κατεδικάσθη το 1329 ο Ρενέ ντε Μόρτενερ, που είχε τολμήσει να σηκώσει τα μάτια του πάνω στη βασίλισσα της Αγγλίας Ισαβέλλα. Ο Ρενέ ντε Μόρτενερ δέθηκε γυμνός σε μιά σκάλα και μεταφέρθηκε σε μιά δημοσία πλατεία, όπου ύπεςτη τούς πιο φρικτούς άκρωτηρισμούς. Τα κόκκαλά του κατόπιν μοιράστηκαν σ' όλες τις πρωτεύουσες της Εδωάπης «εις ανάμνησην του φοβερού έγκλήματός του», όπως αναφέρει ένας χρονικογράφος και για να δὲ όλος ο κόσμος πώς τιμωρούνται εκείνοι που τολμούν να έρωτευθούν μιά βασίλισσα.

Στη Γαλλία πάλι έμεινε ιστορική ή τιμωρία δυο αξιωματικών της αούλης του βασιλέως Φιλίππου του Ωρρίου, ο Φίλιπ (Η συνέχεια εις την σελ. 1471)

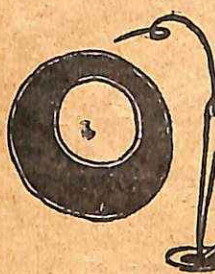

Η άπιστη Είσα με τὸ μύλο (Πίναξ τοῦ Λουκά Κράνοχ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΞΕΝΙΑ, Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

Μιά αλλόκοτη ερωτική περιπέτεια. Η τελευταία άποστολή του Ρολάν Μπερτιέ. Μιά μυστηριώδης Ρωσίδα. Τα «κειμήλια» ενός Λευκορρώσου. Ένας παράφορος έρωας. Ο κατάλογος των Γερμανών κατασκόπων του Παρισιού. Μιά έρευνα στο δωμάτιο της Ξενίας. Το μοιραίο έγκλημα. Έντεκα Νοεμβρίου 1918! Από έχθροι φίλοι... μέχρι τάφος! κτλ. κτλ.

του έπιτελείου, άπεστακμένους στο μυστηριώδες κι' επικίνδυνο Δεύτερο Γραφείο.

—Δεν είχα καμιά ιδιαίτερη κλίση για την κατασκοπεία, μου έξεμνηστεύθη ο Ρολάν, και γι' αυτό άκριβώς κι' εγώ ο ίδιος παραξενεύομαι τώρα πώς μπόρεσα να δεχθώ έκείνη την κορυφή άποστολή που μου ανέθεσε ο συνταγματάρχης Ρισάρ. Δεν είχα άνακατευθί ποτέ σε καμιά άστυνομική περιπέτεια και δεν ένοιωθα καμιά ευχαρίστηση από τη διαφώτιση ενός σκοτεινού μυστηρίου ή μιας έγκληματικής ύποθέσεως. Κι' ωστόσο, έζορετε πολύ καλά ότι ένας κατάσκοπος είναι ένα παράξενο είδος άστυνομικού συγχρόνως και λωποδύτου, τιμορροῦ και έγκληματίου, του οποίου ή μεγάλη δικαιολογία είναι ότι κάθε του πράξης γίνεται για την πατρίδα...

Η μόνη λοιπόν ικανότης μου σ' αυτή τη νέα μου ύπηρεσία ήταν ότι ήξερα άπαιστώως πέντε γλώσσες. Κι' έτσι, τόν Σεπτέμβριο του 1918, ο συνταγματάρχης Ρισάρ με κάλεσε στο γραφείο του και μου είπε: —Μις, πρέπει να γρήγας άνακαταστής εκεί πέρα μέχρι γεωτέρας διατάγης μου. Στη Γενεύη βρίσκεται μιά Ρωσίδα, ή οποία, όπως ξέρω από τις πληροφορίες μας, συγκεντρώνει τις εκθέσεις των Γερμανών κατασκόπων που έδουλεύουν στη Γαλλία. Ποιός είναι τώρα ο σκοπός της άποστολής σας; Άκουσε: Πρέπει να συνδεθίς με τη γυναίκα αυτή, χωρίς φυσικά να κινήσης τη δυσπιστία της και ν' ανακαλύψης εκείνους με τους οποίους συνεργάζεται. Με δυο λόγια, εσύ που ξέρεις θαυμάσια τα Ρωσικά, θα τα καταφέρῃς καλύτερα από κάθε άλλον...

Ο συνταγματάρχης Ρισάρ μου έδωσε κι' ένα σωρό άλλες πληροφορίες και συμβουλές, μ' έφωδισε μ' άρθρονα χρήματα και με συνάδευσε το ίδιο βράδυ ως τόν σταθμό, για να πάρω το τραίνο της Γενεύης.

Ποιές περιπέτειες, άραγε, με περιέμεναν εκεί κάτω; Ήξερα ότι ή Ρωσίδα μου λεγόταν Ξένια Καρλόφ, ότι ήταν εικοσιπέντε έτηνη χρονών κι' ότι εργαζόταν σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Μά δεν ήξερα ότι ήταν εκπληκτικά όμορφη κι' ότι ή μοιραία γοητέα της θα μ' έκανε να την αγαπήσω μ' έναν παράφορο έρωτα...

Με μιά τέτοια γυναίκα, σαν την

Ρολάν Μπερτιέ, που μου διηγήθηκε τη παρακάτω αλλόκοτη ερωτική περιπέτεια, ήταν κατ' ανάγκη να κάνω τόν άρτελ και τόν άθλο. Έτσι θα είχα περισσότερες έλλειδες έμπνεύσεως του κρυφού σκοπού μου.

Η Ξένια εργαζόταν ως δακτυλογράφος σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Γενεύης. Συνεπώς δεν άσκολεύτερη διάλου να μάθω τις ώρες της εισόδου της και της έξόδου της, καθώς και τη διεύθυνση του διαμερίσματος της, γιατί ή όμορφη αυτή γυναίκα δεν έμεινε μέσα στο ξενοδοχείο.

Ένα βράδυ λοιπόν, καθώς περνοῦσα από κοντά της, την σκούνησα άπότομα με τόν άγκώνα μου και άμέσως κατόπιν της ζήτησα χίλιες φορές συγγνώμη, στα Ρωσικά.

Η Ξένια χαμογέλασε μιά στιγμή και μου άπάντησε κι' έκείνη στη γλώσσα της μ' ευγένεια ότι δεν εί-

χε καμιά σημασία ή άδεξιότητάς μου. Έγώ τότε, όλο χαρούς που είχα βρή μιά συμπαιτωρίσσή μου στη Γενεύη, άρχισα να της διηγούμαι ότι οι γονείς μου είχαν κατακεκορυγηθί από τούς μπολσεβίκους κι' ότι εγώ είχα καταφύγει στο γράφειο του και μου είπε:

—Μις, πρέπει να γρήγας άνακαταστής εκεί πέρα μέχρι γεωτέρας διατάγης μου. Στη Γενεύη βρίσκεται μιά Ρωσίδα, ή οποία, όπως ξέρω από τις πληροφορίες μας, συγκεντρώνει τις εκθέσεις των Γερμανών κατασκόπων που έδουλεύουν στη Γαλλία. Ποιός είναι τώρα ο σκοπός της άποστολής σας; Άκουσε: Πρέπει να συνδεθίς με τη γυναίκα αυτή, χωρίς φυσικά να κινήσης τη δυσπιστία της και ν' ανακαλύψης εκείνους με τους οποίους συνεργάζεται. Με δυο λόγια, εσύ που ξέρεις θαυμάσια τα Ρωσικά, θα τα καταφέρῃς καλύτερα από κάθε άλλον...

Ο συνταγματάρχης Ρισάρ μου έδωσε κι' ένα σωρό άλλες πληροφορίες και συμβουλές, μ' έφωδισε μ' άρθρονα χρήματα και με συνάδευσε το ίδιο βράδυ ως τόν σταθμό, για να πάρω το τραίνο της Γενεύης.

Ποιές περιπέτειες, άραγε, με περιέμεναν εκεί κάτω; Ήξερα ότι ή Ρωσίδα μου λεγόταν Ξένια Καρλόφ, ότι ήταν εικοσιπέντε έτηνη χρονών κι' ότι εργαζόταν σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Μά δεν ήξερα ότι ήταν εκπληκτικά όμορφη κι' ότι ή μοιραία γοητέα της θα μ' έκανε να την αγαπήσω μ' έναν παράφορο έρωτα...

Με μιά τέτοια γυναίκα, σαν την

από τα κομήματα που έσπασα από τούς μπολσεβίκους, γιατί έχω άναγκή από λεφτά... Μπορείτε να μου κάνετε τη χάρη να μου βρείτε κανένα άγοραστή; Θέλω πρώτα να πουλήσω αυτό το διαμάντι...

Και της έδειξα ένα μικρό διαμάντι, που τή είχα άγοράσει την προηγούμενη μέρα από ένα κομμωματοπώλειο της Γενεύης.

Η Ξένια δέχτηκε πρόθυμα να με βοηθήσει και μου έδωσε ραντεβού για τὸ βράδυ, σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο της Γενεύης.

Τὸ βράδυ ή όμορφη Ρωσίδα ήταν άκριβώς στο ραντεβού της. Είχε πουλήσει τὸ διαμάντι μου και μου είχε φέρει μερικά χιλιάφορα. Έγώ τότε την παρέσυρα σ' ένα ήσυχο έστιατόριο, στην όχθη της λίμνης, κι' εκεί της έκανα μιά φλογερή ερωτική έξομολόγησι...

Από τότε, επί ένα δώδεκωρο κή-να, έπαίξα με μεγάλη έπιδεξιότητα τὸ ρόλο του έρωτευμένου. Όμοιολογώ δὲ ότι ο ρόλος αυτός δεν ήταν και τόσο δύσκολος για μένα, γιατί ήμουν πραγματικά έρωτευμένος μ' αυτή τη συγγενετική Ρωσίδα κατάσκοπο.

Η Ξένια κι' εγώ, άλλωστε, είχαμε και κοινά συμφέροντα. Έκείνη ανέλκυβε πάντα να πουλή για λογαριασμό μου τὰ διαμάντια, τὰ οποία άγόραζα φυσικά από τὰ κομμωματοπώλεια και τὰ οποία παρουσιάζα σ' αυτήν ως οικογενειακά κειμήλια.

Και με μιά άπόπειρή κίνησι, άνοίξε την τσάντα της, έθωάλε ένα μικρό μπράουνινγκ και με σπράδψε. Την ίδια στιγμή, με μιά άσπρη πιασ κίνησι, είχα βγάλει κι' εγώ τὸ πιστόλι μου.

Μερικές στιγμές σταθήκαμε κι' οι δυο άκνητοι, άγριοι, άπειλητικοί, έτοιμοι να σκοτώσι ο ένας τόν άλλο. Μά ξαφνικά, μέσα σ' έκείνη τη βαρειά ή άγωνιώδη άσπρη, άρχισε να χιτώνη τὸ έγκλημα τὸ τοίχου.

Έντεκα Νοεμβρίου 1918! Έντεκα ή ώρα!...

Η Ξένια άρχισε να λέει από τὸ χέρι της τὸ πιστόλι και μιά τραγική φωνή ανήρρε:

—Ο πόλεμος τελείωσε!...

Επειτα έκανε δυο βήματα κι' έσπασε λιπόθυμη από τη συγκίνησι, μέσα στην άγκαλιά μου.

Δεν ήμιασε πια έχθροι! Έμιασε δυο έρωτευμένοι, που έζωνοῦσαν τὰ πάντα μπροστά στην τρυφερή άγάπη τους!...

ίπογραφή ή άνασκη. Έλπετε, συνεπώς, να έντείνω τις ένέργειές μου...

Στις 10 τὸ βράδυ είχα ραντεβού με την Ξένια σ' ένα έστιατόριο. Μά δεν ήρθε. Την περιμένα ως τὰ μεσάνυχτα κι' ύστερα πήγα να κοιμηθώ. Την άλλη μέρα τὸ πρωί περπάσα από τὸ διαμερίσμά της, για να δω μπροσ ενδε τιποτέ, μά δεν την βρήκα εκεί πέρα. Θα είχε πάει στη δουλειά της. Άποφάσισα τότε να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία και μ' ένα άντικείμενο, άνοίξα την πόρτα της και μπήκα μέσα στο δωμάτιό της. Έπιτελος!

Θά έβρισκα τόν κατάλογο των Γερμανών κατασκόπων, που έργαζόντουσαν στο 11αίσι και της έστειλα κάθε τόσο τις εκθέσεις τους. Μα, παρ' όλες τις ερευνές μου, δεν κατάρθωνα ν' ανακαλύψω τίποτα.

Έξέταξα λοιπόν προσεκτικά τὸ μεγάλο έγκλημα τὸ τοίχου, μήπως τυχόν ήταν μέσα σ' αυτό κρυμμένο κανένα έγγραφο, όταν άξαφνα άνοίξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ή Ξένια Καρλόφ!...

—Ω! έκανε, όταν με είδε. Τι γινέστε; Δὸ πέρα;...

Για μιά στιγμή τὰ έχασα. Μά, εὐτυχώς, άπέκτησα γρήγορα την ψυχραιμία μου και χαμογελώντας, της άπάντησα:

—Ανησυχία που δεν σας είδα χθές τὸ βράδυ... Φοβήθηκα μήπως είσαστε άρρωστος... Μά βλέπω ότι είσαστε μιά χαρά! Έλάτε! Όμοιολογώ ότι μου φερθήκατε πολύ σκληρά!

Η Ξένια όμως είχε ένα παράξενο ύφος. Τὸ πρόσωπό της ήταν συνθροπὸ και τὰ μάτια της πετούσαν άστράτες από τη λύσσα.

Είσαστε κατάσκοπος; μου φώναξε. Τὸ ρωμάνι που μου δάσατε προχθές για νὰ τὸ πουλήσω, τὸ είχατε άγοράσει από τὸν κομμωματοπώλη Λέβις. Τὸ γνάρεις άμέσως, μόλις τὸ τὸ έδειξω...

Και με μιά άπόπειρή κίνησι, άνοίξε την τσάντα της, έθωάλε ένα μικρό μπράουνινγκ και με σπράδψε. Την ίδια στιγμή, με μιά άσπρη πιασ κίνησι, είχα βγάλει κι' εγώ τὸ πιστόλι μου.

Μερικές στιγμές σταθήκαμε κι' οι δυο άκνητοι, άγριοι, άπειλητικοί, έτοιμοι να σκοτώσι ο ένας τόν άλλο. Μά ξαφνικά, μέσα σ' έκείνη τη βαρειά ή άγωνιώδη άσπρη, άρχισε να χιτώνη τὸ έγκλημα τὸ τοίχου.

Έντεκα Νοεμβρίου 1918! Έντεκα ή ώρα!...

Η Ξένια άρχισε να λέει από τὸ χέρι της τὸ πιστόλι και μιά τραγική φωνή ανήρρε:

—Ο πόλεμος τελείωσε!...

Επειτα έκανε δυο βήματα κι' έσπασε λιπόθυμη από τη συγκίνησι, μέσα στην άγκαλιά μου.

Δεν ήμιασε πια έχθροι! Έμιασε δυο έρωτευμένοι, που έζωνοῦσαν τὰ πάντα μπροστά στην τρυφερή άγάπη τους!...

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ
ΙΑ μέρα, που
ιδιαιτέρως θέ-
λει κάθε κο-
πέλλα να είνε
ώμορφη και
καλό θα μείνη,
είνε ή ημέρα
των γάμων
της. Το όραμα
κάταστρο - νυ-
φικό φόρεμα
θέλει μεγάλη
προσοχή γιά να
γίνει όμορφο
και να μισεί
ν' αντιμετώπιση τα βλέμματα τό-
σον εκατοντάδων θεατών, που θα
είνε καρφωμένα πάνω του. Πρέ-
πει αυτή που θα το φορή να ξέρη
ότι είνε όμορφη, γιά να μην ταρά-
ζεται που την κοιτάζουν και μελε-
τούν κάθε σούριστα του, κάθε του
λεπτομέρεια.

Το νυφικό φόρεμα, αν καλοεξε-
τάσουμε, δεν είνε τίποτ' άλλο, πα-
ρά ένα βραδινό φόρεμα με μεγά-
λη ούρα. Έχει έντονους μερικώς
λεπτομέρειες, που το κάνουν κάπως
να διαφέρει. Δηλαδή μακρύ μανί-
κι και κλειστό κορσάκι, με πολύ μ-
ικρό άνοιγμα στο λαιμό.

Στην έξοχη μπορούν να επανα-
πούν τα κοινά μανίκια, αλλά μόνον
όταν ή νύφη δεν υπερβαίνει τα ελ-
κούς δύο χρονία. Πάντως όμως θα
φορή μακρύ γάντια.

Όλες ή κατά καιρούς απόπειρες
γιά να τροποποιηθώ το νυφικό φό-
ρεμα, πήγαν χαμένες και επεκατέ-
τησε ή γνώμη για διατήρηση το νυ-
φικό φόρεμα τόν κλασικό στερεό-
τυπο τύπου του.

Μερικοί παρισινά όμοι ραπτάδες,
όπως ο Γουόρντ, ο Μολιέ, ή Λιν-
νέ, έπροσπάθησαν ν' αλλάξουν α-
κόμη και το χρώμα και ελαιοχρ-
σαν μερικά νυφικά φορέματα ρο-
δά ή μπλε άχνά, αλλά σως έτολ-
μησαν ν' ακολουθήσουν αυτόν τόν
νεοεττισμό, δεν έτυχαν πολύ ενθέρ-
μου υποδοχής, κι έτσι, ή απομά-
κρυνσις από το λευκό νυφικό δλε-
κροσθή, εγκατελείφθη.

Ακολουθώ το νυφικό φόρεμα
πρέπει να δίνει την εντύπωση του
άπλου και εναπόκειται στη ράπτρια
να δώσει στην απλότητα αυτή ω-
μορφιά. Η γραμμή θα είνε πλ' η
σκέτη, χωρίς κανένα άπολωτος φώ-
τωμα, χωρίς ζώνη, χωρίς βολάν.
Θα μοιάζει με πολύ εφαρμοστό φου-
φό, π' ή κάτω θα φαράινη, γιά να
προσταμάζει την ούρα που κόβεται
με τη φοβότα. Τα μανίκια μπορούν
να είνε κάπως όγκωδη.

Τα υφάσματα που προτιμούνται
γιά νυφικά φορέματα είνε το κλα-
σικό σατέν, που είνε εύγενικό, δι-
αφ' και συγχρόνως κολακεύει. Αυτό
χρησιμοποιείται πότε βαθύ και πότε
πιο ελαφρύ, πότε μάτ και πότε γυ-
λισμένο. Ακολουθώ χρησιμοποιούν-
ται τα από ντ' άνζ, τα λαμ, τα
μπρενιά και ακόμη και τα βελού-
δα. Είνε όμως ανάγκη να προ-
σθέσουμε ότι το ωραιότερο υφάσμα
είνε το σατέν ;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Το καλοκαίρι εμφανίζονται τού

πρόσωπο διάφορα μικροελαττώμα-
τα, που τόν χειμώνα, με τους ψη-
λούς γιακάδες και τις γούνες, περ-
νούσαν απαρατήρητα. Τώρα το νυ-
σιμο είνε τέτοιο και το φως του ή-
λιου τόσο δυνατό, που δεν μένει
τίποτα έν κρυπτό.

Πιτυλάδες, λεκέδες, λευκίνες,
σκασιματα, σπυράκια, τριχίτες, ό-
λα διακρίνονται και κάνουν ό,τι
μπορούν γιά ν' άσχημίσουν το γυ-
ναϊκό πρόσωπο.

Όλα αυτά μπορούν να διορθω-
θούν με λίγη ύπομονη και με πολλή
περιποίηση, φτάνει να ξέρομε τίν
τρόπο θα ενεργήσουμε.

Υπάρχει πύ άσχημο πράγμα γιά
την επιδερμίδα από τα μπιμπία ;
Όχι βέβαια, αλλά μην πιστέψετε
κανέναν, αν διατείνεται ότι μπορεί

να τα θεραπεύσει ριζικά. Η θερα-
πεία τους είνε μόνον προσωρινή και
είνε ή έξις :

Βράστε μία κατσαρόλα με νερό
και τοποθετήστε επάνω απ' αυτήν,
ούτως ώστε όλος ό άχνός γιά να έρχε-
ται στο πρόσωπό σας. Γιά να τόν
επιτύχετε πιο καλά, σκεπάστε τόν
κεφάλι σας με μία πετσέτα, ώστε
να μη φεύγη ό άχνός. Έπειτα σκου-
πίστε και μ' ένα κοκκίνο χαρ-
τοζοτήτρη πιέστε τα μπιμπία να
βγάλουν ό,τι έχουν. Έπειτα π' ον-
τά το πρόσωπό σας με λίγο από
αυτό τόν μίγμα :

Ροδόνερο 400 γρ.

Βάμα βενζόνης 4 >

Και αφήνετε να στεγνώση. Τό
πρόσωπό σας θα είνε καθαρό και
τα μπιμπία θα ξαναεμφανισθούν

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Φορεματάκι από κορό λαινάς άσπρόμαυρο. Ταγιέρ από μεταξινό,
μαύρο φόντο, με βολές κίτρινες

σε καμιά είκοσιάρια μέρες.

Τήν λουσιών του ροδόνερο, που
αναφέρουμε πέρα πάνω, την χρη-
σιμοποιείτε άφοβα όσο συχνά θέ-
λετε.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Τώρα τόν καλοκαίρι όσοι έχουν
την ευτυχία να έχουν σπίτι με πε-
ριβόλι, έστω και μικρό, μπορούν
να οργανώνουν μέσα σ' αυτό φιλι-
κές συγκεντρώσεις.

Είνε μία μεγάλη ξεκούρασι γ' α-
υτούς που εργάζονται όλη μέρα,
κλεισμένοι σε τέσσερες τοίχους έ-
νός γραφείου, να μπορούν να π' α-
σουν ύστερα λίγες ώρες στο ήπα-
θρο. Είνε σχεδόν άπαραίτητο γ' α-
υτούς. Όλη ή τέχνη λοιπόν της
νοικοκυράς που έχει περιβόλι, είνε
να προσπαθήση να τόν καταστήση ό-
σο τόν δυνατόν πιο άνετο και πιο
φιλόξενο γιά τους καλεσμένους της.

Έκείνο που πρέπει ν' άποφύγη
ρητός, είνε να φέρη στο περιβόλι
καρέκλες και πολυθρόνες απ' αυτές
που χρησιμοποιεί μέσα στο σπίτι,
γιατί δεν υπάρχει πύ άκαλάωσθητο
πράγμα από τόν να ίδουμε μεταξω-
τά ή βαμβάκερά υφάσματα ανάμ-
σα σε πρασινάδες και δένδρα. Μό-
νον πλάνη πολυθρόνες και πλάνη
σκαμνιά με ριγέ λινά υφάσματα,
ταίριαζουν σ' ένα περιβόλι, ή ψά-
θινα έπιπλα.

Όλα δέ πρέπει να είνε άνάλο-
γα : τόν τραπέζιμόνδρηλο, τα πεσε-
τάκια, τόν σερίτιο τού τσαγιού ή
τού ουζού. Δεν χρειάζονται στα πε-
ριβόλια σερίτιοια από φινά πορτε-
λάνη, αλλά σερίτιοια Κεραμεικό, ή
από τόν χονδρά, και ποτήρια άνά-
λογα.

Τό τσάι επίσης, μολονότι χειμ-
νιάτικο ποτό, είνε πολύ δροσιστικό
γιά τόν καλοκαίρι.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Έκυκλοφόρησε διά τού πρακτορείου
και τών βιβλιοπωλείων τόν 5ον τεύχος
τού έκλεκτού περιοδικού «Ελληνικά
Φύλλα», τού κ. Μαρίου Βαγιάνου, με
έκλεκτή συνεργασία διαπερασών λογοτε-
χνών, επιστημόνων και καλλιτεχνών και
εικονογράφων εξαιρετικά ενδιαφέρου-
σαν. Είς τόν νέον αυτό τεύχος δημοσι-
εύεται ένα ανέκδοτο μονοπρατό τού κ.
Π. Χόρν, ποιήματα τών κ. κ. Δέμνη-
Μιχ. Αργυροπούλου, Α.Α. Κυριαζή, με-
λέτας τών κ. κ. Ν. Αθανάσιου, Κλ.
Κλ. Παράσχου, Στ. Σπεράντζα, Έλ-
λην Λαμπρίδη, Χρ. Βασιλακάκη, κρι-
κά άρθρα τού κ. «Αγρια, ζωγραφικά
Έργα τών κυριών Θάλειας Φλωρά - Κα-
ραβία και Αθηνάς Ταρσούλη, κλπ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Έξεδόθη τόν νέο ταγκό τού κ. Δημ.
Μέρτικα, «Κάποια βραδιά που ήμουν
κοιτά σου». Τόν νέο αυτό ταγκό άπο-
τελεί τόν σουέτ της εποχής και παί-
ζεται σε όλα τα καλά κέντρα, Καζινό,
Αίγλη, Μουσείο κλπ. Τόν ταγκό αυτό
έκυκλοφόρησε και σε δίσκους της «Κο-
λόμπιας».

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1456)

άπεχθεστέρων εμπόρων της «επιχει-
σαρχός» !... Είνε ένας από τους
διασημότερους άπατεώνας και χαρ-
τοκλέπτας της εποχής μας και δεν
υπάρχει πολυτάλαντος ταξιδιότης,
ό όποιος να μην έχει λωποδυτηθή
στό πόκερ ή στόν μπακαρά, από τόν
άσχημο αυτόν χαρτοκλέφτη !

Η μίς Έβελιν Κλουν είχε χλω-
μάσει τραμερά. Έτρεμε κι ένα ρι-
γος έκανε τόν κορμί της να τρέμη
ολοκληρό.

Μά ποιος είνε ό άνθρωπος αλ-
τός, επιτέλους ! τραύισε με δυσ-
κολία.

Ό διεθνής άπατεών Τζών
Μπάγκλαυ, εξαμνηστήτης !... φώ-
ναξα σταθερά κι έντονα...

.....

Δεν είχα προλάβει καλά - καλά
να συνεφέρω τή λαϊδή Έβελιν -
ή όποια έπειτ' από τις άποκαλύψεις
μου έχασε τις αισθήσεις της - κι
άμέσως ή μηχανές τού πλοίου στα-
μάτησαν. Θρόνους άκούστηκαν απ'
έξω, στους διαδρόμους και στο κα-
τάστρωμα, και φωνές δυνατές :

— Άνθρωποι στη θάλασσα !...
Κάποιος επιβάτης έπεσε στη θά-
λασσα !...

Πετάχτηκα έξω. Μερικές βάρ-
κες είχαν κατ' εσθή κούλας στη
θάλασσα κι έψαχναν να βρουν και
να σώσουν τόν θύμα εκείνου τού ά-
τυχήματος, ή - ποιος ξέρει ; -
τήν αυτοκτονία ίσως !

Μά τόν βρήκαν σε λίγο σε οίκατρά
κατάστασι. Ό Έλικας τού άτιμο-
πλοίου τόν είχε άρπάξει στά φτερά
του - σπρωγμένον προς τόν κει άπό
τή δίνη τού νερού - και τόν είχε
κατακοιμάσει !...

Έοκνησα σίς φοιητές εκείνης
σάρας, όταν τις ανέβασαν στο κα-
τάστρωμα και τις κτύπησε άνατρι-
χασμένος : ήσαν ή σάρες τού
κορμιού τού Τζών Μπάγκλαυ !

Η ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1444)

μόνο, γιατί τόν ρεϊμα είνε πολύ δυ-
νατό. Αίντε, γιά σου ...
Αυτά ήσαν τὰ τελευταία λόγια
του.

Μά ή αναισθησία τών εγκλημα-
τιών φαίνεται άνόμα και από τόν τί
σκέπτονται στις τελευταίες στιγμές
τους.

Ό Έμιλ Βάινερ, ένας έμπερη-
στής εξ επαγγέλματος, παρακαλού-
σε τούς δημοσιογράφους που παρ-
ερισκόζοντο στην εκτέλεσι του, να
περιγράφουν όσο μπορούσαν καλύ-
τερα τις τελευταίες στιγμές του.

Μπροστά σου, τούς είπε, πε-
θαίνει ένας «βασίλης». Πρέπει να
τόν σεβασθήτε.

Ό δολοφόνος πάλι τού Νεοφύ-
κεζου έμπόρου Τόλλερ έλεγε στους
δημίους του ότι είχε τήν τύχη να
παρευρεθώ σε 199 θανατικές εκτε-
λέσεις κι ότι τώρα, με τή δική του,
θα έκανε στρογγυλό τόν λογαρια-
σμό !...

Τα παραδείγματα που σ' ανα-
φέρουμε είνε χαρακτηριστικά της
αναισθησίας τών εγκληματιών, ή ό-
ποια μάλιστα είνε ακόμη μεγαλει-
τερη στους εκ γενετής δολοφόνους.

Γιατί αυτοκτονήσε ; ... Για ποιή
λόγο ;

Η άνακρίσεις τού πλοιάρχου βγή-
ξαν άκαρπες. Κι έμεινε μισή-ο
ή αυτοκτονία του και γιά μένα, έ-
π' άρετις μήνες...

Αλλά, όταν ύστερ' από τούς μή-
νες αυτούς, παντρεύτηκα πάλι τήν
... Έβελιν Κλουν, κόμισσα τού
Κλουν και τού Πόουβι, έμεινα τόν
μυστήριο αυτό : Μου είπε δηλαδή
ή λειτουργή μου σύζυγος, ή όποια
από τήν εύγνωμοσύνη της μ' άγά-
πασε και με άνέβασε μαζί της στα
πιο ψηλά έπίπεδα της κοινωνίας και
της ευτυχίας, τα εξής :

— Έγώ γιατί αυτοκτονήσε ό
Μπάγκλαυ ; Έξ αιτίας σου !...
Ναι, είχε κατορθώσει να δωροδο-
κήση τήν καμαριέρα μου, γιά να
τόν διευκολύνη τις συναντήσεις του
μαζί μου !... Είδε με μέσα μία νύ-
φη αξιοζήλευτη. Και θέλησε να με
κατακτήση, παίρνοντας τόν όνομα
τού διασημού Στρίκλαντ, τού όποιου
είχε κλέψει τὰ άτομικά έγγραφα.

μετά τόν θάνατό του στην Αφρι-
κή ! Σχεδόν είχα άχτίσει να βεί-
σω ενδιαφέρον γιά τόν πραγματικά
έλικνστικό άτομό του, γιάτί θάμνη-
ξα πολύ τόν άγνωστό μου έξερευνη-
τή, τού όποιου είχε κλέψει τόν όνο-
μα !... Χωρίς έσένα, άγαπημένε μου,
χωρίς τήν τολμή σου και τήν ευθύ-
τητα της νεαρής ψυχής σου, θα
είχα πέσει ίσως θύμα του ! Αλλά
τό πρωτό άκριβός που μου τὰ άπο-
κάλυπτε αυτά, ή καμαριέρα μου έ-
τρεξε να τόν ειδοποίηση. Κι ό ψευ-
δο - Στρίκλαντ, βλέποντας ότι έχω-
σε τόν μεγάλο του παιχνίδι, έπεν-
τας επίσης ότι θα συλλαμβανόταν

— γιάτί ως Μπάγκλαυ τόν κλη-
γούσαν άρκετών κρατών ή άστυνο-
μίες - έπεσε στη θάλασσα κι' αλ-
τοκτονήσε τόσο τραγικά !...

Μ' αυτό τόν τρόπο, λοιπόν, αγα-
πητέ μου, κέρδισα τήν άγαπημένη
μου γυναίκα !...

Ο «ΔΕΙΛΟΣ»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1457)

είχε στρωθή μ' ένα παχύτατο στρώ-
μα άμμου γιά να κόψη τήν ζρηή
της από ριμώσεως. Η νέα πληρω-
σε και τριμ-τας σύγκορη, με τόν
θανάτο στην καρδιά, παρακολούθη-
σε τόν τρελλό τσίμμημα τού άγαπ-
μένου της.

Ξαφνικά, τόν αεροπλάνο άρχισε
να κατεβαί η. Τά φτερά κι' οι ρο-
δες του καταστάθηκαν και τόν αη-
χάνηκα πέτορας σαν βολίδα άνάμ-
σα στα τέντα και μ' ένα δαιμ-
νισμένο θορύβο σπασμένων σιδε-
ρών, σωριά-της στο έδαφος, άφου
πρώτα χύπησε κάτω με τή μύτη
του και έκανε μία δολοκλήρη τοίμη.

Ό κόσμος έτρεξε προς τὰ εκεί,
κι' ή Μάιρη, μαζί με τούς άλλους,
ένιωσε κάποια χέρια να τήν σπρώ-
χνουν άπότομα πίσω, γιά να μην
έμποδισή τούς βοηθούς και τόν γι-
ατρό. Τότε εκείνη έτρεξε στο φορείο,
άρπαξε μία λινή ποδιά νοσοκόμου,
τήν φόρεσε και πέριμενε. Σε λίγο
είδε ότι έφερναν τόν Τζίμμυ. Η-
ταν λιπόθυμος και τρομερά άχνός.

— Έσείς, μίς, τί ζητάτε εδώ μέ-
σα ; ρώτησε ό γιατρός. Κατέβητε.

Τόσο έκτετυτικό όμως ήταν τόν
βλέμμα της νέας, ώστε ό γιατρός
δεν έπέμεινε.

— Είπε βαρειά χτυπημένος, γι-
ατρέ ; τώμησε να εσήτη ή Μάιρη.

— Μπορεί νάχη σπάση κανένα -
δυό πλευρά..., άπάντησε ό γιατρός.

— Θεέ μου... μήπως πεθαίνει ; ...
τραύισε ή Μάιρη.

— Ποιος ρωτάει αν θα πεθάνω ;
άκούστηκε νιχητή ή φωνή τού Τζίμ-

μυ. Είμαι καλά, δεν έχω τίποτε...
Πού με πάτε ;

— Στό νοσοκομείο, άπάντησε ή
Μάιρη. Άλήθεια, είσαι καλά, Τζίμ-
μυ ; ...

— Μ... ναι, πολύ καλά... Είδες
πώς τὰ καίωται, ε ;

— Ω, Τζίμμυ !... ψυθύρισε ή νέα,
γέρνοντας πολύ κοντά του. Συγχώ-
ρεσέ με που σε είπα δειλό...

— Τι με νοιάζει τί είπες ; Άδριο,
θα πάμε να δώσουμε τὰ διακόσια
πενήντα δολάρια γιά τόν αυτοκίνη-
τό σου, άγαπημένη μου...

— Όχι άδριο, δέκοψε ό γιατρός.

Άδριο θα μείνις στο κρεβάτι.

— Δεν θα σ' αφήσω ποτέ πεινι να
πετάξης ! είτε ή νέα άποφασιστικά.

— Έτσι, ε ; Αυτό όμως θα πη
ότι άποφάσισε να με παντρευθή ;
είτε ό Τζίμμυ. Αυτή ή είδησις μου
έκανε καλό, τόσο, ώστε νοιώθω τόν
εαυτό μου καλύτερα κιόλας. Να έ-
ξηγαμεθα όμως. Έπειδή θα έχης
τόν αυτοκίνητο, δεν θα πη ότι θα
μα υποχρεώμενος να μπαίνω κι' έ-
γώ μέσα... Τά φοβόμουν...

— Σώπασε ! είτε ή Μάιρη τρα-
φερά. Μη μιλάς, γιάτί κουράζεσαι.

— Πού με πάτε τώρα ; ρώτησε
πάλι ό νέος.

— Σού είπα, στό νοσοκομείο.

— Όέλω ένα δωμάτιο στό έπα-
νείο, γιάτρέ. Δεν έννοώ να μπώ σε
άσανσέρ. Σέρει κανείς τί μπορεί
να συμβή...

Η Μάιρη κτύπησε τόν γιατρό. Κι'
οι δυό χαμογέλασαν. Κι' ενώ τόν
φορείο εξακολουθούσε τόν δρόμο του,
ό Τζίμμυ, νοσηρευμένος, άλλα ευτυ-
χής, έκλεισε τὰ μάτια του.

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1450)

τύχης τήν εργασία που ζητάς από
μένα, ύστερα από τόν έλεεινο αυτό
παιχνίδι που μου σάρωσεσες έσύ κι'
ή γυναίκα μου ; Αχ ! όχι, χίλιες
φορές όχι !...

— Όταν σεις είσθε ό ερασιτέχνης
ό όποιος έχει τόν καιρό τού μουσέ ;
είτε ή Μάριγκολντ με πρόσχαρο
χαμόγελο. Άκούστε, μίστερ Σάμ-
μυς. Γιάτί να συγχέεσθε έτσι ; Μο-
λονότι θα λυπηθώμε εξαίρετικά ό
άνδρας μου κι' έχω να χάσουμε αλ-
τό τόν μοναδικό άριστοτέχνημα, ό-
σο, γιά να σ' ευχαριστήσουμε,

σας τόν παραχωρούμε. Δεν είνε α-
λήθεια, Μιλ, άγαπημένε μου, ότι
δέχεται να κινήσ η αυτή τή θύσι ;

— Μά βέβαια, βέβαια, μουμύ-
ρισε ό Μιλ, σαστισμένος.

Ό μίστερ Σάμμις δεν ήξερε πώς
να εκδηλώση τή χαρά του. Κτύπη-
σε τόν έπιπλο, τόν χάιδεψε, άνοιγό-
κλεινε τὰ σφάτριά του, και τέλος

— Κι' ένθουσιασμένος ό Μιλ, έση-
ξε τή γυναίκα του στην άγκαλιά
του.

Η ΑΠΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΣ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1468)

πας και ό Γκατιέ ντ'ε Λανουά,
δυό άμορφοι άνδρες που είχαν
κρυφές σχέσεις με τις πριγκί-
πισσες Μαργαρίτας και Λευκή
της Βουργουνδίας. Οι ένοχοι ά-
κρωτηριάστηκαν με τανάδες
από τούς δημίους και κατόπιν
κρεμάστηκαν, ενώ ή τρυφερά
φιλενάδες τους στραγγαλίστη-
καν, άφου υποχρεώθηκαν να
παρακολουθήσουν όλο τόν μαρ-
τύριο τών άγαπημένων τους.

Μά σήμερα, όπως ε-δατε από
τήν περίπτωσι τού λόρδου Ρο-
μάν, τὰ πράγματα έχουν α-
ποδοποιηθώ. Η εποχή μας δεν έ-
πεφέρει τά θορυβάδια και συγ-
κλονιστικά δράματα. Κι' έτσι
όρθκε τήν πιο απλή και τήν πιο
πρακτική λύσι. Η άπιστη σύζυ-
γος έκχωρείται στον άγαπη-
μένο της, ό όποιος 95 φορές
πιο 100 τήν εξακαταλείπει ύ-
στερ' από λίγο καιρό. Κι' αυτό
είνε μία από τις πιο σκληρές
και τις πιο πρακτικές τιμωρίες
μίας άπιστου συζύγου.

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ

